

ПОМАЗАНИЕТО

Бени Хин

Съдържание:

Предговор.....	2
Глава 1 - Провал в Детройт	3
Глава 2 - Най-ценният дар	6
Глава 3 - В началото.....	9
Глава 4 - Най-после отговор.....	14
Глава 5 - Не чрез сила	24
Глава 6 - Необикновена жена на Бог	29
Глава 7 - Какво е то	33
Глава 8 - Ти трябва да го имаш	37
Глава 9 - Три вида помазание.....	41
Глава 10 - Това не е започнало от вчера.....	46
Глава 11 - Исус - Аз Съм	49
Глава 12 - Това е за теб сега	53
Глава 13 - Две дълбоки основи	57
Глава 14 - Примерът на Исус	62
Глава 15 - Сменяй си маслото	69
Глава 16 - Вземане на двойна доза	73
Глава 17 - Готов ли си да платиш цената.....	78
За автора.....	82

Предговор

В предишната си книга “Добро утро, Свети Душе” аз наблегнах на реалността на Святия Дух като Бог и равноправен член на Троицата, и Личност, може би по-реална от теб и мен. Моята цел бе да ви запозная с Духа и да ви помогна да преживеете Неговото присъствие.

Целта ми в книгата “Помазанието” е да ви заведе по-нататък в тези прекрасни не свършващи взаимоотношения и да ви покаже реалността на силата на това да служиш на Господ Исус в Неговия специфичен призив на твоя живот. Силата, която Исус е обещал след възкресението Си, е помазанието на Святия Дух. Той каза: “И ще приемете сила, когато Святия Дух дойде върху вас, и ще бъдете свидетели за Мен.” (Деяния 1:8).

Мисля, че всички сме съгласни с това, че ако някога Христовото тяло се е нуждаело от сила, то това е сега. Единствено чудотворната сила на Всемогъщия Бог може да възпре нахлуването на греха и болестите във всяко ъгълче на света.

Немощта не е наше наследство като християни и все пак много от нас живеят в немощ. Библията казва, че нашето свидетелство може да бъде потвърждавано със знамения и чудеса (Марк 16:20).

Изпълнението на това обещание е целта на помазването с Духа. А целта на тази книга е да ви екипира за това скрито съкровище.

Първо трябва да дойде присъствието и едва след това може да дойде помазанието. Помазването не е кръщението в Святия Дух, въпреки че и то е изключително важно. Помазанието е силата, силата да се служи на Бог. Ти ще знаеш със сигурност, че присъствието на Святия Дух е дошло в живота ти по това, че ще имаш прекрасно общение. Незабавно ще разбереш кога Той те е направил способен – духовно, умствено и физически - да се бориш с демоните и болестите.

Не правете грешка, не изпускайте тези два велики дара, които Бог иска да ви даде. Това ще стане реалност за вас, когато започнете да четете тази книга. Очакват ви чудесни мигове, които ще променят живота ви. Нека Бог ви благослови във всичко, докато вървите напред стъпка по стъпка. Ние служим на чудесен и могъщ Бог!

Глава 1 - Провал в Детройт

Лежах на леглото в хотелската си стая в Детройт, като се молах тихичко и се покланях на Господ. Това беше една съботна нощ на 1980 г. Часовникът показваше полунощ, а аз щях да проповядвам следващата сутрин и вечер в една църква извън града.

След известно време Божието присъствие дойде в стаята ми толкова силно, че сълзи започнаха да се стичат по лицето ми. Аз бях обгърнат от Неговата слава. Присъствието - това чудесно присъствие, което беше обърнало живота ми преди няколко години - беше толкова тежко, че аз забравих всичко друго. Неусетно беше станало 2.00 часа, а аз все още се молах.

На следващата сутрин станах бързо, като се чувствах отпочинал и силен. Отново се помолих, преди да тръгна за събрание. Беше ми ясно, че този път молитвата ми не беше нещо особено. Не почувствах нищо от това, което беше през нощта.

Отидох на службата и когато дойде времето, започнах да проповядвам. Отворих устата си да кажа първите думи и облакът на славата покри цялата сграда. Великото свято присъствие на Всемогъщия Бог почиваше на това място така, както в

старозаветната скиния. Присъствието и славата бяха толкова тежки, че никой не можеше да помръдне.

Хората започнаха да плачат. Докато говорех, някои падаха от местата си на пода и също започваха да плачат. Това, което се случваше, беше смайващо.

Тогавя аз затворих очи и казах само една дума: “Исус”. Уау! Божието присъствие и сила заля цялата зала дори по-мощно от първия път и хората навсякъде бяха докоснати. Нямаше нито един, който да не беше видимо докоснат.

Един човек до мен каза: “Никога преди не съм чувствал Божието присъствие така, както го чувствам сега.” Сълзи се стичаха по лицето му.

Знаех, че говореше истината. Аз също никога преди не бях чувствал присъствието и помазанието на Светия Дух толкова мощно на събрание.

Обедна почивка

След събранието бях планирал да обядвам в дома на моя братовчедка, която живееше в Детройт. Не бях я виждал от дълго време и затова очаквах с нетърпение тази среща.

Братовчедка ми и съпругът ѝ ме посрещнаха и ние седнахме около масата, за да се видим. Прекарахме много приятно, разговорът беше оживен и весел.

Изведнъж, както си обядвахме, аз почувствах как Господ пробужда сърцето ми. Добре познавах това чувство. Той нежно ми казваше: “Отиди да се молиш.”

Изненадах се и отговорих в сърцето си: “Господи, не мога да тръгна сега. Обядвам с тези хора. Освен това не съм с кола, а хотелът е на 45 минути от тук. Няма да мога да стигна. Пък и как мога да стана и да напусна ей-така посред обяд?”

Тишина.

Приключихме обяда и роднините ми ме закараха обратно в хотела. Бях толкова изтощен, когато пристигнах, че легнах да поспя.

Когато дойдох на вечерното събрание, тълпата беше двойно по-голяма от сутринта. Божията сила на предишното събрание бе толкова осезаема, че хората все още бяха развълнувани и бяха изпълнени с очакване за вечерната служба. Какво ли ще бъде вечерта, щом още на сутрешното събрание беше толкова мощно.

Беше различно

Изправих се да проповядвам. Но когато си отворих устата, нямаше нищо друго освен голи думи. Нямаше присъствие. Нямаше свръхдоза помазание на Духа, нямаше сила.

Аз се борех. Не знаех какво да направя по-нататък. По изражението на хората можех да разбера, че много от тях се питат какво става. Истината беше, че всъщност нищо не ставаше.

Преди няколко часа само бях произнесъл думата “Исус” и Божията сила бе заляла залата. Хората бяха докоснати от Бог и плачеха в присъствието Му. Но сега... аз казвах всичко, за което можех да се сетя, но нищо не се случваше.

Най-сетне дойде краят на събранието. Беше пълен провал!

Постарах се да се върна в хотелската си стая по най-бързия начин. Затворих вратата след себе си и я заключих. Какво облекчение! Събранието ми се беше сторило дълго цяла вечност.

Седнах на леглото, като умът ми непрестанно прехвърляше отново и отново това, което се беше случило. Бях стреснат и объркан. “Господи, какво стана? Тази сутрин присъствието Ти беше толкова мощно и силата Ти беше толкова велика, че едва можех да остана прав в Твоята слава. Хората бяха докоснати до сълзи.”

Думите продължаваха да се изливат от мен. “Сутринта сякаш небето беше слязло. Но вечерта! Какво не беше наред? Защо службата беше толкова празна? Тебе Те нямаше.” Накрая спрях да говоря и мекият, нежен глас на Святия Дух прошепна: “Спомняш ли си този следобед, когато Аз те виках да се молиш? Ти избра да останеш с братовчедка си. Ти постави своите роднини на мястото, което принадлежи на Мен. Постави ги преди Мен.”

По-тихо, но все още защитавайки се, аз отвърнах: “Но, Господи, аз не можех да си тръгна. Какво щеше да си помисли братовчедка ми?”

Гласът беше все така нежен и мек: “Това е част от цената, Бени. Желаете ли да платите цената за помазанието?”

Беше ми казано предварително

Да, има сила в присъствието на Святия Дух, за което писах в книгата “Добро утро, Свети Душе”. Това, което искам да ви уча в тази книга, е за силата на помазанието. Но има цена, която всеки един от нас трябва да плати. Този случай в Детройт ни показва три основни факта. *Присъствието* на Святия Дух ни води в силата на *помазанието*, ако се съгласим да платим цената на *покорството*.

Кетрин Кулман, която изигра решаваща роля за запознанството ми със Святия Дух и ме въведе в истините както на присъствието, така и на помазанието на Духа, често говореше за “цената”. Тя я беше платила.

Също така никога няма да забравя срещите ми с един човек в Англия, който имаше огромно помазание на Духа в живота си. Всеки път, когато го приближавах, краката ми се разтреперваха. Понякога чувствах, че отмалявам дори само като го гледам.

Един ден аз се помолих: “Господи, нека Твоето помазание бъде върху мен така, както е върху него.”

Господ ми отвърна: “Плати цената и ще ти го дам.”

“Каква е цената?” - попитах аз.

Отговорът не дойде веднага, но един ден неочаквано Святия Дух ми проговори. Той ми показа Деяния 4:13 - “А те като гледаха дързостта на Петър и Йоан, и бяха вече забелязали, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се и разбраха, че са били с Исуса.”

Това е тайната – да бъдеш с Исус непрестанно, не просто няколко минути на ден, не от време на време, а постоянно. В Детройт аз бях с Исус в онази съботна нощ, но по-късно, когато ме повика, аз отказах да бъда насаме с Него.

Присъствието и помазанието. Като четете нататък, ще разберете как Святия Дух може да ви заведе там, където ще преживявате пълнотата и силата на Троицата всеки ден. Щом веднъж грабнете помазанието, приготвено за вас, и преживеете дълбочината и великата реалност на Неговото скъпоценно докосване, вие никога повече няма да бъдете същите.

Глава 2 - Най-ценният дар

„Какво цениш най-много като християнин?”

Хората винаги ми задават този въпрос. И всеки път моят отговор е един и същ. След спасението си аз ценя най-много помазанието.

Терминът “помазание” може би е непознат за някои от вас. Тази книга ще промени това.

Както писах в предишната си книга “Добро утро, Свети Душе”, аз никога вече не бях същият, след като Бог за първи път благослови живота ми със скъпоценното помазание на *Святия Си Дух*. И тези последни четири думи са важни. Помазанието е помазанието на Святия Дух и помазването се извършва от Исус. Няма човек, който да може да го извърши.

След като имах тази славна среща, за която ще говорим в следващата глава, аз по-скоро бих умрял, отколкото да живея дори и един ден без помазание. Може да звучи твърде драматично за нашия век на себичност и хуманизъм, но това е истината. Моята постоянна молитва е тази и аз вярвам, че тя ще стане и ваша: “Господи, моля Те, не отнемай никога помазанието Си от мен! По-добре да умра, отколкото да срещна бъдещето без Твоето докосване върху моя живот. Нека никога да не минава ден, без да бъде върху мен помазанието на Твоя Свят Дух!”

Това, което Бог ме научи относно специалното докосване на помазанието, ме накара да ценя още повече моите взаимоотношения с Всеприсъстващия Придружител - Святия Дух. Сега аз знам, че има няколко типа помазание и ще разисквам върху тях в следващите глави. Аз знам, че е недопустимо за мен да изоставя своя Учител и да разруша тази интимна връзка, която ценя с всичко в мен. Бих могъл чрез решение на моята свободна воля да обърна гръб на Святия Дух и да се оттегля от това общение. Но никога няма да го направя. Както казах преди, по-скоро бих умрял, отколкото да загубя Неговото докосване.

Моята цел е да задълбочавам взаимоотношенията си с Бог и да се стремя към по-голямо измерение на помазанието. Защото въпреки чудните преживявания, които Той ми е дал, аз знам, че Бог е приготвил още много неща за Своите деца. Искам да споделя тези велики преживявания с Него.

Мили приятели, искам да знаете, че Бог е приготвил специално докосване за вашия живот днес. “Това е вашият ден” - такова е посланието на моята ежедневна телевизионна програма. Може да бъде днес и всеки ден от твоя живот, стига да пожелаеш. Святият Дух и Неговото помазание ще бъдат реалност за теб.

Твоят копнеж може да бъде запълнен

Може би ти си един от многото, които казват: “Бени, аз желая да преживея Божията сила в моя живот, но наистина не знам как това може да се случи. Аз обичам Господ и знам, че Той ме обича, но копнея за едно по-дълбоко, по-интимно взаимоотношение. Не искам да знам за Него, искам да Го познавам и да преживявам реалността Му постоянно.”

Уверявам те, че това твое желание може да бъде изпълнено. Бог е чул вика ти. Първото нещо, което Той ще ти даде да разбереш, е колко много желае всички Негови деца да преживяват присъствието Му не веднъж или два пъти, а всеки ден. Бог желае децата Му да познават не само Неговото присъствие, но и Неговото общение и сила.

Независимо от това, приятелю, ти не можеш да познаеш силата на Божието помазание, докато не започнеш да преживяваш присъствието Му. Много християни нямат правилно разбиране за истинското значение и същност на помазанието. Те си мислят, че това е само някакво временно преживяване, свързано със силни емоции. Това не е вярно. Когато помазанието на Духа дойде върху твоя живот, всяко объркване ще изчезне. Ти ще бъдеш преобразен завинаги.

Спомням си първия път, когато усетих това сладко и същевременно мощно и величествено помазание, което ме обливаше с мощни вълни. Имах чувството, че сякаш съм завит с одеяло от Неговата любов. Топлината на Неговото присъствие ме обгръщаше. Не виждах нищо около себе си. Присъствието беше нещо неопишуемо и нямаше съмнение Кой ме бе посетил. Бях обгърнат от Божията любов и близост. Чувствах съвършен мир и огромна радост.

Ти също можеш да познаеш Бог по такъв интимен начин, когато преживееш помазанието и силата на Неговия Дух - днес, утре и винаги.

Умрял ли си за себе си

Единствено когато се “изпразниш” от себето и напълно се освободиш от егоцентризма, ще можеш да бъдеш изпълнен с Божието присъствие. Тогава и *само* тогава можеш да видиш Деяния 1:8 - обещанието за сила, което ще дискутирам по-нататък - изпълнено в твоя живот. Защото когато Неговото присъствие те изпълни, тогава и силата Му ще започне да се излива от теб.

В тази книга ще се говори за смъртта на себето. Това в началото може да ви прозвучи плашещо и да ви изглежда невъзможно, но после няма да е така. Ще споделя с вас как за първи път преживях помазанието и как това преобърна живота ми - случи се радикална промяна. Моите взаимоотношения със Святия Дух стават все по-дълбоки от деня на първата ни среща. Святият Дух е незаменима част от моето ежедневно и ежечасно съществуване. Никога не започвам деня, без да Го покана да дойде и да ми даде сила за всичко, което ми предстои.

Също така е важно да разбирате, че Духът живо се интересува от всеки аспект на вашия живот. Той не разделя нещата на светски и духовни. Той иска и на практика да участва във всичко, свързано с вас.

В предишната си книга говорих за Личността, наречена Свят Дух. Повечето хора знаят твърде малко за Него, а Той е Бог. Те Го пренебрегват, никога не си говорят с Него, никога не молят да бъде с тях през деня и да бъде ежеминутна част от тяхното съществуване. Те обаче са склонни да просят и да изискват неща, а след това да се раздражняват поради това, че не виждат отговор.

Това е толкова погрешно. Библията казва: “Приближавайте се към Бог и Той ще се приближава към вас!” (Яков 4:8). Време е да го направите. Време е да кажете: “Ето ме, Свети Душе. Ела! Ходи с мен. Помогни ми да получа това, което Отец има за мен. Помогни ми да чуя какво казва Господ.”

Когато кажа: “Свети Душе, ела!”, хаосът и объркването в живота ми изчезват. Тъмнината се превръща в светлина. Празнотата в моето сърце се запълва и ушите ми се отварят да чуя гласа на Отец. Защото гласът на Бог липсва и не може да дойде към теб без присъствието на Святия Дух.

Можеш да попиташ: “Защо Святият Дух, след като е Бог и знае всичко, просто не ни помогне и не ни даде това, от което се нуждаем?”

Отговорът е следният: “Святият Дух е Джентълмен и никога няма да натрапи Своя път в твоя живот. Но в секундата, когато кажеш: “Святи Душе, помогни ми да получа това, за което се моля!”, Той идва и ти помага да получиш чрез Исус това, за което молиш Отец.” Разбираш ли, Святият Дух иска да има общение и приятелство с теб. Той иска да има взаимоотношения с теб всеки миг, така че ти да имаш ума на Христос (I Коринтяни 2:16).

Когато Святият Дух е реалност в твоя живот, Той отваря канал, по който помазанието и Божията сила да могат да протичат.

Спомнете ли си, когато Петър, Яков и Йоан бяха заедно с Господ на планината на преображението (Матей 17:1). Те бяха обгърнати от облак. Какъв беше този облак? Това беше Святият Дух. Когато четете в Стария Завет за облака, който слизаше върху Скинията (Изход 40:34), вие всъщност четете за Святия Дух.

Също така, след като Исус се възнесе след възкресението, облак го прие (Деяния 1:9). Отново това беше Святият Дух. Подобно, когато Исус ще се завърне, Той ще дойде на същия този облак (Деяния 1:11).

В тези случаи, когато Господ говори, къде беше гласът? Той беше в облака. Святият Дух е Този, който донася Божия глас в твоето сърце с яснота.

Ако не си ходил ежедневно в реалността на тези неща, трябва да разбереш какво е това присъствие и помазание. Аз не искам да ограничавам Бог и това, което Той има да прави в твоя живот, но знам, че когато получиш *присъствието на Духа*, седем неща, записани в чудесната 8 глава на Римляни, ще се случат в твоя живот. И те са по-скъпоценни от всичко.

- Ти ще бъдеш освободен от грях. Може би, както много други, си се борил в някоя област от своя живот години наред, без да имаш победа. Библията казва, че ти няма да бъдеш освободен от закона на греха, докато не последваш Духа.
- Праведността ще влезе естествено в твоя живот, когато се научиш да “ходиш по Духа”. Ти няма да се напъваш. Твоята битка за праведност ще бъде заменена от пребъждане и праведността ще идва естествено.
- Твоят мисловен живот ще се промени. Ще престанеш да се фокусираш върху “нещата на плътта” и ще бъдеш свободен да се фокусираш върху “нещата на Духа”.
- Ще получиш съвършен мир, защото Павел казва, че копнежът на Духа значи мир.
- Ще бъдеш изцелен от главата до петите, защото се казва, че Този, който възкреси Христос от мъртвите, ще съживи и нашите смъртни тела. Това е нещо, от което болшинството от Христовото тяло толкова се нуждае.
- Ще умреш напълно към себето и напълно ще оживееш към Бог, защото Павел казва: “Но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете.”
- Ще имаш истинска близост с Отец, защото чрез Духа ще можеш да Го погледнеш право в очите и да кажеш: “Авва, Отче” или “Татко”.

А освен всичко това ще получите сила да служите на Всемогъщия. Знам, че много от вас (с някои съм се срещал лично по време на походите из страната и съм се уверил в това) гладуват и са готови да платят цената, за която писах в първа глава.

Аз съм развълнуван, когато споделям с вас тези преживявания и откровения, защото знам, че след като присъствието и помазанието на Святия Дух се умножат в

милиони Божии хора, Господ ще достигне този свят, нуждаещ се от спасение. Моля се и вие да бъдете така развълнувани, както съм и аз.

Глава 3 - В началото

Седнал на пода в моята спалня през една декемврийска нощ на 1973, аз разсъждавах върху думите, които бях чул преди няколко часа. Мистериозни думи. Силни думи. Защо не ги бях чувал преди?

Би трябвало да съм уморен, защото беше 23.00 часа, а бях станал далеч преди изгрев слънце. Но моят ум не можеше да се отърси от събитията на този съдбоносен ден.

Един приятел ме бе завел на събрание в Питсбърг, водено от евангелизаторка-изцелител, за която не знаех почти нищо. Името ѝ беше Кетрин Кулман. Аз видях, чух и преживях неща, които щяха да променят курса на живота ми завинаги. Бях спасен от година-две, като отскоро бях въведен в харизматичното движение от мои съученици. Знаех твърде малко за това, какво е живот, воден от Святия Дух. Гладувах до смърт, бях отчаян, но не намирах нещото, което можеше да нахрани моята душа. И сега бях станал свидетел на нещо, което ме поразя. Какво имаше предвид тя, когато каза тези думи?

Още веднъж мислите ми се върнаха към събранието на Кетрин Кулман. Нейното послание беше: “Тайната сила на Святия Дух”. Припомних си моето първо впечатление от тази необикновена жена, в нейната феерична бяла рокля, почти танцуваща на сцената, плаваща наоколо, сякаш бе включена в някакъв невидим източник на сила. Също така си спомних смущаващото треперене, което бях преживял два часа преди събранието и дори един час по време на службата и после това хваление, за което дори не бях мечтал, че може да съществува. Аз знаех без съмнение през тези часове, че Господ е точно там. Неговото присъствие е толкова осезаемо.

Моят молитвен живот до този момент бе като на един среден, макар и сериозен християнин. Но през тези няколко часа в Питсбърг аз не само говорех на Господ, но и Господ говореше на мен. Той ми показваше любовта Си, уверяваше ме в Своята милост и доброта. О, какво общение имах!

Малко по-късно аз отворих очи, за да видя, че г-ца Кулман плаче, покрила лицето си с ръце. Тя хлипаше толкова сърцераздирателно, че не след дълго всички утихнаха. Музиката спря, разпоредителите замръзнаха по местата си. Това продължи няколко минути, като цареше мъртва тишина.

Тогави изведнъж тя вдигна рязко глава, а очите ѝ блестяха. Никога не бях виждал нещо такова. Дързост струеше от цялото ѝ естество. После тя насочи дългия си показалец напред като стрела. Той сякаш изстрелваше сила. Но имаше и още нещо - да, болка и чувство - това отправяше към нас този кокалест пръст.

Тя заплака отново за миг и след това проговори. Просто не знам дума, която може да опише агонията и драматичността в гласа ѝ, затова казвам “проговори”.

“Моля ви - молеше тя, като изговаряше думите провлачено. - Мо-о-оля ви-и... не наскърбявайте Святия Дух.” Тя го каза отново: “Моля ви, не наскърбявайте Святия Дух.”

Никой не помръдваше. Най-малко пък аз, въпреки че чувствах как нейният пръст сочи точно към мен и това ме правеше нервен. Сигурен съм, че и други се чувстваха по същия начин.

За миг нейният глас почти премина в плач и после тя продължи: “Не разбирате ли? - Думите увиснаха във въздуха. - Той е всичко, което имам!”

Не разбирах за какво говореше, но попивах всичко.

Тя още не беше вършила: „Моля ви! Не Го наранявайте. Той е всичко, което имам. Не наранявайте Този, когото обичам!“

Миг след това тя насочи показалеца си отново и аз знаех, че той е насочен точно към мен, и каза: “Той е по-реален от всичко в този свят! Той е по-реален дори от вас!”

Аз ви представих тази сцена отново, за да обърна вниманието ви към една от най-главните точки, които ние, християните трябва да проумеем, особено когато търсим да разберем присъствието и помазанието на Святия Дух. Кетрин Кулман говореше за Личност. Личност, която е по-реална от теб и мен. Личност, а не “нещо”, не мъгла, не сила, не някаква призрачна материя, носеща се под акомпанимента на орган, флейта и арфи. И Той е Бог - равноправен член на Троицата, притежаващ в пълнота естеството на Божеството, на Единния Неделим Бог. Святия Дух е участник в сътворението, в изкуплението и в изпълването със сила. Никога не трябва да забравяте истината.

Всичко, което знаех в онази декемврийска нощ в Торонто, бе, че искам това, което Кетрин Кулман имаше. Това, което тя имаше предвид, като каза: “Той е всичко, което имам” - това беше, което аз желяех да имам.

И ето, Той дойде

По едно време през онази нощ аз почувствах подтик да се моля. Изведнъж сякаш някой ме постави на колене и първите думи, които излязоха от устата ми, бяха: “Святи Душе”. Никога преди не бях правил това. Може би изглежда странно, но не забравяйте, че до този момент аз никога не бях осъзнавал, че Святия Дух е Личност, към която можеш да се обърнеш. Аз бях говорил само на Отец и на Сина.

Събрах кураж и казах: “Святи Душе, Кетрин каза, че Ти си неин Приятел. Не мисля, че Те познавам. До днес аз си го мислех, но след това събрание осъзнах, че всъщност не Те познавам. Мога ли да Те срещна? Мога ли наистина да Те срещна?”

В първия миг сякаш нищо не се случи. Но докато се питах и се терзаех, както бях със затворени очи, изведнъж нещо като електричество премина през мен и аз започнах да треперя целия. Точно както в Питсбърг. Единствената разлика бе, че стоях по пижама в собствената си стая в дома на родителите ми в Торонто. Беше много късно през нощта, но аз целият се тресях от силата на Божия Дух. Той присъстваше в моята стая! Животът ми никога повече нямаше да бъде същият. Нито пък твоят, приятелю, ако започнеш да действаш според това, което ти казвам тук.

Едногодишен урок

Моето запознанство със Святия Дух беше толкова реално, че когато се събудих рано на другата сутрин, аз направих най-естественото нещо на света. Казах: “Добро утро, Святи Душе!” и все още го казвам всяка сутрин. Той присъства и копнее да участва в нашия живот всеки ден още от първия миг на нашето събуждане.

Първата сутрин славната атмосфера от предишната нощ беше отново около мен. Не можех да я сбъркам, просто бях обгърнат от Неговото присъствие.

От този ден започнаха преживяванията ми с чудесното присъствие на Духа и аз прекарах цяла година в общение, в изучаване на Библията, воден от Духа, и в слушане на Този, който Божието Слово описва като Учител, Съветник, Утешител.

Аз говорих в предишната си книга за проблемите със семейството ми след моето обръщане към Исус. Роден съм в гръцко семейство в Израел, където баща ми беше кмет на град Яфа, и получих образованието си в римокатолическо училище. Бях напълно отхвърлен от моето семейство, след като публично приех Господ Исус. Ситуацията стана толкова лоша, че баща ми не ми говореше, а другите роднини ме презираха или ми се подиграваха.

Към това можеше да се прибави и проблемът с моя говорен дефект - ужасно заекване, което ме поставяше в положение на пълна изолация. Прекарвал съм часове наред сам в моята стая. Но след запознанството ми със Святия Дух, Бог обърна това за добро - аз можех да се наслаждавам повече време в неизследимите богатства на Неговото присъствие.

Не след дълго аз започнах също като Кетрин Кулман да ценя присъствието на Святия Дух повече от всичко в моя живот. Говоря за осъзнаване, което надминава самото кръщение в Святия Дух, говоренето на езици и други аспекти от нормалния харизматичен християнски живот, който бях водил до този момент. Да, аз говорех на езици и редовно посещавах харизматични събрания, но имаше нещо повече от това.

Святият Дух стана реален за мен. Той стана мой Придружител. Когато отворех Библията, аз знаех, че Той е с мен. Чувствах, че сякаш Той стои до мен. Той търпеливо ме учеше. Той ме обичаше. Разбира се, аз не виждах лицето Му, но знаех къде е. Просто започнах да познавам Неговата Личност.

Исус беше обещал да не остави учениците Си - теб и мен - безпомощни, но да изпрати Някой, който да бъде с нас и да ни води. Сега аз лично съм се уверил, че Той удържа на Думата Си.

Целта на всичко – разкрита

Необходимо е да припомня някои епизоди от “Добро утро, Свети Душе”, за да покажа, че християнският живот не би трябвало да бъде клуб “дай ми, благослови ме”.

След като многократно питах Господ защо ми дава да преживея реалността на Неговото присъствие, получих ужасяващо видение. Видях пред себе си човек, който гореше в пламъци и се гърчеше неконтролируемо. Той скърцаше със зъби.

В този момент Господ ми проговори с глас: “Проповядвай Евангелието!”

Аз отговорих: “Но, Господи, аз не мога да говоря.”

Две нощи след това сънувах сън. Видях ангел с верига в ръката си; краят ѝ беше закачен за една врата, която сякаш изпълваше небето. Той дръпна веригата и вратата се отвори. Зад нея, докдето погледът стига, бе пълно с хора. Всички те се движеха към една огромна, бездънна долина и това беше адът. Хиляди падаха в огъня. Тези от предните редици се опитваха да спрат, но натискът на тълпите след тях бе по-силен.

Отново Господ ми говори: “Ако не проповядваш, ще те държа отговорен.”

В този миг аз осъзнах, че всичко в моя живот, включително и моите невероятни преживявания през отминалите месеци, е било с една цел: да ме задвижи да проповядвам евангелието.

Драматична промяна

В началото на декември 1974 посетих Стан и Шърли Филипс в Ошуа, който е на около 30 мили източно от Торонто. Все още не се бях покорил на видението да проповядвам. Всъщност не бях споделял с никого преживяванията, сънищата и виденията, които бях имал. Но това щеше да се промени.

“Мога ли да ви кажа нещо?” - попитах аз. Двамата кимнаха в очакване и аз излях сърцето си пред тях, поне доколкото моето заекване ми позволяваше. Те проявиха голямо търпение и ме слушаха в продължение на 3 часа.

Най-накрая Стан ме прекъсна и каза ентузиазирано: “Бени, тази вечер трябва да дойдеш в нашата църква и да споделиш това.” Тяхната църква беше част от Trinity Assembly of God в Ошуа и наброяваше около стотина човека. И така, аз отидох с тях онази вечер - дългокос, небрежно облечен, заекващ и съвсем неподготвен. Не знаех какво ще става. Знаех, че ми е казано да проповядвам благовестието, но си представях, че това вероятно ще става чрез писане и раздаване на брошури.

Все още не знаех какво ще се случи дори когато седях в залата по време на началната част на службата. Почувствах се много нервен и уплашен. Щях да стана за смях. Бях понасял достатъчно, не ми трябваша повече подигравки.

Не след дълго Стан, който беше учен по ядрена енергетика, ме представи и аз се отправих към амвона. Никога не бях заставал зад амвон.

Стан беше казал: “Сподели преживяванията си.” Точно това реших да направя. Отворих устата си, въпреки че бях ужасен, и изведнъж нещо се докосна до езика ми, усетих леко изтръпване и в следващия миг заговорих съвсем свободно. Говорех бързо, даже прекалено бързо. Трябваше да си наложа да намаля темпото.

Аз проповядвах евангелието! Изглеждаше ми невъзможно, но говорех съвсем ясно и гладко и не спирах.

Разказах им - бяха предимно младежи - как се срещнах със Святия Дух в моята стая, как си говорех с Него, как Го питах и Го слушах в продължение на една година.

“Как можете да се срещнете със Святия Дух? - попитах аз риторично. - Като сте на колене, като лежите по гръб, като се разхождате из стаята, като се молите. Не е вярно, че можеш да Го срещнеш само като пееш песен.”

Аз продължих: “Има само един път към Отец, Сина и Святия Дух и той е *молитвата*.”

Продължих да говоря в този дух около час и тогава се сетих, че скоро трябва да привършвам. Но аз исках да им кажа за Мойсей, защото Святият Дух ми беше дал разбиране, което ме удивлява и до днес. Изведнъж аз се изпълних с дързост.

“Мойсей помоли Господ. Разберете, че никой не може да иска от Бог, преди да е влязъл в Светая Светих - казах аз. - Трябваше време. Минаха 40 дни, преди той да може да поиска. Спомнете си, че Бог го беше докоснал - имаше общение, поклонение и в присъствието на Всевишния тази дързост дойде в Мойсей и той можа да каже: “Нека да видя славата Ти.”

Той беше платил цената – казах аз. Мойсей каза: “Господи, бил съм тук през последните 40 дни. Ето, плътта ми се стопи. Нека да видя славата Ти.” И Господ премина пред него. Въпреки че Мойсей видя само гърба Му, той видя славата и величието на Бог.”

Аз не спирах: “Искате ли Божието присъствие? - попитах аз. - Тогава се оставете от своето! Спрете да гледате на себе си и ще видите Бог.”

Сведох глава като си мислех: “Сега ще се помоля.” В моята стая винаги загубвах стабилност и падах, когато поканех Святия Дух, затова предпочитах да съм на колене или да се облегна на стената, но въобще не очаквах, че това ще се случи на общо събрание.

И така, аз издигнах ръцете си и казах: “Святи Душе, ние Те приветстваме. Моля Те, ела!”

В същия миг силата на Бог слезе върху залата. Хората започнаха да плачат и много паднаха на пода.

“О, мили Боже, какво да правя сега?” - попитах аз.

Обърнах се към човека, който водеше събранието с надеждата, че той ще дойде и ще поеме нещата. Но когато се обърнах и му направих знак с ръка, той падна назад на няколко стъпки разстояние от мен. Искях да го накарам да се приближи, а сега той беше даже по-далеч. Никой не можеше да се приближи до мен. И тогава осъзнах, че през всичкото това време, ако някой е бил с мен в стаята ми, той също е щял да падне под силата на Духа.

Ръководителят направи няколко опита да ме приближи, но всеки път силата го покосяваше и той търсеше опора в стената.

Накрая аз просто говорех на хората. Много от тях бяха на колене, все още плачейки. Аз им казах още някои неща за Личността на Святия Дух. Най-накрая завърших без да се моля повторно.

Исая 10:27 казва, че хомотът ще се строши поради помазанието ти и точно това е, което се случува. Оковите, в които дяволът държи живота на хората, се строшават, когато дойде помазанието. Това стана с мен, когато езикът ми се развърза. Това стана и с хората, които бяха на събранието.

По-късно напълно се убедих, че религиозната активност, шумните езици и стенанията не са необходима предпоставка за това Божията сила да се разкрие. Дори в много случаи те се оказват пречка, защото могат да идват от плътта, а Бог иска да демонстрира истинска сила. Нашето най-голямо желание трябва да бъде не за духовни дарби, но за присъствието и силата на Бог. Изпитах това за първи път на събранието в Ошуа.

Казвал съм го стотици пъти и пак ще го кажа - Бог никога не закъснява. Той никога не идва твърде рано, но и никога не идва прекалено късно. Когато усетих изтръпването в устата си, аз просто казах: “Това е!” и скочих в новото. Помазанието на Святия Дух беше дошло, бях изцерен и моето проповядване имаше сила.

Служението ми започна по чуден начин и още от началото експлодира. Буквално всеки ден получавах покани от църкви и служения.

Важно е да се отбележи, че преди да вляза в служение, аз преживях присъствието на Святия Дух, бях учен с любов и търпение, бях окуражаван и обичан от Него в продължение на цяла година. Аз Му се покорявах според светлината и разбирането, което имах и помазанието дойде, също както ще дойде и върху теб. То е за всички. Когато веднъж преживееш дълбочината и богатството на това скъпоценно докосване, когато веднъж вкусиш помазанието, животът ти ще придобие нов смисъл, докато вървиш към служението, което Бог има за теб.

Сериозно предупреждение

Никога няма да забравя как се прибрах от Ошуа към къщи онази нощ. Бях поразен. Докато лежах в леглото си един час по-късно, аз все още бях зашеметен и

смаян от събитията, които се бяха случили на това вечерно събрание. Бях свидетел на истинската сила на Бог. Бях зърнал за миг, макар и съвсем кратък, нещото, за което Кетрин Кулман говореше със следните думи: “Ако намерите силата, ако намерите силата - вие ще намерите небесно съкровище.” Тя само загатваше за нещо, а аз имах още толкова много да уча. Бях толкова неопитен.

“Какво извърши днес, Господи?” - попитах аз в тъмното.

Неочаквано чух бърз отговор: “Бъди верен!” Това е всичко: “Бъди верен!”

На следващата сутрин, по навик включих радиото малко след като се събудих. Обичах да слушам християнски радио-предавания, докато се приготвям за църква. Първото нещо, което чух, бе: “Внимавай какво правиш със силата, която ти е дадена!” Нямах представа кой е говорителят, а и в следващия миг станцията се загуби. Не мога да го обясня. Бях включил радиото, бях чул глас, който казва: “Внимавай какво правиш със силата, която ти е дадена!”, и връзката прекъсна. Не можах да намеря станцията отново, колкото и да въртях копчето.

Разбира се, сега осъзнавам, че думите: “Бъди верен!” от миналата нощ и сериозното предупреждение имаха връзка помежду си. Смисълът им беше: “Внимавай със силата, която съм ти поверил! Не си играй игрички! Не злоупотребявай!”

Това предупреждение е към всички, които търсят и получават помазание от Духа. Бог трябва да може да ти се довери.

Бог копнее да познаем и да преживеем Неговото присъствие и помазание. Когато се “изпразним” от себето, ние ще познаем присъствието Му. Единствено тогава можем да преживеем силата Му - помазанието на Святия Дух. Но факторът доверие също е много важен. Трябва да бъдем верни в това, което Бог изобилно ни дава.

Глава 4 - Най-после отговор

Когато поглеждам назад в моя живот и виждам как съдбата ми можеше да бъде толкова различна, аз се възхищавам на Божията благодат и милост към мен.

Само си помислете. Родил съм се в Средния Изток в семейство, в което много се държеше на дисциплината, традициите и още повече на личните взаимоотношения с Бог. По народност съм грък, но съм отраснал в Израел, аз съм получил образованието си в римокатолически училища. От много ранно детство започнах да заеквам и това направи общуването ми с другите много трудно, почти невъзможно. Когато бях на 15 години, семейството ми се премести да живее в Торонто. Бях принуден да науча 4-ти език - английски, освен арабския, иврит и френския, който говорех в католическите училища. Трябваше да сменя затворените манастирски училища с държавните училища в Торонто. Бях самотен, тих, срамежлив и несигурен.

Правила и традиции

По чуден начин Господ ме спаси чрез мои съученици, когато бях на 19 години, въпреки че и преди това бях имал славни срещи с Бог в сънища и видения.

До момента на моето новородение аз се стараех да изпълнявам всички наставления и правила, налагани от тези, които имаха авторитет над мен. Спазвах всички традиции, свързани с моето католическо обучение и искрено се опитвах да се покорявам на тези, които смятах за Божии представители в моя живот. Бях добър

ученик и изпълнявах всичките инструкции на монахините (кръстене, когато се минава покрай католически храм, редовно казване на молитвите и т.н.). Със сигурност се смятах за християнин, но съвсем не се чувствах удовлетворен.

Веднага след спасението си започнах да посещавам една църква в покрайнините на Торонто, състояща се от около 3000 младежи. Не бях свикнал с такъв вид харизматични събрания, с тяхната спонтанност и непредсказуемост. Повече бях настроен на вълната на консервативните и строго планирани религиозни дейности.

Това бяха друг тип хора. Те се шегуваха, държаха се приятелски помежду си и лицата им излъчваха радост. Разбира се, по онова време аз не знаех нищо за харизматичното движение. Единственото, което знаех, бе, че се намирам в необичайна за мен обстановка.

Отчасти поради моето погрешно разбиране за духовността, най-сериозната ми реакция дойде малко след като бях кръстен със Святия Дух. Аз започнах да наблюдавам специално един човек, когото смятах за най-духовния в църквата. Гледах го как си вдига ръцете; той стоеше с издигнати ръце почти през цялото време, тялото му леко се тресеше. Устните му потрепваха, когато поглеждаше към небето. Когато се молеше на непознати езици, на мен ми се струваше, че повтаря много пъти една и съща фраза. Всеки път, когато го чувах да се моли, той се молеше все по един и същи начин. Той се тресеше и повтаряше едно и също.

Наивен и гладен за Божиите неща, аз отидох при него един ден и го попитах дали може да поговорим. Изглеждаше доброжелателно настроен.

“Толкова съм гладен за повече! - казах аз. - Как да намеря това, което търся?”

Той ме погледна и попита: “Кръстен ли си със Святия Дух?”

“Да.” - отговорих аз, пълен с очакване да получа напътствия.

“Говориш ли на езици?” - попита той.

“Да.” - отговорих.

Той ме погледна и подметна сякаш между другото: “Е, какво повече искаш?”

Аз бях поразен. Седях още малко от учтивост и после си тръгнах мълчаливо. “Какво повече искам? - мислех си аз. - Ако това е всичко, не съм сигурен, че наистина си струва.”

Отчаяно копнеех за повече от Бог. Дълбоко в себе си бях уверен, че има още неща. Библията казваше, че това е така. Въпреки това не знаех какво ми е приготвил Бог и начинът, по който да го взема. А и изглеждаше, че няма никой, който да може да ми помогне.

Докато обикалях различни църкви през 1973, аз срещнах един чудесен човек - Джим Пойнтър. Той беше свободен методист, служител, който стана мой скъп приятел и един ден ме заведе на събрание на Кетрин Кулман. Това доведе до събитията, които описах в предните глави. Ако това не бе станало, аз нямаше да позная чудесното Божие присъствие и помазанието на Святия Дух, които са приготвени за *всеки* вярващ.

Господ иска да ни даде много повече, отколкото много от нас си представят. Искам да споделя с вас нещата, които Бог започна да ме учи от момента, в който езикът ми се развърза и аз получих сила за служение. Тези чудесни неща са и за вас и аз се моля Бог да ви вдъхнови и да ви води напред, така че заедно да изпълним Божия план за необикновеното време, в което живеем.

Как започна всичко

Преди да споделя нещата, които Бог ме учеше, и начина, по който ми даваше сила за служение, искам да се върнем към онзи славен ден в Питсбърг, когато срещнах Святия Дух на събранието на Кетрин Кулман.

Денят ми на 21 декември 1973 г. започна в 5.00 часа сутринта. Аз и моят нов приятел Джим Пойнтър бяхме пътували заедно с една голяма група с автобус от Торонто до Питсбърг в една ужасна зимна буря и когато пристигнахме в хотела, имахме само 4 часа време за сън.

Джим настояваше да бъдем още в 6.00 часа сутринта пред Първа презвитерианска църква, защото иначе нямало да можем да си намерим места. Затова когато пристигнахме беше тъмно като в рог. Дори в този ранен час стотици хора вече бяха дошли, а вратите щяха да се отворят чак след 2 часа. Беше кучешки студ. Бях се навлякъл с всичко, което имах - ботуши, ръкавици, всичко.

Да бъдеш дребен е някакво предимство. Започнах да се промъквам сантиметър по сантиметър по-близо и по-близо до вратите, като дърпах Джим след себе си. На предните стъпала дори имаше хора, които бяха заспали. "Те са тук цяла нощ. И така е всяка седмица." - каза една жена.

Както си стоях там, изведнъж започнах да треперя, като че ли някой бе сграбчил тялото ми и бе започнал да ме разтърсва. За миг си помислих, че това е от ледения въздух. Но бях облечен топло, пък и не чувствах да ми е студено. Просто започнах неконтролируемо да треперя. Никога не беше ми се случвало нещо подобно, а и не преставаше. Беше ме срам да кажа на Джим, но чувствах как костите ми направо се тресат. Чувствах го в коленете си, в устата си.

"Какво става с мен? - чудех се аз. - Нима това е силата на Бог?" Просто не разбирах.

Надбягване в църквата

Вече беше време вратите да се отворят и тълпата натискаше все повече напред, докато накрая аз не можех да се помръдна. Но все пак треперенето не спря.

Джим каза:

- Бени, когато тези врати се отворят, просто тичай напред колкото можеш по-бързо.

- Защо? - попитах аз.

- Ако не го направиш, те ще преминат през теб.

Той беше ходил там преди и знаеше какво може да очаква.

Е, никога не съм си мислил, че ще участвам в състезание по надбягване, за да отида на църква, но все пак това се случи. И когато тези врати се отвориха, аз стартирах като олимпийски спринтьор. Надминах всички: стари жени, млади мъже, всички. Всъщност стигнах до предния ред и се опитах да седна там. Един разпоредител дойде до мен и ми каза, че първият ред е запазен. По-късно научих, че служителите на Кетрин Кулман лично избират хората, които да седнат на първия ред. Тя беше толкова чувствителна към Духа, че искаше пред нея да стоят само положителни, молещи се поддръжници.

С моя ужасен проблем със заекването знаех, че е безполезно да споря с разпоредителя. Вторият ред беше вече пълен, но Джими и аз намерихме място на третия ред.

Щеше да мине още един час, докато започне службата, така че си свалих палтото, ръкавиците и ботушите. Докато си почивах, осъзнах, че треперех дори повече

от преди. Това просто не искаше да спре. Вибрациите преминаваха през ръцете и краката ми, като че ли бях включен в някаква машина. Преживяването беше непознато за мен. За да бъда честен, бях изплашен.

Докато органът свиреше, всичко, за което можех да мисля, беше треперенето на тялото ми. Това не беше “болнаво” чувство. Не беше като че ли хващам хрема или някакъв вирус. Всъщност, колкото повече продължаваше, толкова по-красиво ставаше. Това беше необичайно усещане, което изглежда, не беше физическо.

В този момент почти отникъде се появи Кетрин Кулман. В същия момент атмосферата в сградата стана наелектризирана. Не знаех какво да очаквам. Не чувствах нищо около себе си. Никакви гласове. Никакви небесни ангели да пеят. Нищо. Всичко, което знаех, беше, че треперя от три часа.

После, когато пеенето започна, открих, че правя нещо, което никога не бях очаквал. Бях прав. Ръцете ми бяха издигнати и сълзи се стичаха по лицето ми, докато пеехме “Колко велик си Ти”.

Като че ли бях експлодирал. Никога преди сълзи не бяха извирали от очите ми толкова изобилно. Говорите за екстаз? Това беше усещане на невероятна слава.

Не пеех по начина, по който обикновено пеех в църква. Пеех с цялото си същество. И когато стигнахме до думите “И моята душа пее, мой Бог Спасител, на Теб”, аз буквално го изпях от душата си.

Бях толкова изгубен в Духа от тази песен, че ми трябваше известно време, за да осъзная, че треперенето е спряло съвсем.

Но атмосферата на тази служба продължаваше. Мислех, че съм абсолютно грабнат. Покланях се отвъд всичко, което някога бях преживявал. Като че ли застанах лице в лице с чиста духовна истина. Независимо от това дали някой друг го изпитваше или не, аз го изпитвах.

В моите ранни християнски преживявания Бог беше докосвал моя живот, но никога, както ме докосна този ден.

Като вълна

Докато стоях там и продължавах да се покланям на Господ, отворих очите си, за да се огледам, защото като че ли изведнъж почувствах течение, а не знаех от къде идва. Беше нежно и бавно като бриз.

Погледнах уплътнените прозорци, но те бяха затворени. А и бяха твърде високи, за да позволят такава течение.

Необичайният бриз, който почувствах, беше повече като вълна. Почувствах, че преминава надолу по едната ми ръка и после нагоре по другата. Всъщност го чувствах как се движи.

Какво ставаше? Щях ли някога да имам смелост да кажа на някого това, което бях почувствал? Те щяха да мислят, че съм си изгубил ума.

За около десет минути вълните на този вятър продължаваха да преминават над мен. После почувствах, като че ли някой беше загърнал тялото ми в чисто одеяло - одеяло от топлина.

Кетрин започна да служи на хората, но аз бях толкова загубен в Духа, че това всъщност нямаше значение. Господ беше по-близо до мен, отколкото някога преди това е бил.

Почувствах, че имам нужда да говоря на Господ, но всичко, което можех да прошепна, беше: “Скъпи Исусе, моля Те, имай милост към мен.” Казах го отново: “Исусе, моля Те, имай милост към мен.”

Почувствах се толкова недостоен.

Почувствах се като Исая, когато влезе в присъствието на Господ:

Горко ми, защото съм изгубен!
Защото съм човек с нечисти устни
и живея сред хора с нечисти устни.
Защото моите очи видяха Царя,
Господ на войнствата (Исая 6:5).

Същото нещо се случи, когато хората видяха Христос. Те моментално видяха своята нечистота, своята нужда от осветление.

Това се случи и с мен. Като че ли гигантска светлина на прожектор ме осветяваше. Всичко, което можех да видя, бяха моята слабост, моите грешки и моите грехове.

Отново и отново казвах: “Скъпи Исусе, моля Те, имай милост към мен.”

После чух глас, който знаех, че трябва да бъде на Господ. Той беше толкова тих, но и толкова ясен. Той ми каза: Моята милост върху теб е изобилна.

Моят молитвен живот до този момент беше като на нормален среден християнин. Но сега не просто аз говорех на Господ, а Той говореше с мен. И, о, какво общение беше това!

Наистина малко разбирах, че това, което става с мен на третия ред на Първа презвитерианска църква в Питсбърг, е само предварително вкуване от това, което Бог беше планирал за моето бъдеще.

Тези думи звучаха в ушите ми: “Моята милост върху теб е изобилна.”

Седях долу, плачейки и хлипайки. Нямах нищо в живота ми, което да може да се сравни с това, което чувствах. Бях толкова изпълнен и преобразен от Духа, че нищо друго нямаше значение. Не ме интересуваше дори и атомна бомба да беше ударила Питсбърг и целият свят да се беше взривил. В този момент, аз чувствах, както Словото го описва, “мир... който превъзхожда всяко разбиране.”

Джим ми беше казал за чудесата, които стават на събранията на госпожа Кулман. Но нямах никаква представа на какво ще бъде свидетел през следващите три часа. Хора, които бяха глухи, внезапно можеха да чуват. Една жена стана от своята инвалидна количка. Имаше свидетелства за изцерения на тумори, артрити, главоболия и други. Дори нейните най-остри критици бяха разпознали истинските изцерения, които стават на нейните събрания.

Службата беше дълга, но изглеждаше като един летящ миг. Никога в своя живот не бях толкова поразен и докоснат от силата на Бог.

Едно следващо събрание

Малко след удивителната ми среща със Святия Дух аз присъствах на едно друго събрание на Кетрин Кулман, на което тя говореше за цената, която е платила за помазанието върху нейното служение, и за това, какъв е ключът към силата на Святия Дух. Тя обясняваше за смъртта на себето, за носенето на кръста, за плащането на цена.

Тя често казваше следното: “Всеки от вас, служители, би могъл да има това, което имам аз, ако плати цената.”

На тази служба аз започнах да разбирам, че има по-дълбоки преживявания, нещо повече от просто присъствието на Святия Дух. Има помазание, изпълване със сила за служение, и то идва с плащане на цена.

Осъзнаване на цената

Каква е цената? Трябваша ми много години, докато получа разбиране по този въпрос, и аз искам да споделя с вас това, което съм разбрал.

В Псалм 63 Давид казва:

Боже, Ти си мой Бог,
от ранина Те търся. Душата ми жадува за Тебе,
плътта ми Те очаква
в една пуста, изнурена и безводна земя.
Така съм се взирал в светилището Ти,
за да видя Твоята сила и Твоята слава.

Давид беше зърнал за миг Божията сила и слава. Той копнееше за нея. Но как можеше да стигне до нея?

Тук Святия Дух започна да ми отваря очите и да ми разяснява какво имаше предвид Кетрин Кулман, когато говореше за цената и за умирането.

Давид заявява, че плътта му очаква Бог и че душата му жадува за Всевишния. Същевременно в Исаия 26:9 пророкът казва, че с духа си той “търси” Господ. И така, имаме плът, която очаква, душа, която жадува и дух, който търси Бог. Важно е да се отбележи, че в Мойсеевото описание на скинията се говори за *Външен двор*, който символизира плътта; *Свято място*, което символизира душата и за *Светая Светих*, която символизира духа. Чакането те въвежда във Външния двор. Жадуването те въвежда в Свящото място, а търсенето те въвежда в Светая Светих.

И така, когато чакаме Бог, ние влизаме в молитва. Това е мястото, където Бог започва да се справя със себето и да разпъва плътта. Това е място на битка, където, когато заставаме на колене всеки ден, в началото не можем да мислим за нищо друго, освен за нашата вина, нашите провали, нашите големи нужди. Ние повтаряме неща отново и отново, а Бог ни изглежда на милиони светлинни години от нас. Чудим се дали въобще постигаме нещо. Доспива ни се, иска ни се да си починем или да правим нещо друго.

Това, което ние не съзнаваме в този момент, е, че колкото по-дълго оставаме на колене, толкова по-малко остава от плътта. Започваме да умираме, когато заставаме на колене.

Не след дълго, когато Бог свърши с разпъването на плътта, идва пробив. Ти го усещаш и изведнъж влизаш в реалността на молитвата. Реки започват да извира от твоето вътрешно естество и твоите думи продобиват смисъл. Присъствието на Бог идва и нещо реално започва да ти се случва. Тогава дори можеш да се разплачеш.

Този пробив може да ти коства половин, един или повече часа. Трябва да чакаш, колкото е нужно. Времето, което ти е нужно, зависи от това къде се намиращ спрямо Бог, в какви взаимоотношения си с Него. Той трябва да се справи с идолите и греховете в твоето сърце. Всеки “Исаак” в сърцето ти трябва да умре (това правеше Бог с

Авраам). Ако не си се молил от дълго време, не можеш да очакваш пробив на първата минута.

Запомни, че това нещо се изгражда *ежедневно*. Пробивът не идва веднъж завинаги. “Аз умирам всеки ден.” - казва Павел в 1 Коринтяни. Ще има битка всеки път, когато заставаме в молитва. Присъствието и помазанието не идват днес поради това, че ти си бил “умрял” преди 20 години. Те идват днес, защото ти си “умрял” тази сутрин. Бог не използва неща с изтекъл срок на годност!

Това, по което ще познаеш, че е дошъл пробив, е изчезването на вината. Когато чувството на вина изчезне, значи си пробил. Ти си търсил Бог и си Го намерил.

Тогава идва момент, в който ти започваш да “жадуваш” за Него. Душата ти копнее за Бог. Давид казва в Псалм 42:1-2

Както еленът пъхти за водните потоци,
така душата ми въздиша за Тебе, Боже.
Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог.
Кога ще дойда и ще се явя пред Бога?

Точно това се случва и с нас. Нашата душа започва да жадува да застане пред живия Бог; тя копнее за присъствието Му.

Сравнението, което използва Давид, е съвършено. Еленът търси вода по две причини: едната е, защото е жаден, а другата е, когато е преследван от друго животно. Той знае, че преследвачът му ще загуби следите, ако той се добере до вода. Тогава ще бъде в безопасност. Така е и с нас, вярващите. Ние копнеем за Божието присъствие, защото то задоволява душите ни и защото никакъв враг не може да ни открие. Ето защо Давид пише: “Ти си мое прибежище.” (Псалм 32:7).

Затова, когато намериш водата, за която душата ти жадува, сърцето ти ще се изпълни с *хваление*. Ти ще знаеш, че си в Святото място, където хвалението е истинско. Там няма да го има шаблонното “Слава на Бога! Благодаря Ти, Господи!” Хвалението ще бъде истинско. Цялото ти естество ще Му благодари - дори и за неща, за които преди час не би могъл да благодариш. Всичко ще стане красиво.

Светая Светих

Спомняте ли си, че в Псалм 63:2 Давид говореше, че иска да види Божията “сила и слава”? Това може да стане в третия етап на плащане на цената - търсенето и умираването за себето трябва да са дошли, преди да може да дойде помазанието. Помазанието се намира в Светая Светих, които символизират духа. Това е мястото, където не е нужно да правиш нещо или да говориш нещо. Ти не се молиш. Ти не пееш. Ти получаваш.

Това е мястото, което Давид има предвид, когато казва в Псалм 42:7

Бездна призовава бездна с шума на Твоите
водопади;
всички Твои развълнувани води преминаха над
мен.

Във Външния двор устата ми говори на Бог. В Святото място душата ми говори на Бог, а в Светая Светих духът ми говори - “бездна призовава бездна”. Тук се раждат

молитви, които просто нямат край - ти се къпеш в славата на Бог. Ти не очакваш. Не жадуваш. *Ти пишеш.*

“Мълчете и знайте, че Аз съм Бог” - пише Давид в Псалм 46:10. Ти си толкова преизпълнен, че просто не можеш да говориш. Това, което преживяваш, не може да се изрази с думи. Ти си свършено в Неговото присъствие. Не се интересуваш какво Той може да направи за теб, а от това да Го познаеш.

Хората, които преживяват това, са тези, на които Бог може да довери помазанието Си, както ще видите по-нататък. Бог няма да довери помазанието Си на онези, които не Го обичат и не Го поставят на първо място.

Искам да ви уверя, че когато започнете да влизате в Светая Светих ежедневно, това започва да става по-бързо и съвсем естествено. Вече не ти е нужен цял час, за да пробиеш - това може да стане за 5 минутки. Случвало ми се е на втория път, когато кажа: “Господи”, пробивът да е дошъл. Също така, колкото повече време стоиш в присъствието на Бог, то става все по-осезаемо и по-плътно върху теб, ако може така да се каже.

Например, първия път, когато ще имаш пробив и ще излезеш от стаята си и ще поздравиш жена си със “Здравей, скъпа!”, тя ще усети, че си бил в присъствието на Бог. Седмица по-късно, след като си прекарвал повече и повече време с Господ, ти ще излезеш от стаята и още преди да си казал нещо, тя ще почувства славата. Просто няма да има нужда да казваш нищо.

Апостол Петър достигна точката, в която хората очакваха да бъдат изцерени дори само когато сянката му мине над тях.

Обличане в сила

Докато говорим по тази тема, нека да погледнем Исая 52:1-2

Събуди се, събуди се,
облечи силата си, Сионе!
Облечи великолепните си дрехи,
Ерусалиме, свети граде,
защото от сега няма да влезе в тебе
необрязан и нечист.
Отърси от себе си пръстта.
Стани, седни, Ерусалиме!
Освободи се от връзките по шията си,
пленена дъщерю Сионова.

“Събуждането” в Словото се свързва с молитвата. Когато се казва “Събуди се, събуди се!” се има предвид “Моли се, моли се!”. Спомнете си как Господ Исус намери апостолите заспали, докато Той очакваше да бъде хванат в Гетсимания, и каза: “Бдете и молете се!” (Матей 26:41) или: “Стойте будни, молете се и бъдете нащрек!”.

Това е заповед; трябва да се молим. Еремия 10:25 ни показва, че Господ ще съди тези, които не се молят (“семействата, които не призовават Неговото име”), заедно със света. Ние имаме заповед да търсим Господа.

И така този пасаж започва с призив да се събудим, да се отърсим от летаргичния сън, да платим цената, да търсим Господ с всичката си сила, да влезем в дълбочините

на молитвата и на любовта, да поставим Бог на първо място в нашия живот. Ако го направим, ще се случат 6 неща:

1. Ще придобием (“ще облечем”) духовна сила - сила срещу сатана, сила срещу греха, сила срещу изкушенията. Немоощта ще се махне.

2. Ще облечем святи одежди, дрехите на праведност. Грехът няма да може да ни докосне.

3. Необрязаните и нечистите няма да бъдат част от нас. Няма да имаме повече неправилни общения с нечестивите.

4. Ще престанем да тичаме насам-натам в търсене някой да се моли за нас и да разреши проблемите ни. Ще се отърсим от праха – кашите, в които сме се забъркали. Ще се изправим и ще бъдем свободни.

5. Тогава ще можем да седнем и да си починем. Ще имаме мир - истински мир, Христовия мир.

6. Ще се освободим от хватката на сатана и греха, които непрестанно идват да ни заробват.

Другата страна на монетата

Ако четем Исаия 52:3-5, ние откриваме какви ще са резултатите, ако не се събудим и не се молим. Това със сигурност ще ни разтърси.

Защото така казва Господ:

Продадохте се за нищо
и ще бъдете изкупени без пари.

Защото така казва Господ Йехова:

Людете Ми слязоха първо в Египет,
за да поживеят там.

После асирийците ги угнетяваха без причина.

Сега, прочее, какво да правя тук - казва Господ, -
тъй като людете Ми се взеха за нищо.

Владеещите над тях вият
и името Ми се хули непрестанно.

Откриваме 6 ужасни резултата от липсата на молитва:

1. Понеже не се молим, ние ще се продадем на дявола за нищо.

2. Ще се върнем в Египет, отново в света.

3. Ще бъдем угнетявани.

4. Ще бъдем откарани в робство.

5. Ще стенем и ще вием под робството.

6. Нечестивите ще богохулстват - състояние, на което сме свидетели днес в нашата страна, поради това, че християните не се молят.

В този момент Исаия отново обръща погледа ни към добрите резултати от пробуждането и молитвата. Той цитира думите на Бог:

Затова хората Ми ще познаят Моето име.

Затова ще познаят в онзи ден,

че ето Аз съм, който говоря,

ето Аз. (Исаия 52:6).

Всъщност тук виждаме седмото благословение от искрената молитва - ние ще познаем Бог и Негова-та сила.

И накрая този, който плати цената, ще бъде използван за възможно най-великото служение пред Господ според думите на Исаия в 52 глава, стиха 7

Колко са прекрасни върху планините
нозете на онзи, който благовества,
който проповядва мир,
който благовества добро,
който проповядва спасение,
който казва на Сион:
„Твоят Бог царува!”

Време за вземане на решение

Щом разбрах чрез учението на Святия Дух, че цената, за която говореше Кетрин Кулман, се състои в изпълнение на призива “Събуди се, събуди се!” (или с други думи, в молитвата), аз взех решение да платя цената. Най-после бях намерил отговора. Най-после осъзнах какво имаше предвид Кетрин, като казваше: Ако намериш силата, ти ще намериш небесно съкровище.

Да платиш цената и да се молиш е решение, което всеки християнин трябва да вземе сам за себе си; никой не може да го реши вместо теб.

Павел пише с твърдост в I-во Кор. 9:27 “Но дисциплинирам тялото си и го поробвам да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да остана неодобрен.”

Бог е дал на всички нас възможността да се молим и ни е призовал да го правим, но Той няма да ни насили. Изборът е наш.

Вторият път, когато кажеш “не” на молитвата - “Много съм уморен” или “Просто не ми се моли” - ти влизаш в идолопоклонство. Ти си се покорил на земното естество и твоята плът е заела мястото на Бог.

Наистина е нужно да се разбере това. Бог те обича. Той ще ти помага, но никога няма да те насили. Господ винаги ще те води, но дяволът няма да престане да те дърпа. От теб зависи да се обърнеш към плътта и да кажеш: “Не, аз ще се моля.”

Голямата опасност, която се крие в покорството към плътта, е показана в първите глави на Битие. Бог създаде мъжа (и жената), същества с дух, душа и тяло. Но дяволът ги изкуши и обърна йерархията на частите на човека в тяло, душа и дух.

Плътта взе надмощие и ние виждаме трагичния резултат в Битие 6:3, където Господ казва: “Духът, който съм му дал, не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът.” Дяволът обърна нещата наопаки.

Покорството към плътта е бунт срещу Бог. То ще те убие. Това ще се случи с теб, когато отказваш да се молиш. Бог няма да използва човек, чиито приоритети са неправилни, и Той със сигурност няма да го помаже.

Започни да търсиш Бог! Плати цената! Постави нещата в живота си в правилния ред и Бог ще те помаже от главата до петите.

Телефонния номер на Бог е Еремия 33:3. Бог те очаква: “Извикай към Мене и ще ти отговоря и ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш!”

Бог обещава, че ако Го призовеш: първо, Той ще ти отговори; ще ти говори. Второ, Той ще ти даде ново видение и ти ще видиш славата Му. Трето, Той ще ти разкрие ново знание, неща, които никога досега не си знаел за Него.

Глава 5 - Не чрез сила

Първото полагане на ръце за изцеление в моето служение бе удивително преживяване. Знаех, че Господ ми бе говорил да се моля за болни като част от проповядването на Евангелието също както на Своите ученици (Марк 16:18): “На болни ще полагат ръце и те ще оздравяват.”

Но това беше ново за мен и за известно време дяволът ми пълнеше главата с глупости. Аз стоях на автобусната спирка на път за второто събрание в живота ми, като си мислех как ще полагам ръце на болни, и изведнъж дяволът дойде в ума ми със следните мисли: “Нищо няма да стане, никой няма да се изцери. Няма да се случи нищо, абсолютно нищо!”

Както може би се сещате, страшно се уплаших, че помазанието няма да дойде, но нямаше как да не отида на службата.

На събранието аз все още бях изпълнен със страх и безпокойство, докато проповядвах и канех хората да излязат напред за изцеление. В ранните години на служението си обикновено се молах за всеки поотделно, за разлика от сега.

И така, пред мен стоеше човек, който очакваше да се моля за него. Бях уплашен. “Къде си Ти, Господи? – помислих си аз. – Какво да правя сега? Ти ми каза да го направя.”

Аз протегнах ръка към челото на човека и в същия миг помазанието дойде. Знаех го. Той залитна и падна, докато силата на Бог преминаваше през него. Той беше изцелен от заболяването си.

Както личи и от примера с моето мигновено изцеление, когато за пръв път започнах да проповядвам, Бог никога не идва прекалено рано, но и не закъснява. Той се изявява точно навреме – когато протегнеш ръката си към човека, или когато отвориш устата си, за да говориш. Точно в момента, когато си мислиш, че вече ще умреш, Той се изявява.

Защо? Бог кара твоята вяра да расте. Той те изгражда за по-трудните задачи, които ти предстоят. Яков казва, че изпитването на нашата вяра произвежда твърдост (или дълготърпение) и че вие трябва да позволите на твърдостта “да извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък” (Яков 1:3-4).

Не можете да си представите какъв стрес преживях при тези първи уроци. Често ми се искаше да си ида у дома. “О, Господи, мислех си аз, - те ще ми се смеят, аз ще се проваля.”

Но след това помазанието идваше. Наистина ми трябваше много изпитване и растене, за да мога да стана човека, който Бог искаше да бъда.

По същия начин е и с теб. Докато се приготвяш за присъствието и помазанието на Святия Дух, независимо за каква работа Бог те призовава, ти ще се нуждаеш да бъдеш изпитван, да растеш и да се усъвършенстваш. Днешното помазание няма да бъде като вчерашното.

Благословието на тишината

На събранията на Кетрин Кулман винаги имаше много пеене и тя често се включваше с голяма радост и удоволствие. Но имаше случаи, когато Кетрин казваше на публиката: “Тихо, сега искам да бъде тихо.” Чудех се защо го прави.

Обаче веднъж, когато тя отново каза: “Моля ви, всички да запазят тишина”, беше явно, че говори сериозно, и всички млъкнаха. Чарли - органистът - винаги свиреше съвсем нежно, никой друг не можеше да го прави така. Всички бяха тихи. Това продължи 10 минути. Тишина.

Тогава един човек от предните редове, който бе покрил лицето си с ръце, започна да шепне в шепите си: “Хваля Те, Исусе. Хваля Те, Исусе.” Не мислех, че някой го чуваше, а и самият той не осъзнаваше, че го прави. Но Кетрин Кулман веднага го спря: “Господине, казах тихо!” Отново настъпи абсолютна тишина, с изключение на органа.

Минаха минути. Накрая Кетрин проговори едва доловимо: “Той идва, когато сте тихи.” Тя повтори още по-тихо: “Той идва, когато сте тихи.”

Бях уплашен. Не знаех какво ще се случи, но чаках... и чаках... и чаках. И тогава то се случи.

Из цялата аудитория започнаха да се случват чудеса. В последвалия един час слушахме как Кетрин Кулман разговаря с всеки един от изцерените.

Аз бях в служение само от 3 месеца и никога не бях виждал нещо подобно. Чудеса се случваха из цялата зала и това започна по време на тишината.

Завърнах се в Канада, но не спрях да си мисля за това. “Трябва да го опитам” - казвах си аз. Все пак бях научил толкова неща от събранията на Кетрин. Бог определено използваше тази жена, за да върши чудеса по света, а също така да ме учи и да ме вдъхновява чрез нея в ранните дни на моето служение.

Когато влязох в служение, аз имах много див и прекрасен хор. Повечето от певците и музикантите бяха от Ямайка и Хаити, а останалите бяха смесица от най-различни националности. Слабо е да се каже, че бяха ентусиасти. Те умееха да вдигат голям шум, когато хвалят Бог.

И така, понеделник вечерта. Залата беше претъпкана, а аз бях предупредил, че искам да бъдат тихи в решителния момент. Трябваша ми 20 минути, докато успея да ги накарам да замълчат, защото те не преставаха да казват: “Благодаря Ти, Господи” и други такива възгласи, което е напълно нормално за един развълнуван харизматичен хор. Накрая казах: “Сега тихо. Ако продължавате да се движите и шумите, ще ви пратя долу.” Те се постараха да изпълнят думите ми.

Погледнах лидера на хвалението и по лицето му разбрах, че се чуди какво, за Бога, става. Ако искам да бъда честен, трябва да призная, че и самият аз бях учуден от това, което правя. Не бях сигурен дали то е правилно или не. Всичко, което знаех, бе, че Кетрин го беше направила и Господ беше подействал. Бях решил в себе си, че ако нищо не стане, ще забравя този случай и ще продължа нататък. “Искам да бъде съвсем тихо” – повторих аз към всички.

И така, на хора му трябваша 20 минути, докато утихне. Тогава настана тишина в цялата зала. Не знаех какво да правя по-нататък, затова зачаках мълчаливо. Минаха 40 минути. Чаках със затворени очи, понеже нямах представа какво може да се случи - ако въобще се случи нещо. И след всичкото това време аз не исках да поглеждам.

Изведнъж - бам! Какво беше това? После още веднъж и още веднъж. Не издържах и отворих очи. Трима човека в различни части от залата бяха паднали на земята. И когато вече гледах, още двама паднаха пред очите ми.

И тогава – фиу! Нещо изпълни цялата зала. Почувствах сякаш през мен преминава електричество, както ако те удари гръм. Усетих как цялото ми тяло изтръпва. В един момент установих, че всички освен мен са изпадали на пода, бях единственият, който стои прав.

Бях поразен. Лидерът на хвалението лежеше на пода и плачеше. Музикантите, распоредителите и всички други бяха на земята. Хванах се здраво за амвона и чух гласа на Господ; знам, че бях единственият, който Го чу: “Оставих те прав, за да можеш да видиш това.”

Бях получил урок.

Но Бог не беше свършил.

Няколко дни по-късно един мой приятел на име Питър ми позвъни. Беше петък вечерта. Той каза: “Искам да те заведа утре на едно място, но трябва да си готов в 5.00 часа сутринта.”

Никога не съм обичал ранните часове. “Какво ще бъде това?” - попитах аз.

“Няма значение, ще те взема в 5.00.”

Беше ми трудно да приема, но Питър ми бе добър приятел. Срегнахме се в 5.00 и потеглихме с неговата кола. Не след дълго стигнахме до гористите местности, които се намират близо до Торонто.

Питър спря колата и повървахме пеш навътре в гората няколко минути. Когато спряхме, ние бяхме напълно откъснати от цивилизацията – около нас нямаше нищо друго, освен дървета, птички и катерици.

Питър каза: “Ей сега ще се върна.”

Предположих, че е отишъл по нужда и затова зачаках. И чаках, и чаках. Десет минути, 20 минути. Беше много тихо и аз започнах да чувам звуци, които никога не бях чувал дотогава. Можех да чуя дори туптенето на собственото си сърце. Бях сигурен, че мога да чуя и най-тихия звук. Беше абсолютна тишина.

Помислих си, че Питър трябваше да се е върнал досега и извиках силно: “Пи-и-итъ-ър”.

Тишина. Изведнъж той изскочи от един храст.

“Изплаши ме до смърт!”

“Точно затова те доведох тук!” - каза той.

“За да ме изплашиш ли?”

“Не, за да ти покажа, че не знаеш как да бъдеш тих. Ти непрестанно говориш, движиш се и вдигаш шум. Доведох те в гората, за да те науча на това.”

Не бях трогнат или поне отговорих, че това не ме е впечатлило особено.

“Знаеш ли - каза Питър, - че Д. Л. Муди е казвал така: Ако мога да накарам един невярващ да замълчи за 5 минути и в тези 5 минути да мисли за вечността, то той ще се спаси, без да има нужда да казвам нещо.”

Тишината. Научих неща за силата на тишината. Свящото място е тихо. Трябва да се научиш да стоиш тихо пред Бог и да Му се покланяш. Тогава ще откриеш помазанието.

Спазване на обещанието

Както съм казвал много пъти, Кетрин Кулман беше служителка на евангелието, която аз следвах и познавах отблизо. Без дори да знае, тя ме е научила на толкова неща.

Но трябва да призная, че първия път, когато я видях в Питсбърг, аз нямах такова мнение, каквото имам сега. От третия ред на Първа презвитерианска църква аз я

наблюдавах как стъпва плавно, почти на пръсти по платформата, с разперени ръце, сякаш се носи във въздуха, облечена в дълга до земята дантелена рокля, с твърде дълги ръце и издължена шия. След това, когато огромното множество хора пееше песента “Колко велик си Ти”, тази слаба червенокоса жена буквално изтичваше в центъра на сцената, пеейки доста силно края на песента. Това беше много характерно за нейното удивително служение.

Първите думи, които тя изговори по микрофона, бяха: “Здраве-е-е-йте-е! Оча-а-а-аквахте ли ме-е?”

За жалост това, което аз промърморих в отговор, беше чисто и просто “Не”. Но аз не бях единственият, на който му беше трудно да приеме странните маниери на мис Кулман. Трябва да зачитаме библейските предупреждения относно презирането. Аз бях един от сравнително малкото хора, които я познавах отблизо и които могат да свидетелстват, че външното поведение бе измамно и не съответстваше на сърцето, духа и силата на тази жена. От нея съм научил много и продължавам да уча и сега.

По времето, когато придружавах нейното служение, тя нито веднъж не пропусна да каже със сълзи в очите и с леко потреперващи устни тези думи, предназначени лично за Бог: “Обещавам Ти славата и Ти благодаря за това. Благодаря Ти за това.” Понякога нейното обръщение беше само едно простичко и интимно: “Скъпи Исусе, хиляди благодарности!”

Мили хора, уверявам ви, че няма друг начин. Когато търсите и получавате помазание, славата трябва да бъде отдавана единствено на Бог. Всеки пропуск в тази област ще се окаже пагубен. Само си помислете колко много Божии служители са се проваляли през годините и са се спъвали точно на това място. Маниерниченето и превзетостта са едно нещо, но гордостта и неблагодарността са съвсем друго. “Обещавам Ти славата, скъпи Исусе, хиляди благодарности.”

Урок за молитва

През 1977, след смъртта на мис Кулман в началото на 1976, бях помолен от фондация “Кулман” да проведе възпоменателно събрание за нея в Питсбърг. До този момент работата ми в нейното служение включваше малки отговорности, свързани с хоровата музика, така че аз бях изненадан, когато ме поканиха да участвам в такова значително събитие. Бях твърде млад и неопитен като християнин, а това щеше да бъде голямо събитие.

Когато пристигнах в офиса ”Карлтън Хаус”, Маги Хартнър, която беше най-близкото доверено лице на мис Кулман и която аз много обичам, ме взе настрана и ми каза нещо, което ме удиви:

“Сега не отивай да се молиш и да се забиваш в собствените си нужди до толкова, че Бог да не може да те използва тази вечер – каза тя доста сериозно. – Иди, поспи или направи нещо друго.”

Не можех да повярвам на ушите си. “Това е най-недуховното нещо, което някога съм чувал – помислих си аз, – и това е най-недуховната жена, която някога съм срещал.” Щях да се моля независимо дали това ѝ харесва или не.

Певецът Джими Макдонълд ме закара в залата “Карнеги Мюзик Хол” и ми описа каква ще бъде програмата за вечерта. Хорът щял да изпее това и това, а после той също щял да пее. “Когато започна да пее: “Исус - има нещо в това име”, ти ще излезеш на сцената.” Кимнах с разбиране.

И така, вечерта показаха филм с мощното служение на Кетрин Кулман в Лас Вегас, което има огромен ефект, дори когато се излъчва на запис. После Джими пя.

Погледнах публиката иззад завесата на сцената и замръзнах. Не можех да помръдна.

Джими изпя уговорената песен втори път, после трети път и накрая каза: “Когато изпеем тази песен за трети път, Бени Хин ще се появи.” Той добави няколко похвални думи за мен. Повечето хора не ме познаваха, разбира се.

Джими започна да пее отново. Аз все още бях замръзнал от страх.

Накрая излязох на сцената. Джими прошепна: “Къде беше?” - и напусна сцената. Това не ми помогна да се овладеея.

Опитах се да поведя хората в пеене на същата песен, но започнах твърде високо и беше ужасно. Никой не пееше с мен. Трябваше да се мъча сам. Всичко, което можех да си мисля, беше как да се махна от там и да си ида у дома.

Струваше ми се, че е минал вече час и половина. Единственото, което можах да направя, беше да издигна ръце във въздуха и да извикам: “Не мога да го направя, Господи; не мога да го направя.”

В този момент чух глас дълбоко вътре в себе си, който каза: “Радвам се, че не можеш да го направиш, сега аз ще го направя.”

Напълно се успокоих и се почувствах сякаш съм отишъл от ада в рая. Моментално се освободих, когато осъзнах без съмнение, че аз не мога да го направя. Силата на Бог слезе и всеки в залата бе докоснат – не от мен, а от Бог. Беше чудесно, вълнуващо събрание.

Маги дойде по-късно и каза нещо, което никога няма да забравя: “Кетрин винаги казваше: “Не са твоите молитви, не са твоите способности, които правят нещата. Научи се как да се предаваш на Бог, Бени.”

В този момент бях толкова зашеметен от цялото това преживяване, че само можах да кажа: “Маги, не мисля, че знам как.”

“Е, тази вечер ти го преживя за пръв път.” - каза тя.

Когато се върнах в хотелската си стая, аз се помолих:

“Господи, научи ме как да го правя!” Знаех, че ключът беше в съвета, който този следобед получих от Маги. Но едва през следващите няколко години можах да осъзная напълно това, което тя имаше предвид, като каза: “Не се моли, само защото ти предстои служба.” Аз не разговарям с жена си само когато имам нужда от нея. Нормално е да имаме постоянни взаимоотношения. По същия начин е и с Бог. Ти се молиш по всяко време, за да може вашето приятелство да бъде запазено. Не можеш да кажеш: “Ще говоря с Теб само когато се нуждая”, а през другото време да Го игнорираш. Бог ще каже: “Без взаимоотношения няма помазание.”

Твоят живот зависи от молитвата.

Въпрос на доверие

Знам, че Маги Хартнър имаше предвид този вид взаимоотношения и доверие в следващата много лична история, която искам да споделя с вас. Вярвам, че ще я разберете.

Маги и аз пътувахме по улиците на Питсбърг късно една вечер след събрание. Улиците бяха пусти и когато бяхме спрели на един светофар, Маги се обърна към мен и каза: “Виждаш ли тази сграда отляво? Там живяхме някога аз и мис Кулман дълги, дълги години.”

Къщата изглеждаше стара. След момент на мълчание аз казах: “Маги, кажи ми каква беше Кетрин Кулман в онези ранни години.”

Маги се замисли за миг, помазанието на Святия Дух слезе върху нея и почувствах сякаш Бог влезе в колата. Тогава тя каза: “Бени, сега ще ти кажа нещо... и никога не го забравяй.”

Маги беше силен човек и аз я слушах с пълно внимание. “Ти имаш много повече, отколкото тя имаше, когато беше на твоите години. Божията сила, която си видял върху Кетрин Кулман, беше върху нея само през последните 10 години от нейния живот.”

Бях поразен: “Маги, мислех си, че Кетрин винаги е имала това помазание.”

“О, не - каза тя, - през ранните дни на служението си тя нямаше никакво помазание в сравнение с това, което имаше преди да умре.”

След това Маги ме погледна остро в бледата светлина и каза: “Знаеш ли защо Бог я помаза по този начин?”

Аз вдигнах рамене.

“Защото Бог можеше да й довери помазанието.”

За няколко секунди настъпи тишина. После тя насочи десния си показалец право в лицето ми и каза настоятелно: “И ако може да се довери на теб... – чувствах се така, сякаш сам Бог ми говори. – Ако само може да ти се довери.”

Пръстът ѝ остана да стърчи срещу лицето ми за един момент и през останалото време, в което пътувахме, в колата цареше пълна тишина.

Когато се прибрах в хотела си тази нощ, едва говорех. Бях потресен. Когато най-накрая отворих устата си, казах с най-сериозен тон: “Господи, моля Те, направи от мен помазан мъж, на когото можеш да се довериш.”

Доверие!

“Обещавам Ти славата, скъпи Исусе, хиляди благодарности.”

Няма друг начин!

Глава 6 - Необикновена жена на Бог

Поради това, че много млади хора, които срещам, не знаят почти нищо за Кетрин Кулман, искам да разкажа накратко за тази забележителна жена, която имаше такова влияние върху моя живот и чрез която бяха докоснати още много други хора по света. Ние можем да научим повече за това, какво Бог може да извърши в нашия живот чрез помазанието, като внимаваме на това, което Той извърши в нейния живот.

Родена на 9 май 1907 близо до Конкордия, Мисури, Кетрин израства като висока червенокоса тийнейджърка - палава, упорита и умна. Тя приема Исус за Господ на 14-годишна възраст по време на обичайно съживително събрание в една малка методистка църква.

Това преживяване предизвестява това, което ще се случи през следващите години. За учудване на нейното семейство, църквата и всички в града, тя е докосната мощно от Святия Дух и започва да плаче и да се тресе под силно обвинение на Духа.

“Целият свят се промени” - разказва тя години по-късно.

Само няколко години след нейното обръщане Кетрин се присъединява към пътуващото евангелизаторско служение на сестра си Миртъл и нейния съпруг. Не след дълго, подбудена от растящия товар за изгубените, тя започва свое собствено пътуващо

служение. Придружавана от пианистката Хелън Гълифорд, тя служи на запад и в Средния Запад в продължение на няколко години. Накрая се установява в Денвър. Скоро започват да се трупат големи тълпи в складовото помещение, където тя провежда събранията си.

От тези събрания през 1933, когато е разгарът на Голямата депресия, се ражда съживителното служение “Денвър Ривайвъл Табернакъл”, което има голям успех. По това време Кетрин вече е стабилен проповедник на евангелието и води стотици души при Господ. Въпреки че както и в много други християнски служения, се случвали изцеления чрез молитва, на Кетрин ѝ предстоял още дълъг път, докато влезе в мощното служение с чудеса. Очаквал я тежък удар. За щастие Бог има план, с който да се справи със слабостите на Кетрин.

През 1937 тя поканва висок, симпатичен евангелизатор на име Уолтрип да послужи в палатката. Той остава там 2 месеца. Въпреки че е женен, той напуска жена си и децата си най-безцеремонно. Кетрин губи всякакъв здрав разум и се влюбва в него. Когато най-накрая Уолтрип се развежда с жена си, Кетрин се омъжва за него въпреки молбите и предупрежденията на хората, които наистина държат на нея. Кетрин заминава с Уолтрип за Айова.

Нейното процъфтяващо служение претърпява провал, въпреки че е продължено частично от други лидери в Денвър.

Служението на Уолтрип в Айова също се проваля. Тогава двамата напускат щата и започват да пътуват из Средния Запад, понякога служейки заедно, но в повечето случаи Кетрин седи мълчаливо на платформата, докато той проповядва. Поради Божията благодат в тяхното служение често имало спасени и благословени хора, но щастието напълно си отива от личния им живот, особено от този на Кетрин.

Кетрин била оставила първата си истинска любов към Господ Исус Христос и сега тя умираше. Според Джейми Бъкингам, писател и пастир, Кетрин е знаела от дълги години, че това не трябва да е така. Призивът върху нейния живот бил толкова дълбок, толкова невъзвратим, че след около шест години тя повече не можела да издържа това бреме. Уолтрип също го знаел, но Кетрин поела инициативата.

В книгата “Дъщеря на съдбата”, написана за мис Кулман от Бъкингам след смъртта ѝ, той цитира думите ѝ относно този критичен момент на обръщане в нейния живот:

Трябваше да направя избор – дали ще служа на човека, когото обичам, или на Бог, когото обичам. Знаех, че не мога да служа на Бог и да живея с Господина. (Тя нарича Уолтрип “Господин” от първия път, когато го среща.) Никой не познава болката на умирането така, както аз я познавам, защото го обичах повече от самия живот. И за известно време аз го обичах дори повече от Бог. Накрая му казах, че трябва да си отида. Бог никога не е вдигал от мен първоначалния Си призив. Не само че живеях с него, но аз трябваше да живея и със собствената си съвест. Обвинението на Святия Дух беше почти непоносимо. Уморих се да се опитвам да се оправдая. Уморих се. Един следобед аз излязох от апартамента и тръгнах по една сенчеста улица. Слънцето проблясваше през огромните клони на дърветата над мен. В края на блока видях улична табела. На нея просто пишеше: “Без изход”. В сърцето си чувствах болка, толкова голяма, че не може да се опише с думи. Ако си мислиш, че е лесно да отидеш на кръста, то това е, защото никога не си бил там. Аз бях там. И аз трябваше да ида съвсем сама. Не знаех нищо за чудесното изпълване със Святия Дух. Не знаех нищо за силата на могъщата трета личност на Троицата, която е на разположение на всички. Само знаех, че беше 16,00 часа през един съботен следобед и че бях дошла на мястото в моя

живот, където бях готова да се откажа от всичко – дори от Господина – и да умра. Аз го казах на глас: “Скъпи Исусе, аз Ти предавам всичко. Давам всичко на Теб. Вземи тялото ми. Вземи сърцето ми. Всичко, което съм, е Твое. Аз го поставям в Твоите чудесни ръце.

През всичките тези шест години Кетрин е знаела, че се опитва да заблуждава себе си. Тя е проповядвала и е търсила Божието благословение, без да живее по Неговите стандарти. Тя е била в грях. Но в онзи съботен следобед тя се покаяла и се обърнала. Тя умряла. Превърнала се в семе, което желае да падне в земята и да бъде погребано. Според думите на Бъкингам тя “се обърнала и тръгнала обратно по улицата, по която дошла.” Била сама, насаме с любящия, прощаващ Бог. “Никой - казваше тя години по-късно - няма да узнае какво ми струваше това служение. Само Исус.”

Говорих за “умирането” на Кетрин с Маги Хартнър години по-късно и тя ми даде разбиране – разбиране, от което всеки един от нас има нужда да се поучи. По време на своето обръщане и покаяние Кетрин била смазана от скръб и чувство за вина. Веднъж Господ я попитал: “Кетрин, не съм ли ти простил?” Тя отговорила: “Да”. Тогава Бог казал: “Аз съм го забравил и в Моята книга то никога не се е случвало.”

От този момент нататък почти до края на живота си Кетрин никога не проговорила за това събитие и гледала на него така, както Бог ѝ казал, че гледа.

Според Писанието, Бог хвърля греховете, за които сме се покаяли, зад Себе Си и повече никога не поглежда към тях. Те са толкова далеч от Него, колкото изтокът от запада. Ако ти постоянно се връщаш, за да търсиш прощение, Бог наистина не знае за какво Му говориш. Най-после отговор. Покаяние. Измиване в кръвта. Прощение. Чисто бяла плоча. Коя беше Кетрин, че да гледа на греха по начин, противоположен на Бог? Това никога не се бе случвало.

Вратата се отваря

Две години по-късно след много издигания и падания, след много отхвърляне поради това, че е жена, която се бе омъжила за разведен мъж, мис Кулман слиза от автобуса във Франклин, Западна Пенсилвания. Най-накрая вратата се отваря.

Тя започва продължително служение в Госпъл Табернакъл и по това време започва радиослужение, което ще се разрасне и чрез станции ще достига до цяла Америка. Тя се установява в Питсбърг, който ще се превърне в седалище на нейното удивително служение.

По времето, когато е във Франклин, Кетрин започва да се бори с предмета за изцелението. Преди тя е проповядвала за изцелението и хора са се изцереявали, но не върху това е било ударението в нейното служение, а по-скоро върху довеждане на хората до новорождение чрез Христос. “В сърцето си знаех, че има изцеление” – казва тя на Бъкингам преди много години. – Доказателство бяха изцеленията, на които бях свидетелка. Това беше нещо реално и истинско, но къде беше ключът?”

Един ден Кетрин вижда обява за събрание в палатка, провеждано от изцереяващ евангелизатор, и решава да отиде. Може би там ще открие ключа. Но ключът не бил там, поне не за нея. Евангелизаторът бил шумен, наперен и се държал демонстративно – нещо, което било възможно най-далечното от нейното служение. Публиката направо полудявала, когато той започвал да вика срещу нея; хората крещели, виели и се гърчели. Тя разпознала фалша в призивите за изцеление и това само я накарало да се разплаче. Хората били критикувани, че им липсва вяра, което ги хвърляло в отчаяние и безнадеждност.

Но макар и със съкрушено сърце, Кетрин продължавала да вярва в Божието Слово и се обърнала към Него за помощ.

Резултатът от това търсене и изучаване на Словото бил, че на 27 април 1947 тя започнала да поучава серия от уроци за Святия Дух. Поместил съм част от тези уроци така, както са записани в книгата на Бъкингам, защото те съдържат истини, върху които се формира цялото служение на мис Кулман през останалата част от живота ѝ:

Мога да си представя как Трите Личности на Троицата са се събрали в заседателната зала преди сътворението на земята. Бог Святият Отец е казал на другите, че въпреки че ще създаде човека, за да общува с Него, човекът ще съгреша и ще наруши това общение. Единственият начин това общение да бъде възстановено, ще бъде някой да плати цената за греха. Ако цената за греха не бъде платена от някой друг, тогава човекът ще продължи да я плаща сам в нещастие, болест, смърт и накрая в ада. След като Отец споделил това, Неговият Син Исус взел думата и казал: “Аз ще отида. Аз ще приема естеството на човек и ще сляза на земята, за да платя тази цена. Готов съм да умра на кръст, така че да бъде възстановено съвършеното общение на човека с Нас.” Тогава Исус се обърнал към Святия Дух и казал: “Но Аз не мога да отида, ако Ти не дойдеш с Мен, защото Ти си Този, който има силата.” Святият Дух отговорил, казвайки: “Ти тръгвай, а когато дойде времето, Аз ще се присъединя към Теб на земята.” И така, Исус дойде на земята. Родил се в един обор, пораснал и станал мъж. Но въпреки че беше Божий Син, Той беше безсилен. Тогава дойде този величествен момент при реката Йордан, когато Исус, излизайки от водата, след като беше кръстен, погледнал как Святият Дух слиза на Него под формата на гълъб. Това трябва да е било едно от най-великите преживявания, които Исус е имал, докато ходеше в плът по земята. Аз почти мога да чуя как Святият Дух прошепва на ухото Му: “Сега вече съм тук. Движим се точно по график. Сега нещата наистина ще започнат да се случват.” И те наистина започнаха. Изпълнен със Святия Дух, Исус изведнъж получи сила да изцелява болните, да възстановява зрението на слепите, дори да възкресява мъртъвци. Това беше време на чудеса, което продължи три години. И накрая Библията казва, че Исус “предаде Духа Си” и Святият Дух се върна при Святия Отец. След като Исус бе в гроба за три дена, могъщата Трета Личност на Троицата се завърна. Исус излезе от гроба с прославлено тяло. Той не извърши повече чудеса през краткото време, в което беше отново на земята, но даде едно велико обещание на Своите последователи – това беше най-великото обещание в Библията. Исус каза, че същият Свят Дух, който живееше в Него, ще се върне да живее във всички тези, които отворят живота си за силата Му. Нещата, които Исус вършеше, и учениците Му щяха да ги вършат. Всъщност, дори и по-велики дела щяха да бъдат вършени, защото сега Святият Дух нямаше да бъде ограничен в едно тяло, но ще може свободно да изпълва всеки, който Го приеме. Последните думи на Исус, казани преди да се възнесе, бяха: “И ще приемете сила, когато Святият Дух дойде върху вас.” Бог Отец бе дал на Сина Си дар и *сега* Исус го предаваше на църквата. Всяка църква трябва да преживява чудесата на Петдесетница. Всяка църква трябва да вижда изцеленията от книгата Деяния на апостолите. Дарът е за всички нас.

Резултатът не закъснява

На следващата вечер, когато Кетрин се изправила да проповядва, една жена се затичала към платформата с издигнати ръце: ”Кетрин, мога ли да кажа нещо?” - попитала тя.

Въпреки че мис Кулман не била свикнала да я прекъсват по такъв начин, отвърнала с любов, в която много служители се нуждаят да пораснат, и каза: “Ела, скъпа, разбира се, че можеш да кажеш нещо.”

“Миналата вечер, докато ти проповядваше, аз бях изцерена.” – каза тя меко.

Кетрин може би за първи път в живота си, останала безмълвна. Тя не беше докоснала жената, не беше се молила специално за нея, дори не я беше видяла.

“Къде беше ти?” – най-накрая успяла да проговори Кетрин.

“Просто си седях там сред публиката.”

Кетрин каза: “Откъде знаеш, че си изцерена?”

“Имах тумор. Диагнозата бе поставена от моя лекар. Докато ти проповядваше, нещо се случи в моето тяло. Бях толкова сигурна, че съм изцерена, че отидох при моя лекар, и той го потвърди. Туморът вече го няма.”

Чудотворното помазание беше дошло.

Още изцерения се случили следващата неделя и следващата, и следващата, и така Божията сила действаше чрез нейното служение до момента, когато Господ си я прибра у дома през 1976.

Не всички от нас са призовани или изпълнени със силата да изцеряват, както Кетрин. Но ако си готов да дадеш всичко на Бог, независимо колко ти струва, Той ще помаже живота ти и ще те води във вършене на велики дела за Него чрез силата на Своя велик Дух.

Готов ли си да платиш цената? Запомни, че ти не можеш да надминеш Бог в даването. Каквото пожертваш и Му го дадеш, Той ще ти го върне чрез помазание, за което дори и не си мечтал.

Глава 7 - Какво е то

Хората се затрудняват да обяснят много от Библейските истини и учения. Едно от тях е предметът за Божията слава. Какво всъщност представлява тази слава?

Някои свързват славата с дълбоки лични преживявания, които са имали – преживявания, в които Бог е бил толкова близо, но те се затрудняват да намерят точни думи, с които да го обяснят.

Истината е, че *славата на Бог е личността и присъствието на Бог – славата е Святият Дух*. Когато усетиш Неговото присъствие – дълбокото осъзнаване, че всемогъщият Бог е толкова близо, че почти можеш да Го докоснеш, ако се протегнеш – тогава ти си преживял Божията слава. Ти чувстваш топлината на Неговата любов, утехата в Неговия мир. Това е помазанието, което Неговото присъствие донася.

Чудесното преживяване да си в Неговото присъствие те кара да се питаш: “Кой съм аз, че Ти, Създателят на вселената, ми даваш достъп да бъда в Твоето присъствие!” Това е същият въпрос, който псалмистът Давид задаваше на Бог:

*Когато гледам Твоите небеса, делото на
Твоите пръсти,
луната и звездите, които Ти си отредил,
казвам си:
Какво е човек, та да го помниш, или що е
човешки син, та да го посещаваш? (Псалм 8:3-4).*

Ти заставаш в пълно страхопочитание, когато изпиташ Божието присъствие и слава. Как може Бог да бъде толкова велик, че да създаде всичко наоколо и същевременно да е достатъчно “малък”, така че да се приближи до теб – една пращинка, в която той е вдъхнал – и да ти даде да познаеш близостта на Неговото присъствие и любов? Ти се чувстваш така, сякаш си бил въведен в самата тронна зала на небето и ти е дадено да бъдеш лично с Бог. Неговите ръце сякаш те прегръщат и ти си обгърнат от Неговата любов. Забравяш всичките си земни грижи.

Но това не е всичко. Когато Божието присъствие дойде, то идва и с качествата на Бог. Спомнете си преживяванията на Мойсей в Изход 33:18.

“Моля Те, покажи ми славата Си” - каза той. Забележете каква беше неговата молба. Той поиска да види Божията слава, вярвайки, че тя може да бъде видяна и изпитана.

И Бог отговори: “Аз ще направя да мине пред теб всичката Моя доброта и ще проглася пред Теб името Йехова, и ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожалия, когото ще пожалия.”

Доброта, милост и съчувствие щяха да бъдат изявени на Мойсей, така че той да може да ги види. *С присъствието на Бог ще дойде и Неговото естество* – чертите на самия Бог. Погледнете какво се случи няколко стиха по-надолу.

И Господ слезе в облака, застана там до него и прогласи Господното име. Господ замина пред него и прогласи: “Господ, Господ, Бог милостив и жалостив, дълготърпелив, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците до трето и до четвърто поколение.

Славата, или присъствието, идва заедно с Божиите качества: доброта, милост, прощение, съчувствие, благодат.

Животи се променят с коренна и трайна промяна. Накратко *Святият Дух донася плодовете на Духа*, така както са описани в Галатяни 5:22-23. И плодът трябва първо да е дошъл, за да може да дойде помазанието за служение.

Тогаваш идва сила

Да, *Божие присъствие* е Неговата слава, Неговата Личност, Неговите качества. Святият Дух е Личност, която е пълна с любов и копнее да открие Своето присъствие. И е реално нещо да живееш завинаги в Неговото присъствие.

Искам да разберете истината, че присъствието на Святия Дух може и трябва да води до помазанието за служение. Присъствието трябва да предхожда помазанието.

Какво е помазанието? *Това е Божията сила.*

Повторете на глас: *Помазанието е Божията сила.*

Просто, нали? Да - въпреки че говорим за сила, която надвишава всичко, което може да извърши човек. Това е силата, която довежда земята и небето в съществуване. Това е силата, която създаде човека. Силата, която ще доведе Исус от престола Му отдясно на Бог на земята и ще обнови всичко.

Искам да разберете: присъствието на Бог Святия Дух те довежда до помазанието на Духа, което е Божията сила, а Божията сила донася проявлението на присъствието. Помазанието на Святия Дух не може да се види, но силата, нейните проявления и действия, могат и трябва да се видят. Ето защо аз наричам помазанието “осезаемо”. Това съответства на думите, с които Господ поучаваше Никодим в Йоан 3:8, като му казваше, че Духът е като вятър и ефектът от Него може да се види.

Освен посланието за спасение, Исус изговори още едни думи, които също имаха ефект, подобен на експлозия. Записани са в Деяния 1:8 и са от жизнено значение за разбирането на помазанието:

Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария и до края на земята.

Смайващо, нали? Ще приемете сила (помазание, духовни дарби) след като Святия Дух (присъствието, Личността, плодът) дойде върху вас.

Разбирате ли? Плодът на Духа, толкова липсващ в църквата днес, е свързан с Божието присъствие. Дарбите на Духа, които за жалост също липсват, са свързани с Божията сила.

Какво са плодовете? Те са качества, или характеристики на една Личност - в случая на Бог. Те се раждат в теб, където Бог е, ако ти си вярващ. Бог казва: “*Аз ще вляза и Моите плодове ще влязат с Мен. Аз ще си отида и Моите плодове ще си отидат с Мен.*”

Не е така със силата. Божията сила е върху теб като дарба. Тя остава с теб. Както и Павел пише на римляните относно настоящото и бъдещото положение на юдеите: “Дарбите и призванието са неотменими” (Римляни 11:29). Не ни е лесно да приемем тази истина, но е възможно присъствието да се отдръпне, а дарбите да останат поне за известно време. Но това неминуемо води до провал.

Бог не се разделя

Плодовете, които идват с присъствието, не идват постепенно, а мигновено. Няма нищо, което да свидетелства, че те първо идват в твоя живот и едва след това започват да “растат”.

Помнете, че това не са ваши плодове или качества, а Божии. И Бог не се разделя, когато влиза в теб, нито расте в теб. Той идва с пълнота. Качествата на праведността трябва да грейнат в твоя живот веднага щом това стане и то е възможно. В теб всичко е Негово!

Следователно Неговите плодове трябва да се изявяват чрез теб, когато ти станеш Божий посланик. Те трябва да докосват и да променят живота на всеки, с когото общуваш, защото не е достатъчно да имаш само дързост и силен глас, за да бъдеш посланика на Бог и на благовестието в този свят.

Спри за момент и помисли, но честно! Така ли е в твоя живот? Ако отговорът е не, тогава проблемът не е в силата и помазанието, а в липсата на присъствието на Святия Дух. Преживяваш ли Неговото присъствие всеки ден, всеки миг?

Сигурен съм, че някои от вас казват: “Не така, Бени! На плодовете им трябва време, за да се развият.”

Не, приятелю, бъркаш. Погледни Павел, апостолът, наричан преди Савел. Той беше повален от Святия Дух по пътя за Дамаск и когато се изправи, вече беше нов човек. До този ден той беше убиец, но веднага след преживяването си с Бог Син чрез Святия Дух той вече не беше убиец. Отгоре на всичко, той нямаше правилно знание за Бог, но изведнъж някак си той позна Бог и започна да живее за Него. На него не му трябваша 10 години, за да се промени.

Павел беше повален от силата и чу Божия глас. Езекил беше повален от силата и чу Божия глас. Защо? Защото Господ беше там с присъствието Си и произведе в тях добродетели. В Словото има и други подобни случаи.

Приятелю, Божият глас може да бъде чул в Неговото присъствие. Това ти позволява, когато си под помазание, да говориш свои думи, които дават ефект. Нека да го кажа още веднъж: *Божият присъствие носи Божия глас. Дарбите на Бог носят твоя глас.* Затова в Деяния 1:8 Исус каза, че учениците, които са получили сила, ще бъдат Негови свидетели. Силата беше за служене, а не просто за перчене.

Сила от самото начало

Християните са свикнали да мислят за Святия Дух само в контекста на Новия Завет, но това е грешка. Великата сила на Святия Дух е изявена още при сътворението, както и в други моменти в историята на изкупителния план. Битие 1:2 ни казва, че когато земята беше пуста и неустроена и тъмнина покри-ваше бездната, “Божият Дух се носеше над водата”. Святият Дух присъстваше по време на сътворението като част от Божеството и Той беше първата изява на Бог на земята. Той винаги ще бъде първото проявление в твоя живот.

Докато изучаваме помазанието на Святия Дух, който е силата на Бог, искам през цялото време да имате предвид кой всъщност е Святият Дух. Понякога Той е представян като гълъб, но Той не е гълъб. Понякога е представян като огън, но Той не е огън. Понякога е представян като масло или вода, или вятър, но Той не е нито едно от тези неща.

Той е духовно същество. И въпреки че няма физическо тяло, Той е Личност, дори по-реална от теб и мен. Той е силата на Божеството.

Не е ли странно това, че през цялата история дори до днес човек винаги е търсил сила, но, както и в миналото, хората са се опитвали да придобият и да демонстрират своя собствена сила, вместо да прегърнат истинската, най-великата сила, която съществува. Те се опитваха по време на Вавилонската кула и все още се опитват. Когато Божието мощно разтърсване дойде върху земята (Евреи 12:26), дори най-великата сила на човечеството ще стане на прах.

Ако се събере силата на всички ядрени бомби в този тревожен свят и силата на всяко наводнение и ураган, който е поразявал някога земята, и силата на сатана с всичките му демони, те ще бъдат като най-старовременното, неефективно оръжие в сравнение със силата на Всемогъщия Бог, Създателя на небето и земята.

Виж, приятелю, това е силата, с която Бог иска да те облече!

Въпреки бунта на обществото (като цяло) срещу Бог, милиони хора като теб гладуват за реалността, която е в истинния Бог. Ето защо нашите ежемесечни походи из Америка, на които се случват чудеса, привличат огромни тълпи, където и да се намираме. От петнадесет хиляди ентузиазирани вярващи може би около 4000 са тези, които остават разочаровани. Виждате ли, Бог е избрал да се движи с уникална сила в наше време, като придружава проповядването на благовестието със знамения и чудеса,

както е обещал в Словото Си. Времето, в което живеем, със сигурност е важно време за историята и ние – **всички ние – се нуждаем от помазанието на Святия Дух, за да изпълним това, което Бог ни е призовал да извършим.** И аз напълно вярвам, че Той ще извърши това, което е обещал.

Целта на тази книга е да ти помогне да намериш отговор на тази нужда в твоя живот.

Глава 8 - Ти трябва да го имаш

Помазанието е нещо, което трябва да имаш, ако искаш да бъдеш използван от Бог, независимо в каква позиция си. То слага върху теб по-тежка отговорност, отколкото само Божието присъствие, и без него просто не можеш да направиш нищо.

Неговото присъствие може да бъде с теб и да имаш общение със Святия Дух – постоянно и изпълнено с любов – може да ходиш със Святия Дух и все пак да не си в каквото и да е служение. Но в момента, в който влезеш в служение, ще ти се наложи да се биеш с демоните и ти се нуждаеш от сила, за да се справяш с болестите и всички други сили на тъмнината. Независимо в какво служение си призован, за да го изпълниш, ти се нуждаеш от силата на помазанието. Без него никога няма да можеш да извършиш това, което Бог иска.

Не преувеличавам нещата. Помазанието е необходимост, ако си призован да служиш на Бог. Без него в твоето служение няма да има растеж, няма да има благословение, няма да има победа.

Вижте сега, аз имам чудесното *Божие присъствие* – не бих го заменил с нищо на света – и мога да стоя зад амвона като служител, но ако я няма **силата**, никой друг освен мен няма да се чувства благословен. Хората няма да виждат абсолютно нищо. Наистина, те може да усетят Неговото присъствие, но това по принцип е естествено за всеки, който е християнин. Ако я нямаше силата, не би имало спасения, изцеления, освобождения от демони. Силата е нещо много съществено.

Спомнете си как ви наблегнах на думите на Господ Исус, които Той каза точно преди Неговото възнесение: “И ще приемете сила, когато дойде върху вас Святия Дух, и ще бъдете свидетели за Мен.” След като силата дойде, три хиляди човека бяха спасени, после още пет хиляди, а после целият Ерусалим беше разтърсен. Това е силата, която трябва да притежавате за всяко едно служение пред Бог. А в комбинация с Божието присъствие, това ще бъде най-великото нещо, което можеш да имаш в живота си.

Когато заставам на амвона, аз винаги казвам: “Господи, моля Те, помажи ме днес, защото иначе думите ми ще бъдат мъртви.” И аз знам без всякакво съмнение, че ако Господ не беше избрал да ме облече със Своята сила, аз нямаше да имам църква днес. Нямаше животи да бъдат променяни, души да бъдат спасявани и тела да получават изцеление.

Ще дойде растеж

Когато ти продължаваш с помазанието, което Бог ти е дал, Той ще ти доверява все повече и повече. Виждате ли, присъствието, което дойде в стаята ми през 1973, не се е променило. То все още си е същото присъствие, същата прекрасна близост. Истина

е, че ти все повече се приближаваш до Бог, защото започваш да Го опознаваш по-добре и Той те учи, но *присъствието си остава същото*.

От друга страна, *помазанието се увеличава*. Бог ти дава малко и те наблюдава. След това ти дава повече. Но преди да ти даде повече, има някои допълнителни уроци, които трябва да научиш, някои битки, през които трябва да минеш.

Всеки път, когато помазанието се е увеличавало върху мен, е трябвало да премина през определен период на обучение – да науча нови неща за Него и Неговите пътища (защо това стана, а онова не стана). Аз непрестанно раста и това е много вълнуващо.

Лично за мен главното нещо, което научих от 1974 до 1980, докато служех самостоятелно в Канада и също към служението “Кетрин Кулман Фаундейшън”, беше, че *помазанието изцяло зависи от моето покорство*. Това наистина е фундаментално. *Помазанието, силата идват чрез покорство*. Какво правиш ти с малкото, което Той ти дава? Покори се и то ще се увеличава. Ако си непокорен, то ще спре.

Добър пример е това, което се случи в ранното ми служение в Канада. Аз чаках да започне събранието и знаех, просто знаех, че Господ ще извърши нещо ново в служението ми. Някак си знаех, че не трябва да питам какво. “*Не Ме питай*” – това беше всичко, което чух.

По време на събранието положих ръце на човек с нужда, но нищо не се случи. Втори човек излезе за молитва и отново нищо не се случи – нямаше падания под силата на Духа, просто нищо. След третия човек нервите ми не издържаха, започнах да губя самообладание. Тогава нещо в мен започна да нашепва: “Кажи: “Силата на Духа преминава през теб.”

“Защо трябва да казвам това?” Четвърти човек - нищо. Пети човек - нищо. Вътрешният глас не спираше да повтаря: “Кажи: “Силата на Духа преминава през теб.”

Накрая започнах да разбирам: “Господи, нещо ново ли ме учиш?”

“Започни да правиш това, което ти казвам” - отговори Той.

Когато следващият човек излезе, аз казах: “Силата на Духа преминава през теб.” Бам! Човекът беше на земята. Следващият също, следващият също и следващият, и следващият.

“Какво става?” - питах се аз. Накрая осъзнах, че *помазанието е зависимо от думите ми*. Бог няма да се задвижи, ако аз не изговоря думи. Защо? Защото Той ни е направил Свои съработници. Той е направил нещата да са по този начин.

Тези уроци продължиха. В онези дни хората намираха изцеление едва когато излизаха напред и аз се молах за тях, но не и когато си стояха по местата. Но един ден аз чух вътрешния глас да казва: “Смърти духа на болест публично.” Аз поспорих малко с Бог, подобно на предишния път, но накрая казах силно: “Аз смърям всяка болест на това място, в името на Исус.”

“Още веднъж” - каза Бог. И когато го повторих за трети път, се случи нещо велико. В същия миг знаех, че някой на балкона е бил изцерен и аз го казах точно както го чух вътре в себе си: “Някой е получил изцеление на краката си.”

Дълго време нямаше никакъв отговор, но накрая една жена слезе на платформата и каза, че е била изцерена на втория път, когато съм изговорил тези думи.

От този момент започнах да разбирам, че *помазанието няма да се излива и да докосва хората, ако се боя*. Смелостта е нещо, което трябва да имаш. Аз трябва да използвам нещата, които Той ми е дал, Неговите думи и Неговото име. Бог каза: “Направи го в Мое име!”

Има нещо важно. Тези, които се опитват да използват оръжията в Неговото име, без да имат Неговото присъствие и помазание, постъпват неразумно. Всеки, който заявява: “В Неговите рани аз съм изцерен”, без да има присъствието, просто си губи времето.

Искам да кажа още веднъж, че присъствието дойде в моя живот и аз започнах да имам общение, когато бях сам със Святия Дух в моята стая в Торонто. В продължение на година Той ми помагаше, утешаваше ме и ме учеше. Едва след това Бог ми даде авторитет да изпълнявам Словото Му – “В Мое име бесове ще изгонвате”... “В Мое име на болни ще полагате ръце и те ще оздравяват”... “В Мое име”.

Когато изговорих тези думи, аз не ги казах в невежество, но действах с разбиране и покорство. Аз познавах своя Бог и Му се покорих. Това беше всичко. Ако имаш връзка с Бог и се покоряваш на Неговите заповеди, Неговото име ще има сила в твоя живот. Ако не правиш това, демоните ще ти се подиграват в лицето. Нужно е да се влееш в Божията воля относно служението ти, за да можеш да придобиеш силата на Бог.

Разбира се, имало е случаи, когато съм мислил, че Бог отива в някаква посока, а Той е отивал в друга. Но всеки път, когато съм тръгвал по грешен път, съм паднал по лице и съм се покаявал, намирал съм правилния път и помазанието отново се е връщало.

Принципът относно “силния човек”

През осемдесетте години аз продължавах да се уча. Бях с Райнхард Бонке, евангелизатор с изцелително помазание и мощно служение в Африка, а също и с други духовни лидери, служещи на Господ с мощ. Научих много от тях и все още се уча.

Например веднъж чух как Бонке извика: “Ти, дух на слепота, аз ти заповядвам в името на Исус да излезеш!”

“Какво е това?” – мислех си аз. Дори не знаех, че съществува такъв дух. Не помнех някой сляп човек да се беше изцерявал на мое събрание, а Бонке изцеряваше слепи хора наляво и надясно.

“Господи – питах се аз, – дали това е така?”

Затова го изпробвах на моите събрания и имаше изцерения на слепи хора повече, отколкото можех да си представя.

Като се задълбочавах в изучаване на Словото, открих, че Господ винаги първо се справяше със “силния човек”. Той не обръщаше внимание на дребните демони, а винаги търсеше началниците, тези, които са висши в йерархията.

В моите изцелителни събрания Бог често ми показва някой началник и аз се обръщам директно към него: “Ти, дух на болест”... “Ти, дух на смърт”. По този начин се пробива в чудеса. Слиза неопишуема сила, когато се обърнеш към демоничния началник и му заповядваш: “В името на Исус, пусни тези хора!” Буквално можеш да чуеш шум като от мощен вятър, когато Божията сила започне да нахлува и да изпълва цялата зала.

Понякога хората започват да викат от изненада и вълнение, когато изведнъж усетят, че са освободени или изцерени.

Това е начинът, по който съм изучавал помазанието, но е нужно и много задълбочено изследване на Божието Слово. Да, помазанието зависи от покорството, но *познаването на Писанията също е важен ключ към покорството*. Защото колкото по-добре познаваш Бог, толкова повече Той може да ти довери от Своята сила.

Аз често си мисля за въпросите на мис Кулман: “Познаваш ли наистина Бог? Знаеш ли какво Го наскърбява? Знаеш ли какво Го радва и в какво благоволява?” Мисля, че сега вече мога да ѝ отговоря: “Да, Кетрин, мисля, че наистина Го познавам.” Не напълно, аз все още се уча и мисля, че никога няма да дойде момент, в който вече няма да има нужда да се уча. Но аз ще продължавам да го правя. Прави го и ти!

Случвало ми се е да дойда до момент, в който ми се струва, че вече нищо не може да ме учуди, и точно в този момент Бог е правил нещо свежо, нещо ново. Той е пълен с *изненади*. Той прави нещата по един начин за известно време, после изведнъж *помазанието се променя* и Той започва да ги прави по различен начин, но разбира се, никога в противоречие с Божието Слово.

Смях в Лисабон

По време на едно събрание в Лисабон, Португалия, научих нещо за Бог, което ме учудва и до днес. Там присъстваше една жена на около 40-45 години, типична лелка със забрадка на главата, която стоеше доста безучастно. Когато започнах да се моля за нея, тя падна под силата на Святия Дух и неочаквано избухна в неописуем смях. Лицето ѝ поруменя, тя цялата сияеше и не спираше да се смее и всичко това не беше отблъскващо, а някак си много трогателно.

Докато тя се превиваше от смях, Бог напълно я преобрази. Тази обикновена, тиха, простовата женица се смееше с най-прекрасния смях, който някога съм чувал и това беше толкова силно, че тя направо се превиваше на пода от смях. Казах на разпоредителите да не я закачат. Бях много развълнуван, исках да я наблюдавам и да науча нещо ново за Святия Дух. Бях уверен, че това, което се случва, е твърде хубаво, за да е “от плътта”. Искаше ми се да я спра и да я попитам: “Какво се случва с теб?”, но не можех. Святият Дух беше върху нея много мощно и тя просто не можеше да спре.

Когато накрая се успокои, тя още не можеше да говори. Толкова беше преизпълнена с Духа. Накрая успя да каже чрез преводача: “Невъзможно е да се опише.” В този момент толкова ми се искаше да знаех португалски, за да мога да разбера повече.

Господ ме научи нещо ново в този ден. Бях слушал Кетрин Кулман да говори за “свят смях”, но никога дотогава не го бях чувал. След този случай това започна да става много пъти в служението ми. Когато не е в плътта, защото тогава картината е грозна, този свят смях е пример за преливащата радост в Бог. Понякога копнея Бог да направи това и с мен. Той е наистина чудесен в прекрасната Си любов към Своите хора.

Бог е шефът

Както споменах, в моето служение започна голям растеж през 1990, когато Господ ми говори да започна пътуващо служение (всеки месец правя обиколки из страната, като провеждам събрания с чудеса) извън служението ми като пастир на Орландо Кришчън Сентър.

Бях свидетел на най-необикновени събития. Едно от тях се случваше почти на всички походи, и то обикновено точно в определено време – в сутрешното събрание на втория ден. Бог ме инструктиреше да кажа на хората да запазят тишина със затворени очи и вдигнати ръце. Тогава Господ ми казваше: “Кажете: “Сега” и аз ще ги докосна.” Това беше всичко, което трябваше да направя – да кажа: “Сега!” Учудващо, но когато го правех, се чуваха ахвания и дори викове, когато силата слезеше. аз отварях очи и

неизменно две трети от десет хиляди присъстващи бяха на земята. Ставаха всевъзможни чудеса и Бог се проявяваше мощно. Беше наистина велико!

Има и други начини, по които Духът ни освежаваше. Например, започнах да забелязвам, че Бог изцелява атеисти. Той докосваше протестанти, католици, петдесятни, непетдесятни, харизматици, нехаризматици, въобще всички – дори такива, които по мое мнение нито бяха новородени, нито живееха за Господ.

Явно имаше неща, които ми предстоеше да уча. Трябваше да уча и да помня – това важи и за всеки друг, – че *не можем да ограничаваме Бог. Не можем да Му казваме кой трябва да получи чудо и кой не трябва и нашата любов трябва да бъде също толкова без лицепритие, колкото и Неговата.*

Попитах един известен Божи човек защо невярващи се изцеляват. Тогава той ме попита: “А какви хора изцеляваше Исус?”

Единственото, което можех да отговоря бе: “Прав си. Исус изцеляваше спасени.”

По този начин се учех и продължавах да се уча, че *всичко зависи от благодатта на Бог, а не от нашите дела.* Ако Той иска да покаже милост на някой, който идва на мое събрание просто от любопитство или да се подиграва, единственото, което мога да кажа е: “Аз все още се уча.”

Глава 9 - Три вида помазание

Словото ни разкрива, че има три вида помазание на Святия Дух. Ако имаш знание за тях, това ще ти помогне да осъзнаеш потенциала си като християнин.

Помазание за прокажените

Първо е помазанието за прокажените. Левит 14 глава учи, че ако имаше прокажен, той трябваше да стои вън от лагера. Свещеникът трябваше да отиде при него, да го поръси с кръвта от жертвата, да го доведе в лагера, отново да го поръси с кръв и тогава да го помаже с масло “за умилостивение пред Господ”. Това беше законът за очистване на прокажени.

Всеки новороден вярващ е бил помазан с помазанието за прокажения, което е преобраз на спасението. Проказата е nelечима болест и е преобраз на греха, който също не може да се премахне с никакви човешки средства.

В закона за очистване на прокажения влизаше поръсването с кръвта на заклано животно. В Новия Завет виждаме, че лекарството за греха беше кръвта на Исус Христос и това е единственото ефикасно лекарство както тогава, така и днес. Жертвите на животни просто бяха преобраз на съвършената жертва на Божието Агне. Те бяха сянка на това, което Исус направи в действителност.

В Йоан 1:29 Йоан Кръстител вижда Исус и казва: “Вижте! Божия Агнец, който носи греха на света!” За тези, които разпознаха Исус, Той беше единствената жертва, чрез която ще се извърши умилостивение за греха на света.

В закона след поръсване с кръвта се изискваше помазване с миро. Това помазване е символ на докосването и влиянието на Святия Дух върху живота на човека.

Също както кръвта на Исус идва върху всеки, който призове името Му, така и помазването за прокажения не може да бъде възпряно от каквито и да е национални и

деноминационни бариери. Защото, когато някой преживее благодатта на Исус, Святият Дух е Този, който обвинява за грях и дава увереност на човека, че е получил прощение.

Така че при спасението ти преживяваш първото помазване – помазването за прокажения – *и то разкрива силата на кръвта.*

Свещеническо помазание

Като вярващ, очистен чрез скъпоценната кръв на Исус, ти си новороден и запечатан от Духа, ти можеш и трябва да се придвижиш към второто помазание – свещеническото. Много вярващи нямат знание за това ниво на действие на Святия Дух в живота им и нямат представа как могат да го получат. Ако ти си един от тях, продължи да четеш и ще откриеш и ще влезеш в помазанието на сила, което е благословение, приготвено за теб от Бог.

Трябва да подчертая важността на тази стъпка, тъй като *всяка част от тялото на Исус трябва да има служение.* И това е помазанието за служение на Господ, което означава *водене на души при Него.* Служението не са твоите лични битки, които водиш с дявола за изцеление или в други области, но това е служение като свещеник пред Бог. Защото ние всички сме свещеници, независимо че не всеки е призван да проповядва от амвон и да води евангелизационни и изцелителни събрания.

А щом сме служители на Бог, ние се нуждаем от силата на Духа, за да служим. Това означава, че трябва да бъдем кръстени в Святия Дух, което е свещеническото помазание на Святия Дух върху нас. Без него ние ще постигнем твърде малко.

Също така свещеническото помазание е свързано с *единството* в тялото на Исус като живот в Божието царство. Често съм срещал самопровъзгласили се носители на това помазание, които са като вълци – единаци. Те мислят, че тяхното призвание и тяхното служение са толкова уникални, че пренебрегват Тялото на Исус. Така те всъщност не зачитат Бог.

Когато Бог излива истинското свещеническо помазание, винаги има единство и хармония. Спомнете си Псалм 133: „Вижте колко е добро и угодно да живеят братя в единомушие! Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по Аароновата брада, което слизаше по яката и дрехите му.“

Няма лично свещеническо помазание, което идва, за да служиш независимо от другите. То идва в единство и хармония, защото църквата функционира като едно тяло.

В книгата Деяния на апостолите се казва, че в деня на Петдесетница в горницата се бяха събрали в единство 120 човека и Святият Дух слезе върху тях с огън и сила. Те излязоха от къщата и започнаха да служат на Господ, като служеха на насъбралата се тълпа. Три хиляди човека бяха спасени! Какво помазание! Божието присъствие беше наистина много явно.

За разлика от помазанието за прокажения, свещеническото помазание не е еднократно. По време на Стария Завет свещениците бяха помазвани с миро всеки ден. Така трябва да бъде и с нас. Ние се нуждаем ежедневно от свещеническото помазание.

Свещеническото помазание донася присъствието и общението на Святия Дух. Идва откровение и разбиране за нещата. При помазанието за прокажения ние сме представени пред Бог по чудесен начин и осъзнаваме нуждата си от прощение на греховете, но нямаме разбиране за нещо повече.

Тъжно е, че много християни си остават на това ниво, и то по собствено желание. Те спират да търсят. Просто отказват да се предадат на Бог. Ушите им са глухи за Божия глас.

Но Библията ясно ни казва думите на Исус: “Моите овце слушат гласа Ми.” Ако ти наистина си от Неговото стадо и си приел свещеническото помазание, ти ще познаваш Божието присъствие и постоянно ще чуваш нежния глас на Бог. Това не е еднократно преживяване; трябва да бъдеш помазан отново и отново.

Понякога Бог ще ти разкрива велики истини, понякога просто ще ти даде да почувстваш колко много те обича. Може би ще те коригира за нещо или ще ти даде напътствия; може би ще ти обърне внимание върху точно определен стих, докато четеш Библията.

Въпреки че сигурно рядко или никога не си чувал истински глас, Бог има много начини, по които да ти говори. Тайната на истинското общение не е в това *колко силно Бог ти говори, а в това доколко слушаш гласа Му*. “Който има уши, нека слуша” се казва в Матей 11:15. Хубаво е да отделяш всеки ден време, в което *мълчаливо да стоиш пред Бог*. Така ще можеш да чуеш Неговия тих и нежен глас. Ако не преставаш да четеш Библията, да общуваш със Святия Дух и да се вслушваш в гласа на Бог, твоето сърце всеки ден ще бъде освежавано и ще изобилства с любов към нашия Господ.

Помазанието за прокажения (за спасението) се получава еднократно и ти не можеш да го загубиш, освен ако го отхвърлиш със собствената си воля. Бог никога няма да те остави, ако ти не Го оставиш. Да Го отхвърлиш означава да предпочетеш погублението пред спасението.

За разлика от помазанието за спасение свещеническото помазание може да бъде загубено, когато дойде грях в сърцето ти. Свещеническото помазание просто се вдига. Ето защо то трябва да бъде подновявано ежедневно; то ще те отведе в присъствието на Бог – толкова близо, толкова реално, че сълзите сами ще започнат да се стичат по лицето ти.

Царското помазание

Веднъж щом си получил помазанието за спасение и свещеническото помазание, не спирай до тук. Прекрасно е, че ги имаш, но можеш да стигнеш още по-надалеч.

Нищо не може да се сравни с царското помазание. То е най-мощното от трите. То издига човека до позицията на огромен авторитет в Бог, като му дава власт над демоните, сила да ги изгонва с една дума. Единствено това помазание ще ви даде силата да разпръсват враговете на Бог така, както го правеше апостол Павел.

Царското помазание е най-трудно за получаване. Докато помазанието за прокажения идва чрез *приемане* на Исус, а свещеническото – чрез *общение* с Исус, то царското помазанието идва чрез *покорство* на Исус.

Едва когато чуеш *ремата* от Бог, отнасяща се точно за дадения момент, и тя дойде с думите “Така казва Господ” – тогава ти си получил царското помазание. Вие знаете, че има *логос* – писаното Слово, или Библията, – но логосът не ти дава царското помазание, въпреки че е изключително важно, утвърдено е на небето и е истинно завинаги.

Дойде растеж по време на походите

Това помазание стана най-изявено в живота ми, когато Господ ми говори през 1990 да започна ежемесечни походи из страната. Тогава аз започнах да го правя и не съм преставал. Просто се покорих и допълнителната доза помазание беше там. С

течение на времето растях в това помазание с един много интензивен растеж. Аз знам, че по-тежкото помазание идва единствено с покорство.

Вкусвал съм от това помазание и преди, но на тези походи изведнъж получих сила да изгонвам демони на болест и страдания и да получавам специално ръководство, което да освобождава Святия Дух и действието Му сред 12-15-хилядни множества всяка вечер. Имаше стотици потвърдени изцерения и хиляди спасени. Между изцерените имаше някои, които ставаха от инвалидни колички; други хвърляха патериците. Имаше няколко случая на отворени слепи очи и глухи уши.

На събрание в Тулса, Оклахома, беше изцерена една жена с неврологично заболяване и деформация на костите. Тя беше на платформата и стана от количката пред очите на всички хора. Тя свидетелства, че докторите са ѝ казали, че никога няма да може да ходи отново, но сега тя не се нуждае вече от инвалидната количка.

Също в Тулса беше дошла жена от Хобс, Ню Мексико, която имаше диагноза хронична левкемия. Тя беше изцерена и по-късно представи документ с медицинско потвърждение. Това беше тежкото помазание на Бог.

В моите телевизионни предавания, за които Бог ми говори някъде по същото време, когато започвах ежемесечните походи, ние показваме заснети откъси от събрания по време на походите, а също се молим за хората директно. Една жена, бола от лимфоцитна левкемия, получила изцеление, докато гледала телевизионното предаване. Нейният домашен лекар потвърдил изцелението и казал, че никога не е виждал подобно нещо, и дори застрахователната компания престанала да ѝ изплаща компенсация след като се уверили в изцелението.

Списъкът с изцерения продължава. В Портланд, Орегон - жена, изцерена от тежко заболяване на алергична основа. В Спартанбург, Южна Каролина - жена, изцерена от белодробно заболяване.

Всяко едно от тези изцерения е било дело на Господ. Цялата слава и почит, и хваление са единствено за Него.

А относно помазанието мога да кажа, че настъпваше голяма промяна в мен, когато излизах на платформата. Аз знам, че присъствието е с мен, докато си вървя по улицата, когато съм в хотела или другаде. Знам, че то не ме напуска през целия ден, но когато стъпя на платформата, сякаш върху мен слиза по-тежко помазание, "по-плътна мантия".

Когато не съм на служба, аз мога да се моля за човек и той да бъде повален от Духа, но когато съм застанал на платформата като служител на Бог, готов за бой, слиза едно внушително страхопочитание, присъствие и сила, която може да поваля стотици хора едновременно. Там вече не стои малкият Бени Хин, но Всемогъщият Бог изявява силата Си.

Аз се изкачих на ново ниво от момента, в който започнах тези походи. Бог потвърждаваше Словото Си със знамения и чудеса, докато аз проповядвах благовестието. С учудване забелязах, че едно просто махване с ръка може да предизвика сила, която поваля хора, докато помазанието работи в тях. Дори само едно духване често караше хората да падат така лесно, както ако духнеш перце. При всички тези случаи аз чувствах някакво изтръпване в ръцете си. Знаех, че изтръпването не е силата, но е свидетелство за силата.

Бях учуден и повече от всякога осъзнавах, че това е силата на помазанието на Святия Дух, която убеждава хората в Божията реалност по начин, по който никога до този момент не бях преживявал.

Примери от Хюстън

В Хюстън имаше примери на такова проявление.

На едно събрание Господ се прояви по много впечатляващ начин, за да покаже свръхестествена-та същност на тези “ръкомахания” и “духания”.

Глория Слосър, съпруга на мой добър приятел и колега, който служи на Отец, Сина и Святия Дух от много години, седяла на един от предните редове в зала с около 12500 души на моето събрание. Тя никога не била падала от Духа, но напълно вярвала в тези проявления.

Когато Бог ми говори да махна към публиката, Глория, заедно с хората от първите десет реда, била повалена от силата на Духа. По-късно тя сподели, че било чудесно и че се смяла от радост, когато Бог я докоснал по такъв чудесен начин.

Няколко минути по-късно аз призовах да излязат напред хора, които искат истински да се посветят на Господ и да приемат помазание. Няколко стотин човека излязоха напред. Глория седеше на осмия ред. Аз мислех да махна над тях, но един глас в мен каза: “Духни.” Затова аз духнах в микрофона и стотици хора паднаха, включително и Глория.

По-късно тя разказваше, че това е преживяване, което не може да се опише с думи, но е прекрасно, защото получаващ дълбоко откровение за Божието присъствие. Тя също сподели: “Аз си мислех, че хората падат отпред назад, и че може би аз падам на принципа на доминото. Но не беше така. Хората падаха отзад напред. Когато бях повалена от Духа, аз паднах върху една жена и тя скоро започна да казва: “Стани, стани”, но всичко, което можех да отвърна, беше: “Не мога, не мога”. Не можех да стоя на краката си. Също не можех да спра да се усмихвам. Бях пълна с радост. По целия път от палатката до хотела усмивката не слизаше от лицето ми.”

Някои хора са ме питали какво се опитвам да направя, когато духам върху тях. Аз имам само един отговор: “Бог ми каза да го направя, не знам нищо по-добро от това да се покоря.”

Искам да ви разкажа за още един случай в Хюстън. Това се е случвало много пъти, но този път беше особено драматично. Докато още пеехме и се покланяхме, аз повиках да излязат напред една семейна двойка, която имаше специална нужда. Докато те стояха, Стив Брок и аз пеехме “Име над всяко друго име” и тогава хорът се присъедини към нас на припева, който започва толкова величествено с думите: “Аз Съм Йехова. Аз Съм Този, Който Е”.

В този момент двойката, стояща на няколко метра от Стив и мен, беше повалена от Духа точно там, на платформата. Никой не ги докосна. Сам Бог го извърши без помощта на човешки инструмент. Защо? Това семейство се нуждаеше да се увери в Божиата реалност, в присъствието на своя чудесен Спасител. Виждал съм това да се случва на много места – хора преживяват Божиата любов и сила по уникален начин.

Това се е случвало и у дома

В моята църква в Християнски център Орландо ние наблюдаваме на поучението и хвалението, но от време на време, често съвсем неочаквано, Господ изявява силата Си по драматичен начин.

Наскоро, по време на неделна служба, се молех за няколко служители и абсолютно без причина се обърнах назад и видях една жена в инвалидна количка.

Вътре в мен нещо проговори: “Иди и се моли за нея – сега!” Това сякаш ме удари – “Сега!”

Аз скочих от платформата и съм сигурен, че всички се зачудиха къде съм тръгнал: “Ето, пасторът пак тръгна нанякъде.”

Изтичах при жената, прегърнах я силно и казах: “Господи, освободи помазанието Си.”

Тя скочи от инвалидната количка. Бързо се обърнах към хора и извиках: “Отдайте слава на Господ, хвалете Го!” Беше неописуем момент. А хвалението се бавеше и не беше готово да засвири. Тогава аз извиках отново. Тази жена беше преживяла велико чудо и ние трябваше да отдадем славата на Бог. Когато музиката заля залата, жената сама се изправи и започна да тича наоколо. Цялото място се изпълни с диво хваление.

Оказа се, че жената е страдала от множествена склероза. Мъжът ѝ стоеше до нея и плачеше като дете, докато тя разказваше как се беше помолила с думите: “Господи, моля Те, направи го тази вечер, защото ние си отиваме и може би никога няма да имаме възможност да дойдем пак. Моля Те, нека служителят да дойде и да се помоли за мен.”

Божият глас просто ми каза: “Иди и се моли за нея – сега!”

Учудващо е, но Бог знае как да привлече вниманието ти.

Глава 10 - Това не е започнало от вчера

Псалмистът пише: “Но моя рог Ти ще въздигнеш като рога на дивия вол. Аз ще бъда помазан с прясно миро.” Подобно и авторът на Еклисиаст съветва: “От главата ти да не липсва миро” (9:8). Щом Святия Дух е третата Личност на Божеството, то Духът не е отсъствал по времето на което и да е от мощните дела, които Бог е вършил през историята. В тези два стиха става въпрос за помазанието на Святия Дух, защото мирото е негов преобраз в Писанията.

За да разпознаваш и разбираш помазанието на Святия Дух, ще ти бъде от полза да разгледаш живота на няколко личности от миналото.

Давид например, беше помазан три пъти. Първият път беше, когато пророкът-съдия Самуил отиде да види Есеевите синове във Витлеем (I Царе 16:1). Спомнете си, че Самуил каза: “Покажи ми момчетата си, Есей.” След като пред него преминаха седемте синове, той каза: “Господ не е избрал нито един от тях. Имаш ли още някой син?” Тогава Есей изпрати да повикат най-младия му син, този, който се грижеше за овцете. Когато Давид се яви, Господ говори на Самуил: “Помажи го, защото този е, който Бог избра.”

Това беше първото помазване. Второто дойде много години по-късно, когато Давид беше помазан в Хеврон за цар на Юдея (II Царе 2:4). Седем години и половина по-късно той бе помазан за цар над Израел (II Царе 5:3).

Първото помазване, въпреки че беше продиктувано от Бог, не извади Давид от робското му положение спрямо цар Саул. Неговите задължения бяха да свири на арфа, за да успокоява Саул от тормозещите го духове. Второто помазване беше последвано от тежък конфликт със Сауловия дом след смъртта на царя.

Едва след третото помазване Давид получи власт и авторитет над целия Израел. Тогава той напусна Хеврон – града, в който се бе установил, изкачи се на Сионската планина и установи властта си над цял Сион.

Поуката от това за нас, християните е, че ние никога няма да достигнем позицията на власт и авторитет, която Бог предвижда за нас, докато не получим третото помазание – царското.

По същия начин и апостолите преживяха три помазвания. Първото дойде, когато Исус духна върху тях и каза: *“Приемете Святия Дух”* (Йоан 20:22). Второто беше, когато Святия Дух слезе върху тях в деня на Петдесетница (Деяния 2).

Но върху ранната църква слезе още по-мощно помазание и нейната сила се увеличи драматично.

Забележителното събитие в 4 глава на Деяния на апостолите често се бърка просто с повторение на деня на Петдесетница. Но това не беше повторение. То увеличи силата за вършене на чудеса, която съпътстваше свидетелстването на апостолите за възкресението на Исус. Забележете какво се казва в Деяния 4:31, след като учениците се обрекоха да се покоряват на Бог, а не на човеци:

И като се помолиха, потресе се мястото, на което се бяха събрали, и всички се изпълниха със Святия Дух и с дързост говореха Божието Слово.

След това в Деяния 5:12-14 се казва: *“Чрез ръцете на апостолите ставаха много знамения и чудеса между хората... и още по-голямо множество повярвали в Господ мъже и жени се прибавиха.”*

Помазанието върху апостол Петър беше толкова мощно, че хора се изцеляваха само като минаваше покрай тях и сянката му падаше върху болните (5:15).

Да, третото помазание донесе още по-велика сила в живота на апостолите и прибави много души към царството. Това е, от което наистина се нуждаем днес, за да бъде спасен светът.

Златна мина от поучения

Като допълнение към тези примери, книгата Деяния на апостолите, която спокойно би могла да бъде наречена Деяния на Святия Дух, предлага златна мина от информация за помазанието.

Например там е описано идване-то на Святия Дух. Първо, Исус послужи на апостолите чрез Святия Дух, като им обясни много неща (Деяния 1:2-3). Той им обеща да приемат сила чрез Духа (1:5-8). И тогава Святия Дух дойде, като направи целият свят да разбере за идването Му. *“И внезапно стана шум от небето като фучене на вятър и изпълни цялата къща.”* Тогава се случиха велики неща. Огнени пламъци се явиха над всеки от тях и те излязоха и проповядваха великите Божии дела на хора от всички народи (2:2-11).

Да, Святия Дух е нежен. Да, Святия Дух е утешаващ, но Той дава да се разбере, когато идва. Второто нещо е, че Святия Дух винаги идва с *товар за души*. Проповядвайки на множествата, Петър, който само преди няколко седмици поради страх се беше отрекъл от своя Господ, сега с дързост казваше:

“Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви и ще приемете този дар, Святия Дух. Защото на вас е обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото нашият Бог ще призове при Себе Си.” И с много други думи заявяваше и ги увещаваше, казвайки: “Избавете се от това извратено поколение.” И така, тези, които

приеха поучението му, се кръстиха и в същия ден се прибавиха около 3000 души.” (Деяния 2:38-41).

Никой не може да ми докаже, че Светият Дух е в живота му, ако няма товара да вижда как хората идват при Исус. “Ще приемете сила и ще бъдете свидетели” – каза Господ. Светият Дух не ни е даден, за да си правим “духовен пикник”. Той ни е даден, за да свидетелстваме на хората за Исус.

Друго нещо, което произведе идването на Светия Дух, беше *съвършено единство*.

Твърде много се съмнявам в думите на някой, който казва, че има Светия Дух, но винаги се отделя, като си мисли, че той е всичко и няма нужда от никой друг. Пример за правилно отношение намираме в живота на ранната църква. Там всички новоповярвали “постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите” (Деяния 2:42). Те бяха непрестанно заедно и имаха всичко общо, разделяха храната помежду си с радост и простосърдечие. “А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха” (2:47). Никъде не се говори за помазани “самотници”.

Друго нещо, което научаваме, е, че Светият Дух ще се излива чрез нас върху някой друг по чудесен начин. В 3 глава на Деяния това се вижда много добре. В нея се разказва как Петър и Йоан отиваха към храма за молитва, когато срещнаха един куц човек, който молеше за милостиня. Петър се взря в него. Обичам този момент. Какъв пронизателен поглед трябва да е имал Петър. “Погледни ни” – каза той. Казва се, че куцният човек внимаваше на тях. Тогава Петър изговори следните думи: “Сребро и злато нямам, но каквото имам, това ти давам: В името на Исус Христос Назарянина, стани и ходи.” Това, което Петър имаше, се изля на нуждаещия се човек. Той го хвана за ръката, вдигна го и в същия миг човекът беше изцерен. Какво чудесно събитие! Светият Дух не ни е даден просто за наше удоволствие. Той идва, за да ни даде способност да свидетелстваме за Исус Христос в сила.

По-нататък в историята

Обръщайки се назад към по-близки до нас времена, ние продължаваме да виждаме необикновените дела на Светия Дух в живота на хора като теб и мен.

През 18-ти век живял един американски проповедник и теолог. Името му било Джонатан Едуардс. Неговият стил бил такъв, че той проповядвал, без да влага много-много емоции. Заставал на амвона и четял своите проповеди през дебелия стъкла на очилата си, като рядко вдигал очи да погледне слушателите. Но по време на службите върху хората слизало силно изобличение чрез неговите послания. Една от проповедите му била озаглавена “Грешниците в ръцете на разгневения Бог”.

Казва се, че тя предизвикала викове за милост сред събранието. Някои хора били повалени от Божията сила, докато той четял. Това послание разпалило съживление, което заляло колониите със сила, променяща животи. Единствено Светият Дух е Този, който може да излее подобна сила.

Друг един проповедник, Д. Л. Муди, за когото също не бил характерен харизматичният начин на говорене и който правел много граматически грешки, разтърсил много градове и нации с мощните си послания, които явно били вдъхновени и помазани от Светия Дух.

Чарлс Фини, който бил инструмент в ръката на Бог за разпалване съживление в Америка, носел такова помазание, че самото му присъствие свалило облак на слава над целия град, в който проповядвал. Божията слава можела да бъде почувствана не само в залата за събрание, но и извън нея. Хората били поваляни от Божията сила, започвали да плачат и да молят за милост. Често случайни минувачи, които не се интересували от Бог, изведнъж падали от силата и изповядвали греховете си.

Коя била причината за тези мощни проявления? Със сигурност това не било ораторското майсторство на говорителите.

Кетрин Кулман често била подигравана от хора, които за пръв път посещавали нейните събрания, защото се обличала странно и изглеждала странно.

“Каква циркаджийка!” – шушукали те. Но на втория път, когато кажела: “Татко”, цялата зала се изпълвала с Божието присъствие и сила. Хора падали от силата на Святия Дух, стотици получавали изцеления от нелечими болести и множество души се спасявали. Това със сигурност не било човешка сила.

В Англия живеели двама братя, наричани братята Джефри. Малко хора са чували за тях, но помазанието върху тях било толкова тежко, че когато застанели зад амвона и кажели съвсем простичко: “Учителят е тук”, чудесата започвали да се случват.

Записани са случаи на изцеления на куци, слепи, глухи и дори на възстановяване на липсващи крайници – наистина невероятни чудеса. Райнхарт Бонке, мощният евангелизатор, който преобърна голяма част от Африка, вярва, че до голяма степен дължи присъствието на помазанието и действието на Святия Дух в живота си на един от братята Джефри, който се молил за него преди години.

Също така в Англия се родил чудесният Смит Уигълзуърт, който служел с Лилиан – бабата на съпругата ми. Една от най-необикновените истории, която съм чувал за този служител от Лилиан, е следната: Един човек починал по време на събрание. “Вдигнете го!” – казал Уигълзуърт. Тогава той ударил в корема мъртвия човек и казал твърдо: “В името на Исус, съживи се!” –

“Вдигнете го отново!” – заповядал Уигълзуърт и с още по-голяма твърдост повторил: “Казах, в името на Исус, съживи се!”

Нищо не се получило. “Пуснете го” – казал Смит. Човекът се строполил на пода все още безжизнен. За трети път Уигълзуърт наредил човекът да бъде изправен и казал: “В името на Исус, съживи се!” В този момент, разказваше Лилиан, той плеснал човека по лицето и животът се върнал в него – той отворил очи.

Мисля, че с тези примери стана ясно това, което искам да ви кажа. Мощното проявление на Божия Дух сред хората не е нещо ново. То се е случвало още отначало и не забравяйте, че то е също и за вас!

Глава 11 - Исус - Аз Съм

Святият Дух е прекрасен Утешител, Съветник, Помощник. Той е Онзи, който бе изпратен от Отец и Сина, за да бъде с нас, в нас, върху нас след възнасянето на Исус. Славната Трета Личност на Бог, Святият Дух, има една главна цел – да изявява Исус Христос. Той взема нещата от Исус и ги разкрива на тези, които слушат, които гледат, които следват.

Докато ви говоря за присъствието и помазанието на Святия Дух, никога не трябва да изпускате от погледа си Господ Исус. Всичко, което ви се дава, е, за да можете повече да Го познавате, да Го обичате и да Му служите. Затова в тази глава искам да отделя време, за да разсъждаваме върху това, кой е Исус, за да може по-добре да разберете важността на поучението за помазанието.

Както се пее в една песен:

Той е Господ на славата. Той е великият
Аз Съм, Алфа и Омега, началото и краят.
Неговото име е Чудесен, Княз на мир,
Вечностьществуваният през вечността.

Исус разкрива Бог в пълнота. Той е началото и краят, първият и последният, причината и следствието. Той е Амин. “

Аз Съм вечният живот от века и до века” – казва Исус.

Ти питаш: “Господи, какво ще видим на небето?”

“Ще видите Мен.”

“Какво ще правим на небето?”

“Ще Ми се покланяте и ще се наслаждавате в Мен завинаги.”

“Какво ще чуваме на небето?”

“Всичко, което Аз ви разкривам.”

“Какво е небето?”

“Моето творение за вас.”

Исус е центърът на всичко. Само Той има право да каже: “*Аз Съм Този, Който Съм.*” Ние живеем и съществуваме в Него. Щом веднъж си спасен, ти си в Него завинаги. Ти си облечен в Неговия живот. Ти си облечен с Този, който е Началото и Краят, Алфа и Омега.

Дълго време ми беше трудно да разбера как Бог може да каже нещо, и то да бъде утвърдено завинаги. Но това е, което Библията казва: “Господи, Твоето Слово е утвърдено на небето завинаги” (Псалм 119:89). Той Го изговаря и То става. Времето не може да го измени. То е вечно.

Исус е Словото. Думите Му са Истина.

Без Него историята губи смисъла си; наистина историята не може да съществува без Него. Без Него няма първопричина, няма следствие.

Целият свят задава въпроса: “Кой съм аз? Защо съм тук? Къде отивам? Кой? Защо? Къде?” Исус е отговорът на всички тези въпроси.

Велико значение

Разберете, че това изявление “*АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ*”, има значение. Помнете ли как Мойсей попита: “Как е името Ти!” Кой отговори? Ангел от Господ отговори: “Аз Съм Този, Който Съм.”

Павел, пишайки за Исус в Колосияни 1:16-17, казва:

Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено и Той бе преди всичко и всичко чрез Него се сплотява.

По тази причина Мойсей можеше да каже: “Преминете през морето”, и морето се раздели. Как дръзна да направи това? Този, Който Е, беше проговорил: “Вървете напред” и Мойсей протегна жезъла си, и морето се раздели – не поради жезъла, но поради Този, Който Е.

Подобно Илия заповяда и огън падна от небето. Аз Съм, Който Съм проговори.

Някога в Назарет живееше една девойка, на която се яви ангел. Тя малко се изненада, когато той ѝ проговори: “Мария, Словото на Бог за теб е, че ще имаш бебе.”

“Как ще стане това? Моля те, обясни ми!”

“Не мога напълно да ти го обясня.”

“Не, опитай се да ми обясниш.”

“Не мога.”

Никой не може да го обясни, думите са недостатъчни. Всичко, което можеш да знаеш, е, че Този, за когото не съществуват граници, избра да ограничи Себе Си в човешко тяло. В утробата на Мария вечността щеше да се въплъти в плът. Роденият от нея щеше да се нарече Исус и тя щеше да Го държи в ръцете си. Но Неговото пълно име нямаше да бъде Исус, защото Исус означава само “Спасител” или “Спасение”, а Той беше също АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ.

На нас ни е дадено името Исус, за да се обръщаме с него към ТОЗИ, КОЙТО Е. Исус наистина е името, което е над всички други имена. Но въпросът е какво беше името на Господ, преди да дойде в плът? Преди това ТОЗИ, КОЙТО СЪМ, се наричаше Началото и Краят, Алфа и Омега.

И Той ходеше по тази земя.

Той държи всичко

Всеки път, когато помръднеш ръката си, ти казваш: “Исус е жив.” Ти не можеш да помръднеш без енергията, която Той е създал. Той е силата, която поддържа твоето сърце да бие. Той е мощта, която те прави жив.

Помисли за това: Павел казва, че Исус, КОЙТО СЪМ, е силата, която държи атомите свързани. Ако само за миг се отдръпне, този свят, включително и твоята ръка и сърце, ще се пръснат на парчета. Погледни в Евреи 1:3, където се казва, че Божият Син държи всичко чрез Своето могъщо Слово.

Учените твърдят, че съществува сила, която държи в единство цялата природа. Можеш да им кажеш името на тази сила.

Някой създаде тази прекрасна планета, наречена Земя, и след това Този Някой слезе и ходи по нея. Той беше достатъчно голям, за да създаде тази шепа пръст в огромната Вселена на Неговото творение, и продължи да я държи, дори когато ходеше по земята.

Ако това не ти е достатъчно, погледни на себе си (ти, който си пращинка върху тази шепа пръст – Земята) и на Безграничния Творец, Създателя на всичко съществуващо, който реши да дойде да живее в теб и също да те спаси.

Защо? Защото АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ.

Когато Господ дойде на земята и водачите на нацията, в която беше избрал да живее, се разгневиха и казаха: “Ние сме Авраамови синове”, Той отговори меко: “Преди Авраам Аз Съм.”

“Богохулство!” – започнаха да крещат те.

“Не, Аз Съм Този, Който Съм.”

“Как можеш да бъдеш ТОЗИ, КОЙТО Е, когато си само на 30 години?”

“Аз Съм.”

И те го разпънаха. Но те не знаеха, че смъртта не може да Го държи, защото Той държи смъртта. Той възкръсна от мъртвите и все още прогласява: “Аз Съм.”

Интересни размишления за човека

Библията говори, че след като създаде небето и земята и всичко, което е в тях, Бог каза: “Нека създадем човека по Наш образ” и му даде господство. Но това, което Бог имаше предвид, беше следното: “Нека да направим човека да бъде Наш партньор; не един от Нас, но партньор. Нека му поверим света, който създадохме, и да му дадем да избере между живота и смъртта.”

Така Бог създаде Адам, постави го в Едемската градина и посади две дървета. Едното беше дървото на живота, а другото - дървото на смъртта, което още се наричаше дървото за познаване на доброто и злото. Бог изчака да види какво ще направи Адам. Забележете, че няма място в Битие, където Бог да се открива на Адам. Помислете, Бог създава човека, но никога не му изяснява кой е Той, въпреки че е негов Творец. Първият човек, който чу името АЗ СЪМ, е Мойсей (Изход 3:14).

Защо не Адам? Бог изчака да види избора на Адам относно живота и смъртта. В това се крие дълбок смисъл. Ти никога няма да получиш откровение за АЗ СЪМ, докато не Го избереш. Бог няма да те насили. Бог няма да се натрапи на никого. Той не го направи дори при първия човек.

Ако Адам бе избрал дървото на живота, той щеше да живее в съвършенство завинаги и колко щеше да е прекрасно за цялата човешка раса.

Не забравяйте, че Бог възнамеряваше да умножи хората по земята още преди да се беше появил греха. Щеше да е чудесно.

Когато Адам избра дървото за познаване на доброто и злото, той умря и това преживяване въобще не беше приятно. Той сигурно се е опитвал да се добере до дървото на живота, но Бог беше изпратил един ангел, който да му препречва пътя.

Можем да кажем, че онова дърво на живота беше Исус Христос. Ако Адам бе взел от Него в самото начало, той щеше да намери един несекващ извор на откровения за Словото на Живия Бог. Но Адам избра другото дърво.

Защо Исус дойде на земята

Спомням си как веднъж Били Грѐм оприличи ситуацията между Бог и човека след грехопадението с това, което би било, ако ти си създателят на това малко същество – мравката. Ти си неин творец, ти я обичаш и се грижиш за нея. Един ден виждаш, че мравката се е запътила в посока, където я очаква сигурна смърт. Какво ще направиш? Как ще й кажеш за опасността?

Имаш голям проблем. Първо, мравката не мисли, както ти мислиш. Второ, не може да те чуе. Трето, не може да те види. Четвърто, не може да те разбере. Ако се опиташ да я докоснеш, може да я убиеш. Ако препречиш пътя ѝ с ръката си, тя ще се изкачи отгоре и ще продължи. Какво можеш да направиш?

Единственото, което ще ѝ помогне, е да станеш мравка и да ѝ кажеш: “Не върви натам, ще умреш! Последвай ме.”

Когато мислим за Господ Исус, трябва да се опитаме да разберем, че Той е много повече от ограничени човек, когото светът видя с естествените си очи. Много повече от един, който вършеше чудеса. Ако погледнете на Него само като на човек, вие

не можете да схванете безграничната Му същност. Да, Той каза: “Аз съм вратата”, но вълнуващият въпрос е какво има зад вратата.

Тепърва ни предстои да разбираме много неща за Него.

Но Господ е разкривал Своята Личност през вековете – малко по малко, чрез различни хора. Началото на Посланието към евреите говори за това:

Бог, който при разни частични съобщения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тия дни говори нам чрез Сина, когото постави наследник на всичко, чрез когото и направи световете. Който бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото съществуване и държейки всичко чрез Своето могъщо Слово, след като извърши чрез Себе Си очищение на греховете, седна отдясно на Величието на високо.”

В началото Бог се разкриваше на човечеството капка по капка чрез устата на човеци. Някой получаваше едно откровение, друг – една проповед, друг - някакво слово. Така бяха Енох, Ной, Авраам, Исаак, Яков, Йосиф, Мойсей, Исус Навин, Халев, Геден, Давид, Соломон и така до Йоан Кръстител.

Но един ден Бог каза: “Вече няма да говоря чрез нечия уста. Сам Аз ще стана видим и лично ще говоря.” Така Словото стана плът и обитаваше между нас (Йоан 1:14).

Ние сме получили безграничното откровение, наречено Исус, въпреки че то не може да се схване с естествения ум. Но Павел ни учи, че ние получихме “Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари”. Но той добавя, че “естественият човек не приема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост, понеже то се изпитва духовно... А ние имаме ум Христов” (I Коринтяни 2:12-16).

Това е забележително! Когато ходиш с Духа, живееш в Неговото присъствие и си помазан със силата Му, ще откриеш, че започваш да разбираш все повече и повече безграничния Господ и Спасител, великия Аз Съм. Когато веднъж бъдеш докоснат, ти ще започнеш да молиш: “Докосни ме още веднъж!” Няма да се чувстваш задоволен от вчерашното докосване и ще започнеш непрестанно да викаш: “Моля Те, още веднъж, само още веднъж.” Всяко откровение ще те прави все по-гладен за още.

В един момент ще започнеш да се питаш: “Дали някога ще проумея докрай това откровение и вече няма да има какво повече да получавам?” Бог ще ти отговори: “Това никога няма да стане.” Всяко откровение е само началото на следващо откровение, затова искам да ви покажа как да се придвижвате все по-напред в тези неща.

Глава 12 - Това е за теб сега

Толкова много хора копнеят за силата на Бог, но не я получават, защото не са разбрали, че тя не може да дойде, преди да са преживели Неговото присъствие. Първото свидетелство за това, че присъствието Му е дошло, ще бъдат плодовете на Духа, както споменах в предните глави. Плодовете ще започнат да се проявяват в ежедневните ти контакти с хората около теб. И когато плодовете наистина са в твоя живот, Господ ще те помаже с Духа Си, което значи със сила.

Нещата стават така. Божието присъствие е средство за получаване на силата. Силата е предшествана от присъствието. Няма заобиколен път. Присъствието и плодовете вървят заедно. Помазанието и силата също.

Когато получаваш помазанието на Духа, резултатът е изпълнение на Деяния 1:8 - “Ще бъдете свидетели за Мен”.

Това означава, че говоренето на езици или проявяването на някоя от дарбите на Святия Дух без присъствието не е това, което Бог имаше предвид. Първо трябва да имаш присъствието, което ще произведе плодовете, а това ще покани Бог да дойде да обитава в теб. Тогава ще дойде помазанието, което означава сила. И ти ще бъдеш Негов служител.

Бог ми говори много ясно относно тези неща, като каза: “Аз не помазвам съдове, които не са изпълнени с Мен, но съдове, които са изпълнени с Мен.” Това беше откровение. Ние получаваме кръщението в Святия Дух, потопени сме в Него и се изпълваме до преливане. Това преживяване е реално и не се основава на емоционално развълнуване. Святият Дух започва да се излива чрез нашия живот, докосвайки тези около нас.

Когато това се случи, Господ ще ни помага и когато започнем да ходим в покорство, силата ще започне да се проявява – силата да Му служим. Тогава ще можем с дързост да влезем в обещанията и да видим как сърцата на невярващите се съкрушават и се обръщат към Бог. Ще бъдем свидетели на знамения и чудеса като тези, които са записани в Деяния.

Твоето лице ще сияе

Спомняте ли си как, когато Мойсей видя славата и присъствието на Бог на планината Синай, лицето му започна да блести. Хората дори не можеха да го погледнат. Също така, когато ти си имал среща с Божието присъствие, това ще бъде явно. То може да бъде изписано на твоето лице и със сигурност ще бъде явно от твоето поведение. Изражението ти ще говори на тези около теб: “Аз съм различен. Бил съм в присъствието на Всемогъщия Бог.”

Някога ти си бил егоцентричен и малко си се интересувал от Бог – изявявал си само себе си. Но сега ще се освободиш от егоцентризма си, фокусът ти ще бъде Бог и ти ще изявяваш Божиите плодове.

В Адам виждаме добра илюстрация на това. Когато той отклони фокуса си от Бог и беше съблечен от Божието присъствие и слава, които го обличаха, той започна да гледа на себе си. Но тогава той каза: “Много се изплаших.” От този момент Адам започна да се крие от Бог, своя Приятел, Създателя на небето и земята.

Страхът е първият резултат от фокусирането върху себе си, а смелостта е първият резултат от фокусирането върху Бог. Когато имаме съзнание за Бог, ние вече не сме принуждавани да уповаваме на себе си и на собствената си сила, но на Божието присъствие, което обитава в нас и носи сила и авторитет в живота ни. Вече не е нужно да воюваме с нашата сила, но с дързост можем да призовем Всемогъщия Бог чрез авторитета на Духа.

Вярвам, че го разбрахте. Присъствието на Духа ще изпълни вашия дух, а помазанието на Духа ще ви покрие и ще ви направи да бъдете напоени с Него. Вие трябва да имате и двете, за да можете ефективно да изявявате Исус на света, да бъдете Негови свидетели. Присъствието е нужно, за да се промените, а помазанието е нужно, за да може това присъствие да докосва другите.

Има само един начин

“И така - казваш ти, - какво трябва да направя?” Има само един път. Молитва. Това означава воюване. Воюване главно срещу себето, което е най-големият враг. Ако не можеш да се освободиш от егоцентризма, ти няма да познаваш присъствието на Бога.

Плътта умира в молитва и ти ще трябва да се биеш, за да го постигнеш. Повечето от вас ще признаят (също и аз), че когато за пръв път са влезли в истинска молитва, единственото, за което са могли да мислят, са били греховете им и належащите им нужди. Всичко, което са могли да кажат е било: “Прости ми, имай милост към мен, помогни ми, води ме” и т. н. Всичко това е свързано с твоето, твоето, твоето.

Не ме разбирайте погрешно! Ти трябва да изповядаш греховете си, да поискаш и да получиш прощение, да потърсиш водителство, но не спирай до тук! Продължи да общуваш с Господ, вслушай се и говори за нещата, които са в Неговото сърце. Обичай Го, благодари Му, покланяй Му се. Това са плодовете на Неговото присъствие. Другите неща ще дойдат на своето време – на Неговото време, не на твоето.

Пет минути в присъствието на Бог и в общение с Него струват повече, от една година молитви от типа “аз, мен, моето”. Ще видиш, че когато имаш победа в тази война, ти ще започнеш да преживяваш присъствието. Ще започнеш толкова да се наслаждаваш в това, че ще си готов да зарежеш плътта и себето, само да продължиш да бъдеш в Неговото присъствие.

Бог ще ти говори, ти ще Му говориш. Той има толкова неща, които иска да сподели с теб. Ти ще се наслаждаваш безгранично в Неговата любов и топлина, в Неговата нежност и мъдрост. От това положение ти ще започнеш да влизаш във все по-голямо покорство на гласа Му, а това е ключът към помазанието на Святия Дух.

Той ще ти довери малки неща, за да изпита верността ти, за да види доколко Му се покоряваш. Ако си верен в малкото, Той ще ти довери повече... и повече... и повече. Неговата сила ще бъде върху теб, за да изпълниш призиванието Му.

Силата е за всички

Нека да поговорим малко за призиванията. Помазанието на Святия Дух е за всеки християнин и както казах, когато описвах помазанието на прокажения, всеки, който е новороден, е получил началното помазание на Духа, което аз наричам “помазание на прокажения”.

Помазание, което получаваш извън това, е предназначено за призиванието ти като християнин. Някои са призвани да служат директно на Бог. Това са проповедници, евангелизатори-изцерители, пастири, учители. Други може да са писатели, музиканти, администратори, помощници, лидери на групи и т. н. Други могат да бъдат съпрузи, родители, преподаватели в училище, бизнесмени, общинари, работници и т. н.

Като имаме предвид, че призиванието на всички тях е да служат на Бог – независимо дали в църквата или извън нея, – то всеки се нуждае от помазание, за да изпълни специфичното си призивание.

В по-голямата част от тази книга аз говоря за неща, които се отнасят главно за помазанието на Святия Дух при директно служене на Бог. Това е свързано с атакуване на демони и болести, с директно служене от амвона като Божий служител на Божиите хора. Но това в никаква степен не омаловажава помазанието, от което се нуждаем за друг вид непряко служене. Ти трябва да копнееш за помазанието независимо какво вършиш.

Колкото по-скоро стигнеш мястото, където ще се молиш непрестанно, толкова по-добре. То става твой живот, ако го правиш достатъчно дълго и твоята човешка природа се променя.

Разбира се, не бива да забравяш, че живееш в естествения свят; всеки от нас живее в него и имаме нормален живот. Въпреки че Исус ставаше рано и се усамотяваше за дълго време, все пак Той не прекарваше 24 часа в денонощието на колене в молитва. Има някои естествени неща, които трябва да изпълняваме – да ходим на работа, да се грижим за децата си и т. н.

Някои от най-прекрасните мигове в живота ми са били точно в такива обикновени, ежедневни ситуации. Имал съм чудесно време с моите деца, време, в което сме разговаряли и сме се молили заедно. Не е задължително да съм затворен в стаята си или да съм сам в гората, за да преживявам чудесното присъствие на Господ. Неговото присъствие е с мен също когато съм с жена си и децата си. Това е различен вид помазание, просто нежното и благославящо присъствие на Бог върху семейния ни живот. Това не е помазанието и силата за изцелително служение, но е също толкова значимо и истинно.

По същия начин Божието помазание е с мен, когато съм с екипа си от Орландо Крисчън Сентър - то е толкова окуражаващо, насърчаващо, изграждащо. Присъствието става реално само като кажа: "Исусе."

Това, на което наблягам, е, че Исус беше в постоянно общение с Отец и че ние трябва да бъдем по същия начин чрез чудесния Свят Дух.

Мълчаливото стоене в присъствието на Бог, както казах, ни учи на това постоянно общение и ние не трябва да го пренебрегваме.

Хората винаги ме питат за моето молитвено време. Аз разбирам тяхното желание да получат инструкция и да следват някакъв образец, защото това често се оказва много полезно. Но по своята същност молитвата е нещо толкова лично, толкова скъпоценно, толкова интимно, че аз съветвам хората да не подражават, но да позволяват на Бог да ги учи.

Понякога започвам да се моля в стаята си, навън или където съм намерил място за усамотение, и става така, че прекарвам повече от половината ден в общение. Друг път се случва да оставам насаме с Бог само един час.

Имало е случаи, в които поради продължителни пътувания и тежък график съм успявал да намеря не повече от пет минутки да бъда сам с Бог. Но не забравяйте, че Господ ме е обучавал на това постоянно общение години наред и аз никога, никога не го пренебрегвам.

В някои от тези дни, в които не съм имал миг спокойствие, а е трябвало да проведа изцелителна служба, аз съм излизал на платформата толкова помазан, че човек би помислил, че съм се молил и съм чел Библията цял ден.

Не забравяй Библията

Що се отнася до Библията, тя е съществена част от молитвеното ми време. Аз не започвам деня си, без да се потопя в Писанията, дори и преди да съм започнал да се моля. Трябва да го правя. Това е Божието Слово и аз трябва да Му позволя да се излива върху душата ми. Ти също.

Също така, докато се молиш и преживяваш Божието присъствие, ти винаги трябва да имаш Библията под ръка. Бог ще ти посочва пасаж и ще те учи. И ако някой пасаж те затруднява, попитай Святия Дух за него. Той ще ти обяснява. Библията говори

много ясно, че Той е твоят Учител - наистина Святия Дух е единственият Учител, от когото се нуждаеш.

Спомни си I Йоан 2:27:

Но помазанието, което приехте от Него, остава във вас и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило да правите.”

Ако постоянствате в този начин на живот, вие ще откриете принципи и доктрини в Библията, които са от първостепенно значение за вас.

Глава 13 - Две дълбоки основи

Докато вървите към своето помазание от Святия Дух, скъпи християни, искам да разкрия две основни доктрини, които съдържат в себе си толкова много, че могат да разтърсят цялата планета, дори цялата Вселена. Става дума за *покаянието* и *кръвта на Исус*, които на практика вървят ръка за ръка.

Покаянието е първата стъпка за получаване на помазание, независимо на какво ниво си.

В този момент много от вас могат да се опитат да протестират: “Но аз съм се покаял, аз съм новороден!”

Що се отнася до факта за това, че си новороден, казвам: “Алелуя!”, но мисълта, че покаянието е нещо, останало зад теб, към което няма нужда повече да се връщаш, казвам: “Това не е така!”

Нека да започна с Деяния 2:38, където е записана забележителната проповед на Петър, която той изговори към невярващите, събрани в Ерусалим на деня на Петдесетница. Силата на Святия Дух се беше изляла върху 120 последователи на Исус и това чудо имаше различни проявления. Едно от тях беше изпълването на Петър със сила да проповядва.

Библията казва, че слушателите бяха “ужилени в сърцата си” от посланието и попитаха: “Какво можем да направим?” Петър отговори:

Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете и ще приемете този дар, Святия Дух. Защото на вас е обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашия Бог ще призове при Себе Си.

“Покайте се и се кръстете” – каза Петър. Сега обърнете внимание на следния стих, който е изключително важен в поучението за помазанието на Святия Дух: “*И ще приемете сила, когато Святия Дух дойде върху вас, и ще бъдете свидетели за Мен... до края на земята*” (Деяния 1:8).

И така, ние имаме обещанието за сила, след като Святия Дух дойде върху нас. Дух. Помазание. Сила. *И те идват след покаянието.*

С каква цел? За да бъдете “свидетели за Мен”. Това е важно. Ти получаваш силата, за да говориш на хората за Исус Христос. Не за да говориш на света какъв си

ти, какъв ужасен грешник си бил някога и колко си супер сега. Не, ти трябва да им говориш за своя Велик Първосвещеник, Славния Цар, Чудесния Спасител, чието име е Исус. Ти ще говориш за това, какво може да направи Той с един празен живот.

Чувам как някои отново роптаят: “Какво искаш да кажеш? Нима силата не ми е дадена, за да мога да разкривам на хората моето свидетелство, моите преживявания?”

Не, Святият Дух не идва да прослави това, което ти си преживял. Той поставя Исус в центъра. Той показва на света през какво е минал Исус, за да те заведе на небето, не какво си направил ти, за да стигнеш до там. “Ще бъдете свидетели за Мен” – за това, кой е Исус, какво е направил Исус, какво е казал Исус, какво е обещал Исус!

Сам аз съм правил всички тези глупави грешки, скъпи хора. Аз не говоря само за другите. Преди моята среща с истинския живот и истинската сила в Питсбърг преди 18 години, аз посещавах църкви, които бяха толкова шумни и диви, че те явно си мислеха, че силата е в шума. Всеки ден непременно трябваше да се свири с дайре. Явно смятаха, че дайретото е това, което довежда Святия Дух. Но това, което открих, бе, че “умирам на лозата” – в мен нямаше живот. Аз можех да стоя в църквата и да стискам облегалката на предния стол толкова силно, че да ми побелеят пръстите, но от това в мен не идваше живот. Всяка неделя излизах пред олтара и плачех, и молех Бог за сила-та, за която бях чел, че е обещана от Господ. Аз отивах при всеки, който полагаше ръце, за да се моли за мен. Затварях се в стаята си, свирех на дайре, опитвах всяка формула, четях всяка книга и гледах всяко предаване.

Аз знаех, че има обещание за сила, чувствах, че непременно трябва да я имам. Бях уверен, че тези обещания са за мен. Днес знам, че те не са само за мен, но и за децата ми.

И ключът е покаяние. То се поставя на път, който води към голям огън и ти ще изпълниш съдбата, която Бог ти е определил.

Какво означава покаянието

Нека да започна с това, какво *не* означава покаянието. Покаяние *не* значи да застанеш пред олтара, да пролееш няколко сълзи, да кажеш: “Съжалявам, Господи” и да си идеш, за да продължиш да вършиш същите неща.

Покаянието е ежедневно преживяване. Освен това то е нещо свръхестествено, което не можеш да постигнеш с човешки усилия. То е дар на Святия Дух. Покаянието почива върху стиха: “А който изповядва престъпленията си и ги оставя, ще намери милост” (Притчи 28:13). Това е истинското значение на покаянието – не само да изповядаш греховете си, но и да ги оставиш.

Да оставиш греха и никога повече да не се върнеш към него. Ти падаш на колене и казваш: “Господи, никога повече” и не се изправяш, докато не приключиш с това нещо.

Докато не се справиш с този проблем, ти няма да получиш Святия Дух и ще изсъхнеш на лозата. Има много християни, които започват да изсъхват поради липсата на живот и сила. Те казват: “Ама аз имам вяра.” Вяра? Когато Божият дар - Духът - дойде, *Той ще даде живот на тази вяра.*

Освен това предметът “вяра” е много дискутиран и въпреки това няма разбиране и често се злоупотребява с него. Хората са викали за вяра, вяра, вяра, но поради погрешно тълкуване и човешки усилия така са се оплели, че накрая не са знаели какво да правят – а заедно със себе си са оплели и хиляди други християни. Вярата, както казах, е дар, който Бог щедро раздава, и тя се поддържа жива чрез Святия Дух.

А относно покаянието, което е първата стъпка към помазанието, то трябва да следва след всяко действие на грях в живота ти, дори и за *най-простички неща*. Неща като това, че не си се молил, че не си чел Словото, че си пренебрегнал Господ, че не си зачел достатъчно дара на Божието присъствие в живота ти, че си престанал да говориш за Исус.

Всеки от тези грехове казва, че ти си празен и изсъхнал или най-малкото си на път да станеш такъв. А има и още по-лоши грехове – и ти и аз ги знаем. Те са съвсем явен бунт срещу Божието Слово. Те нараняват Този, който най-малко заслужава това. Ние трябва бързо да се справяме с греховете в живота си и да не разочароваме Исус.

Какво можем да направим? Трябва да идем при Бог и да кажем: “Господи, дай ми покаяно сърце.” Кажй: “Прости ми, Господи, че съм изоставил първата си любов.” Кажй: “Прости ми, Господи, за това, че съм станал толкова хладен и равнодушен.” Кажй: “Не отнемай Святия Си Дух от мен.”

Ти се нуждаеш да получаваш силата на Духа ежедневно, за да се преборваш с плътта в покаяние. Нашата ежедневна битка е: “*Не, не, не*” на врага и “*Да, да, да*” на Бог.

Скъпи приятели, ние трябва да кажем на църквата и на себе си: “Върни се, върни се към покаянието с искрено сърце.” Ние трябва да започнем да живеем такъв живот, в който се разпъваме ежедневно с Христос. Ако го направим, нищо няма да може да държи Святия Дух далеч от нас. Дори няма да има нужда да Го молим да ни изпълва.

Сега чуйте още нещо, което е важно. Бог не иска Неговите хора да седнат и през цялото време да плачат. Това не е покаяние. Той иска да бъдем чувствителни, да разпознаваме греха, да се справяме с него незабавно и да продължаваме живота си на радост и сила в Бог.

Покаяние. Присъствие. Помазание. Служение. Радост.

Какво го задейства

Докато вървите към помазанието на Святия Дух, искам да поговоря накратко за един факт, който стои зад всичко, което изучаваме, и особено зад тази първа стъпка – покаянието.

Има стих в книгата на пророк Захарий, който се отнася за първото идване на Месия, и той гласи: “А колкото за тебе, Израилю, по причина на сторения от теб завет с Мен, Аз ще изведа затворниците ти из безводния ров” (9:11).

Тук Бог говори, че кръвта на Новия Завет ще освободи Неговите хора. Тъжен факт е, че много хора нямат представа как могат да получават свободата, покаянието и всички други истини на вярата.

Много хора са все още вързани. Демоните ги тормозят, болестите поразяват тях и техните деца, объркване краде мира им.

Това не трябва да е така. Библията ни учи, че кръвта на Исус се проля, за да дойдат шест неща в нашия живот и да разчупят хомота върху църквата.

В Ефесяни 1:7 се казва: “В когото имаме *изкуплението* си чрез кръвта Му.” Изкупление от какво? От царството на тъмнината, царството на сатана, който сега владее този свят. Исус проля кръвта Си с една определена цел, а не случайно. Той го направи, за да ни “изкупи” (дума, която се използва в търговията).

Ти можеш да погледнеш сатана в очите и да му кажеш, че няма власт над теб, защото ти законно си бил откупен. *И Бог, и Сатана знаят, че ти си бил откупен, но въпросът е дали ти го знаеш.* Когато врагът те атакува, няма нужда да викаш: “О, Господи, помогни ми”! Ти имаш законното право да кажеш: “Дяволе, махни мръсните си ръце от мен!”

Ефесяни 1:7 продължава така: “В Когото имаме *прощение* на греховете си...” Нашите грехове са простени чрез кръвта на Исус. Прощението не е свързано с откупване на неща, но то се справя с това, което си правил като грешник. Бог те изкупва и след това забравя всичко, което си вършил, което означава, че гледа на теб като на такъв, който никога не е съгрешавал. Той забравя “греховете” ти (това, което си мислил) и “прегрешенията” ти (делата на тези мисли).

В Исая се казва, че Бог буквално е хвърлил греховете ни зад гърба Си. А когато Бог хвърли нещо, то полита и повече не може да се върне. I Йоан 1:7 казва, че ако ходим в светлината, “кръвта на Исус Христос... ни *очиства* от всеки грях”. Обърнете внимание, че действието “очиства” е в сегашно време. Това е преживяване в настоящето. “Прощението” се справя с нещата, които си правил в миналото; “очистването” се справя с нещата, които правиш сега. Помислете за това. Кръвта на Исус те изкупва, спасява те в даден момент, прощава всичко, което си извършил в миналите години, часове, минути и очиства помислите и делата ти точно сега. Ако се покаеш, в същия миг това, което мислиш, се очиства. Има велика слава в кръвта.

Римляни 5:9 казва: “Сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него.” *Оправданието*, което получаваме чрез кръвта Му, се грижи за нашето бъдеще - избавяне от идващия гняв. Това може да ви изглежда учудващо, но ако си оправдан всичко, което ще извършиш в бъдеще, ще бъде покрито. Явно тук е нужно малко пояснение, защото някой може да каже: “Е, ами, тогава аз мога да си правя колкото си искам грехове и да съм спокоен, че Бог няма да ми държи сметка за тях”, но истината е, че ако ти *решии съзнателно* - това е ключовата фраза - ако ти решиш съзнателно да съгресиш, твоето оправдание излита през прозореца. Ако ти съгрешаваш по собствената си воля, въпреки че имаш пълното съзнание, че това е грях, тогава няма място за покаяние. Бог няма да те слуша. Или с други думи, твоето постоянно оправдание зависи от покорство и пак покорство. Спомнете си, че това беше условието за получаване на помазание. Грях, извършен поради немощ, невежество или по случайност е нещо различно от *съзнателния грях*.

Колосяни 1:20 казва: “И чрез Него да примири всичко със Себе Си... като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст.” Бог те е *примирил* със Себе Си и сега между теб и Него има мир. Той те е върнал при Себе Си и сега общението ти с Отец, Сина и Святия Дух е възстановено. В пълния смисъл на думата тук, “примирение” означава да бъдеш “едно с Бог.”

Ти можеш да кажеш: “Въобще не виждам това да е така.” Имай търпение! Библията казва, че ние се променяме от слава в слава; ти ще стигнеш до това място. Понастоящем ти си там чрез вяра, но едновременно с това вървиш към него и един ден реално ще го преживееш. В I Петрово 1:2 се казва: “До пришълците, избрани по предумишлението на Бог Отец чрез освещението на

Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта Исус Христова.”
Макар и да е трудно да си го представим, Библията казва, че ние сме осветени чрез кръвта.

Освещението е директно свързано с помазанието. Помазанието няма да дойде без осветение. А “освещението” означава “отделен”.

Спомнете си какво е записано в Левит 14 глава за прокажения, който стои извън стана. Казва се, че свещеникът излиза извън стана. Взема кръв, потапя исоп в кръвта, поръсва прокажения седем пъти и той е очистен от проказата. След това очистеният прокажен влиза в лагера и свещеника взема кръв, същата кръв, с която го е поръсил преди, и поставя от нея върху ухото, палеца на ръката и палеца на крака му. Вижте това: ухото – мисловния живот, ръката – труда, палецът на крака – ходенето. След като помазва ухото, палеца на ръката и палеца на крака на очистения прокажен, свещеникът излива на главата му цяла шепа от мирото. Това е пълнотата на помазването – върху мислите ти, труда ти и ходенето ти.

Значението на това е, че много от нас дори и след като са очистени и са допуснати в стана, все още не разпознават допълнителната протекция, която е върху целия ни живот, а не само върху “църковния” ни живот. Дяволът може да удря и удря нашите мисли, труда ни и нашето ежедневно ходене в живота. Аз например поставям кръвта на Исус върху жена ми, децата ми, дома ми, колата – всичко.

Когато поставяме кръвта върху всяка област от нашия живот, кръвта я защитава. А мирото е това, което осветява всички области от живота ни.

Сега чуйте това: *Кръвта предшества мирото*. Господ никога няма да те помага със Святия Дух, преди да си поставил кръвта Му върху живота си – върху всичко в живота си.

Една голяма евангелизаторка на име Мария Удуърт-Етер поставяше кръвта на Исус върху цели събрания и Божията сила се освобождаваше по чудесен начин. *Духът отговаря на кръвта*.

Просто го направи

Как можем да се покрием с кръвта? Римл. 3:25 ни дава три ключа: “(Исус Христос) когото Бог постави за умилоствие чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше.”

Първият ключ е *знание*. Ние трябва да знаем какво е направила кръвта. Как може някой да постави кръвта, ако не знае за нея? Ние трябва да изучаваме и да имаме знание за кръвта. Какво е направила кръвта и какво може да прави сега?

Вторият ключ е *вяра в това, което знаем*. Нека дойде вяра в нашите сърца! Как можем да приложим кръвта, ако не вярваме в това, което казваме?

Третият ключ е *деклариране чрез вяра на това, което знаем*. Да декларираш означава да заявиш гласно. Ако аз го знам и го вярвам, тогава ще го говоря – не като че ли правя магия или заклинание, но чрез вяра в Бог, който никога не лъже.

Става много лесно: “Писано е, че чрез кръвта на Исус аз имам прощение на греховете си. Простено ми е. Писано е, че съм изкупен чрез кръвта на Исус. Аз съм откупен. Писано е, че аз мога да поставям кръвта на Христос върху мислите си, труда си и всекидневното си ходене. Аз поставям кръвта на Исус върху живота си и всяка една област от живота ми е защитена.”

Тя докосва всичко

Силата на кръвта е наистина безкрайна. Ние откриваме, че дори само в една от 66-те книги на Библията, кръвта на Исус е:

- унищожила сатана – Евреи 2:14
- унищожила страха от смъртта – Евреи 2:15
- очистила е съвестта ни – Евреи 9:14
- очистила небесните неща – Евреи 9:23
- дала дръзновение – Евреи 10:19
- обещала съвършенство – Евреи 13:20
- гарантирала второто пришествие – Евреи 9:28

А сега, приятели, трябва да се научите как да задържите и да поддържате помазанието, което ви е дадено или ще ви бъде дадено.

Глава 14 - Примерът на Исус

В моята църква аз подканвам хората отново и отново със следните думи: “Ако искаш помазание, кажи на някого за Исус.” Преди всичко ние трябва да знаем, че сме в битка със сатана за човешките души. А за да воюваш с дявола, ти е нужно помазание.

Аз съм убеден, че ако някой човек или църква престане да служи, помазанието ще се вдигне. Това е така, защото то се дава за духовната битка и Бог иска да го използваме за Негова слава.

Господ слезе върху мен на едно събрание с много мощно Слово. Църквата трябва да свидетелства в местния регион и също трябва да достига до света. Обещах на хората, че веднага ще започна серия от уроци за тези, които се нуждаят от това, така че цялата църква да може ефективно да свидетелства на всеки.

В онази вечер аз бях впечатлен от чудесните думи, с които започва 61 глава на Исая: “Духът на Господа Йехова е на Мен.”

Какви силни думи! Исус ги изговори, когато започваше Своето служение на земята. В Евангелието от Лука се казва, че Исус беше “пълнен с Духа”. Това учудва много хора, които не знаят, че Исус Христос, който беше 100% човек и 100% Бог трябваше да бъде изпълнен със Святия Дух, за да воюва с дявола, също както ние.

В този пасаж Исус вече беше помазан от Духа, като преди това бе кръстен от Йоан Кръстител и бе изкушаван в пустинята. Едва тогава Той отиде в синагогата в Назарет “по обичая Си” и се изправи да чете. Лука пише, че подали на Исус книгата Исая и Той я отворил на мястото, където пише:

Духът на Господ е на Мен,
защото Ме е помазал да благовествам на сиромасите.
Пратил Ме е да изцера сърцесъкрусените,
да проглася освобождение на пленниците
и проглеждане на слепите,
да пусна на свобода угнетените.

Да проглася благоприятната Господна година.” (Лука 4:18-19)

Лука казва, че когато Исус седнал, всички очи били приковани в Него. Харесва ми тази дума “приковани”. Хората бяха почувствали присъствието и силата така, както никога до тогава: “Днес се изпълни това Писание във вашите уши.”

“Аз Съм Този - каза Исус, - Аз Съм Този, за Когото пише Исаия.” Ще забележите, че по време на служението Си и дори след възкресението Си, Исус цитираше пасажи от Писанията, които свидетелстваха за Него. Старият Завет предвестява по много начини идването на Царството и идването на Царя. Исус много пъти говореше за това, както и апостолите след Него.

Не е ли странно, че точно тези хора, които бяха поразени от изявлението на Исус и бяха приковани от присъствието, съвсем скоро щяха да се вдигнат срещу Него и да се опитат да Го хвърлят от една скала.

Горният пасаж показва, че помазанието не само бе дошло върху Господ, но и че беше дошло с някаква цел – (1) да проповядва благовестието, (2) да изцелява сърцесъкрусените, (3) да прогласи освобождение на пленниците, (4) да извърши чудеса, (5) да освободи угнетените и (6) да прогласи благоприятната Господна година.

Така е и с нас. Ако искаме помазанието, първото и най-важно нещо е да проповядваме благовестието на бедните. На практика точно затова Светият Дух дойде върху нас - да бъдем свидетели.

Защо се казва “бедните”? Истината е, че Исус често се отъждествяваше с тези, които нямаха достатъчно пари и бяха без подслон. Но не е само това. Всеки от нас е бил *духовно* беден - без подслон, без Господ. Затова е нужно да проповядваме благовестието, евангелието, добрите новини.

Според Писанието в Исаия и Лука, помазанието идва също, за да “изцери сърцесъкрусените”. О, каква велика, велика новина имаме за този сърцесъкрусен свят! О, какво ще извърши Светият Дух, само ако Му дадем възможност! Всичко, от което Той се нуждае са посветени съдове. Ще бъдеш ли този съд днес? Докато четеш тези страници, помоли Го да те направи такъв съд сега!

Проповядването и свидетелстването без помазание малко ще ползва сърцесъкрусените. Помислете за мъже, жени и деца, които познавате, които могат да бъдат освободени от обстоятелствата, които ги смазват. Помислете за разведените, самотните, прогонените, отхвърлените, отчаяните, тези, които са на ръба на самоубийството или които са под религиозно робство. Списъкът на нуждаещите се няма край. Единствено помазанието ще изцели сърцата на наранените - това е, което казва Библията!

Проповядване освобождение

Господ Исус беше помазан да прогласи освобождение на пленниците. Имаше хора, които бяха вързани и измъчвани от демони.

На съвременните хора това им изглежда смешно, но нуждата от освобождение е даже по-крещяща днес. Вижте вестниците и телевизията – с каква информация ни затрупват. Алкохол и наркотици, незаконен секс и извратеност, фалшива религия и култ, кражби и корупция и още, и още.

Господ Исус казва в Марк 16:17 - “В Мое име демони ще изгонват.” Светият Дух е единствената сила на земята, която може да унищожи силата на сатана. И Бог е дал тази сила на вас, вярващи. Ние трябва да се задвижим, светии!

Исус каза също, че е помазан да проповядва “проглеждане на слепите”. Слепотата може да бъде не само във физическото зрение, но и в сърцето на човека. Исус е отговор и за двата проблема.

Списъкът с делата, които Исус трябваше да извърши, и който се отнася и за нас, включваше и “пускане на свобода на угнетените”. Демоничното угнетение разяжда всяка нация в този свят. То може да бъде премахнато единствено чрез силата на Бог.

Управителят на настоящата тъмнина е господар на угнетението и той може да бъде разгромен единствено чрез силата на Бог. Ето защо, скъпи мои, свидетелите за Исус трябва да бъдат помазани от Святия Дух със силата на Всевишния.

Последното по ред, но не и по важност дело, което Исус определи като Свое, беше “прогласяване на благоприятната Господна година”. Той прогласяваше, че сега е времето – времето на благодат. Спасителят на света е дошъл, носейки спасение на човечеството преди свършека.

Времето, което предстои

Библията говори много за идването на свършека. За ваша полза искам да споделя с вас някои от нещата, които Святия Дух ми показа, че ще се изпълнят за вярващите, докато времето на свършека приближава.

Библията ни казва в Деяния 3:19-21, че трябва да се покаем,

за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от Лицето на Господ и Той да ви изпрати определения за вас Христос Исус, когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на святите Си пророци.

Святия Дух чрез Петър каза, че всичко, което е било обещано – всичко, което пророците са прогласили - ще се изпълни преди идването на Исус на земята.

Святия Дух ме отведе в Исаия 35 глава, за да ми покаже нещата, които са обещани на вярващите, нещата, които ще се изпълнят за нас много скоро. Сега искам да споделя това с вас и ви моля да помните, че всичко, писано в Стария Завет е сянка на това, което ти и аз получаваме във времето на благодатта. Ние ходим в изпълнението на това, което старозаветните пророци са изявили. Исаия 35 глава започва така:

Пустото и безводно място ще се развеселят

и пустинята ще цъфне като крем.

Ще цъфти изобилно и ще се разлисти
дори с радост и с песни.

Ще се даде на нея славата на Ливан,
превъзходството на Кармил и Сарод.

Те ще видят славата Господна, величието на нашия Бог (1-2).

Като човек, израснал в Израел, аз имам представа за това, какво има предвид Библията, когато говори за пустиня. Там можеш да срещнеш змии, скорпиони, суша и смърт. Това е преобраз на вярващия, който е изсъхнал и живее в духовна суша, пълна със змии и други такива. Но Бог е обещал, че идва ден, в който този сух и празен живот ще бъде благословен с Божията изобилна сила. Как ще може да дойде живот и благословение в това сухо и празно място?

Исая продължава с думите, че “ще се даде на нея славата на Ливан”. Спомням си, че когато бях дете, от време на време духаха ветрове откъм Ливан и аз можех да усетя мириса на прекрасните ливански кедри. Библията има предвид точно тези кедри, когато говори за славата на Ливан. Когато Исая говори за тяхното прекрасно ухание, той пророкува за новата *атмосфера на Божието присъствие*, която ще преобрази твоята пустиня - твой духовен живот - в място на красота и изобилие.

Продължавайки, пророкът говори за “превъзходството на Кармил и Сарод”. Сародската долина в съвременен Израел е най-плодородната долина в Средния Изток, място с отлична реколта и най-красивите цветя в региона. Същото важи и за Кармил. Това символизира *свежите откровения* върху Божието Слово - семената, които ще бъдат посетени в сърцето ти и ще дават чудесен плод.

“Те ще видят славата Господна - казва Исая, - величието на нашия Бог.” Тук той говори за едно ново видение за Божията слава. А какво представлява Божията слава? Говорихме за това в предишните глави. Спомняте ли си, когато Мойсей поиска да види Божията слава в Изход 33:18, какво му показа Бог? Бог му изяви Своите качества, Своята Личност (Изход 34:5-6). С други думи, Исая говори за едно *ново виждане за Самия Бог*.

Така че, ако съберем заедно тези неща, ние виждаме Божието намерение да създаде нова атмосфера около нашия живот, да изпрати ново Слово от небето, нови откровения върху Библията и ново виждане за Него Самия. Когато това се случи, пустинята на нашите преживявания със своето безводие и смърт ще се преобрази в Обещаната земя.

И не само това. Исая продължава в стих 3 и 4:

Укрепете немощните ръце
и утвърдете отслабналите колена.
Кажете на онези, които са с уплашено сърце:
“Укрепете се! Не бойте се!
Ето, вашия Бог!
Възмездието ще дойде с Божие въздаяние.
Той ще дойде и ще ви избави.”

Ще има евангелизации по целия свят. Тези, които са се преобразили вече от новата атмосфера, новите откровения и видение за Бог, ще започнат да укрепват немощните ръце и отслабнали колена и да казват на света: “Не бойте се, ето вашият Бог идва да ви спаси!”

Разбира се, това пророчество се отнася за Израел в периода на Милениума, но тъй като Старият Завет е сянка на това, което се случва в Новозаветните времена, то тези пророчески думи могат духовно да се приложат за теб и за мен. Когато се огледаме около себе си, ние навсякъде виждаме пустиня. Но Бог ще я преобрази и ние ще бъдем свидетели за евангелизирането на целия свят, когато излезем да послужим на хората.

И какво още видя Исая, че последва от това преобразяване в пустинята? Погледнете 5 и 6 стих отново: слепите ще прогледнат, глухите ще прочуят, куците ще започнат да скачат, немите ще запяят!

Това е велико чудо. Свръхестествената сила на Бог ще бъде освободена за физическо изцеление.

Това ми напомня едно пророчество на Кетрин Кулман, в което тя, с характерния за нея стил, който не може да се имитира, заяви, че идва ден преди второто пришествие,

когато Божията сила ще бъде толкова мощна на земята, че всички ще се изцеряват. “Няма да има нито един болен светия в Христовото тяло” – бяха нейните думи.

С характерния за нея драматизъм, тя беше насочила пръста си нагоре и питаше: “Дали това може да стане днес?”

Кетрин Кулман не доживя да види този ден, но той със сигурност ще дойде. Святият Дух ми е дал увереност в това.

Не трябва да се отнасяме скептично към това, че Бог желае да се движи сред Своите хора по този начин.

Ние откриваме доказателства в Писанията, че Бог по свръхестествен начин снабдява нуждите на хора, като това включва и физическо изцеление. Например, в Псалми 105:37 откриваме следните думи за децата на Израел, когато Бог ги изведе от Египет: “И нямаше нито един между племената им, който се спъваше (беше слаб).” Това показва, че те бяха в цветущо здраве. Божествено здраве, не просто Божествено изцеление. Трайно изцеление. Аз съм уверен, че идва това време, в което всеки вярващ ще бъде здрав.

Ето ключовият момент: Ако Бог можеше да изцерява всички по времето на Мойсеевия закон, колко повече ще го прави във времето на благодатта? Освен това, когато Исус беше на земята и изцеряваше, Той беше под закон. Колко повече ние ще бъдем изцерявани, когато сме под благодат?

Така че няма нищо странно в това, че Исаия пророкува за чудни изцерения по време на преобразяване на пустинята, или във времето на евангелизиране в световен мащаб.

Но Исаия не спира до тук. В глава 35 той продължава и описва третия резултат, който да очакваме:

Защото в пустата земя ще избликват води
и потоци в пустинята.
Нажеженият пясък ще стане езеро
и жадната земя - водни извори (ст. 6-7).

Ново, мощно помазание ще се излее върху нашата пустиня и реки от жива вода ще избликнат от нас. Това няма да бъде нещо малко. То ще бъде като двойна доза, която ще произведе потоци, извори и езера. Това ще бъде мощно кръщение в Святия Дух.

Движението на Духа в онези дни ще дойде чрез нас. Бог не казва в Йоил 2:28 и Деяния 2:17, че Той ще излее “долу” Духа Си, но че ще излее “навън” Духа Си. Това означава, че ще използва нас.

Четвъртият резултат от това преобразяване е пророкуван от Исаия по следния начин:

В заселището, където лежах чакалите,
ще има зеленина с тръстика и рогоз (35:7).

В KJV се казва не “чакали”, а “дракони”. Тук виждаме Божието обещание да избави Своите хора от всякакво демонично влияние. Драконите, или чакалите – демоните, – са лежали в тревата и са я унищожили, но тя ще бъде възстановена, след като те бъдат изгонени.

Пето, святост ще дойде в Христовото тяло, както се вижда от следните думи:

И там ще има друм и път,
който ще се нарече път на Святостта.
Нечестивият няма да мине през него,
но ще бъде само за тях.
Пътниците – даже и глупавите
няма да се заблуждават по него (35:8).

Святостта ще бъде толкова голяма, че тя ще направи стабилни дори колебливите и раздвоените. Те ще престанат да скачат ту тук, ту там.

Шестият резултат ще бъде следният:

Лъв няма да има там,
нито ще се качи по него хищен звяр.
Такъв не ще се намери там,
но изкупените ще ходят по него (35:9).

Много просто, Сатана и неговите демони ще отсъстват напълно от Христовото тяло. И накрая:

Изкупените от Господ ще се върнат
и ще дойдат с възкликание в Сион.
Вечно веселие ще бъде над главата им.
Ще придобият радост и веселие,
а скръб и въздишане ще побягнат (35:10).

Вярвам, че това се отнася за грабването, защото едва когато напуснем този свят, скръбта и въздишането ще побягнат.

По-велики дела за вас

Библията показва, че това, което вършеше Исус, е толкова велико, че не може да се сравни с нищо. И все пак в Божието Слово са записани следните думи на Исус: “И по-големи (дела) от тях ще върши, защото Аз отивам при Отец” (Йоан 14:12).

Учудващо е. Библията казва, че има нещо, което Исус не би могъл да направи, а ние можем. Години наред това ме е озадачавало. Мислех си: Какво може да е по-велико от това, което Исус направи. Нещо по-велико от това да възкресиш мъртвец, да изгониш демони, да направиш да утихне морето, да заповядаш на вятъра да спре да духа, да изцериш някой сакат, сляп или глух? Какво може да е по-велико?

Един ден Святият Дух ми разкри нещо, което преобърна живота ми. Този, който можеше да викне Лазар от гроба, да направи да утихнат природните стихии, не можеше да застане и да каже: “Погледнете ме, аз съм един грешник, спасен чрез Божиата благодат. Някога аз бях изгубен, но сега съм намерен, бях сляп, но сега виждам, бях вързан, но сега съм свободен.” Новото помазание, което идва върху нас, за да преобрази пустинята ни, ще ни даде способност да бъдем свидетели за Исус и ние ще извършваме това по-велико дело по неповторим начин.

Само помислете за това! Идва ден, в който помазанието ще стане толкова мощно върху нас, че ние ще бъдем свидетели за евангелизиране в световен мащаб, едно

всеобхватно освобождаване на свръхестественото, едно пряко помазване със сила за освобождаване от всяко демонично влияние в Христовото тяло, ново ниво на святост в църквата, пълно отсъствие на сатана сред вярващите, пришествието на Господ и Грабването.

Какво велико време ще бъде! Готов ли си да платиш цената, за да се преобрази твоята пустиня?

Гласът на Господ

Едно от нещата, които Библията ясно изяснява за преобразяването, е, че ние ще познаваме Господ и Неговата слава и ще чуваме гласа Му. В края на тази глава аз искам да ви кажа нещо много важно относно разпознаването на Божия глас, защото точно *чрез познаването на гласа Му ние ще познаем славата на Бог.*

Деяния 1:4 говори, че възкръсналият Исус заповяда на апостолите да не напускат Ерусалим, но да чакат обещаното от Отец, за което, казва Той, “чухте от Мен”. Те познаха гласа Му още преди да им каже, че ще приемат сила (ст.8).

Когато се научите да познавате гласа Му, вие ще бъдете водени, както Филип, който един ден бе воден да отиде към юг по пътя, който слиза от Ерусалим към пустинята Газа, и там срещна етиопски скопец в колесница. Духът каза на Филип да придружи колесницата, изслуша пасажа от Писанията, който скопецът четеше, и когато беше запитан за значението му, “Филип отвори уста и като почна от това писание, благовести му Исус” (Деяния 8:26-35).

Този човек бе спасен и кръстен просто защото Филип се покори на Духа и помазанието явно слезе, когато той “отвори уста” и “благовести Исус”. *Слушането и покорството на Божия глас са ключово условие за получаване на помазанието.*

Помазанието ще дойде и върху теб, ако станеш свидетел за Исус. Когато помазанието слезе, ти трябва да откликнеш, защото иначе ще го изпуснеш, а може би никога няма да бъдеш докоснат по този начин отново.

Пазете помазанието, грижете се за него. Когато познавате Святия Дух и движението Му, вие ще сте готови на време и без време. Понякога Той започва да се движи толкова бързо, че направо ти се завива свят. Вярвам, че това накара Филип да се затича. Той знаеше, че пред него се е отворила възможност да спечели душа за Исус. В други случаи Святия Дух се движи бавно и ти просто се отпусках в Него и се оставяш Той да те води.

Запомнете: *не Той следва теб, а ти следваш Него!* Трябва да се научите да чувате гласа Му. Без да разпознавате гласа Му, вие няма да познаете силата Му. Както казах, апостолите не приеха силата, преди да чуят гласа на своя Господар. Без съмнение Той ще ви води в печелене на души за Неговото царство.

Скъпи приятели, в Йоан 10:3-4 Исус много ясно заявява, че ще ни вика по име и ще ни води. Ти чуваш ли гласа Му? Исус казва, че Неговите овце Го следват, защото познават гласа Му. В Йоан 10:27 Исус повтаря това важно послание към всички вярващи: “Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам и те Ме следват.” Ако държите да познавате Исус, вие трябва да чувате гласа Му и да следвате Неговото водителство в живота си.

Но има повече от това. Ние трябва да Го следваме ежедневно. Вслушвай се в гласа Му ежедневно! Псалм 95:7 ни предизвиква всеки ден да слушаме Божия глас. Въпросът не е дали Бог ти говори днес, а дали ти си отворен да Го слушаш днес.

Защо много хора не чуват или не слушат своя Бог, който ги познава, който ги обича и желае да ги води в Своя мир? Една от причините да не чуваме е, че отказваме да слушаме. Псалм 98:8 предупреждава да не закоравяваме сърцата си и да не се обръщаме срещу Бог.

Ти трябва да желаеш да бъдеш с Бог и да чуваш гласа Му. Общувай с Него в молитва и поклонение! Ако живееш в грях и не си се покаял, върни се при Бог чрез Неговата благодат и милост. Не трябва да се дърпаме от Бог, както и Евреи 12:25 предупреждава.

И така. Какво трябва да направиш, за да се върнеш в Божието присъствие и да чуваш гласа Му в живота си днес?

Първо, *трябва да престанеш да се отклоняваш от Божия път*. Исаия 30:15 и 21 говори за връщане в безмълвие и увереност и слушане Божието водителство за ходенето ни. Ние трябва да фокусираме вниманието си на първо място върху Бог.

Второ, когато издигаш своя глас *в молитва*, ти ще чуваш Неговия глас в отговор. Помнете, че никога няма да познавате Божия глас без присъствието на Святия Дух. Когато оставите нещата, които ви отклоняват, и позволите на Духа да дойде върху вас, Бог ще ви говори.

Трето, Исус чуваше Божия глас, понеже Той непрестанно *търсеше волята на Бог*. Той го чуваше, защото беше покорен (Йоан 5:30).

И накрая, Бог ни призовава да гладуваме и *да жадуваме за праведност* (Матей 5:6), и да се молим и да търсим лицето Му (II Летописи 7:14).

Днес Бог ви предизвиква да се върнете при Него. Отделете време да се вслушвате в гласа Му; знам, че ще го чуете. Готови ли сте да познаете силата Му в живота си? Замълчете сега и Му позволете да ви говори! Той ще ви каже: “Това е пътя, ходете по него” (Исаия 30:21). Тогава вие ще преживеете Неговото присъствие и сила.

Глава 15 - Сменяй си маслото

Библията често оприличава помазанието на Святия Дух с маслото за помазване. И двете могат да бъдат усетени и преживени. Също така някои наблюдения върху характеристиките на мирото могат да ни помогнат да разберем действието на Святия Дух. Например, маслото се изпарява и буквално изчезва, ако ти не го зареждаш редовно. Можете сами да опитате. Излейте малко масло в един съд и го оставете там. След време ще откриете, че то се е изпарило. Ако мине достатъчно време, ще се уверите, че съдът, в който е било маслото, е празен и даже няма следа от масло.

Святият Дух не се изпарява, но нещо подобно се случва, когато Го пренебрегнеш. Ти трябва да позволяваш на маслото на Духа непрестанно да тече в живота ти и да освежава духовния ти живот. Това става, като се молиш, като общуваш с Бог и като четеш Словото Му.

Помазанието ще остане върху живота ти, докато ти продължаваш да ходиш и не само *да говориш на Господ, но и със Господ*. Когато прекарваш време в присъствието Му, изобилното масло на Святия Дух ще залива живота ти и ще освежава и възстановява духа ти.

Друга интересна характеристика на маслото е, че то започва да изтича, ако има дупка в съда. Дупката може да бъде мъничка и дори незабележима за човешкото око,

но ако има каквото и да е нарушаване по целостта на съда, маслото го намира и изтича през него.

Ефесяни 4 глава ни предупреждава за евентуални “пукнатини” в нашия съд, като ни казва да не даваме “място” на дявола. Думата “място” произлиза от гръцката дума “алея” или “прозорец”. Така че ти не трябва да отваряш път на дявола. Не позволявай на пукнатините на огорчение, непростителност, самосъжаление и т. н. да се промъкват в твоя живот, защото скъпоценното масло на Духа ще бъде изгубено.

Тези “пукнатини”, които идват да разрушат твоя съд на Духа, в началото са толкова миниатюрни, че са почти незабележими.

Неусетно може да си влязъл в огорчение. А колко често срещаме хора, които губят голяма част от помазанието си поради пукнатините на “самосъжаление”? Всичко, което чуваш от такива хора, е: “Горкият аз, горкият аз.”

Докато търсите и ходите в помазанието, наложително е да се пазите от тези пукнатини и да се концентрирате върху това да имате винаги свежо помазание.

Друг факт относно маслото е, че само прясното масло има нужната гъстота, за да функционира нормално един автомобилен двигател или друга машина. Тази гъстота е важна, защото от нея зависи способността на маслото да издържа на висока температура и налягане и да намалява триенето. Колкото по-малка е гъстотата, толкова по-малко защитно действие ще има маслото при определено натоварване.

Както знаете, важно е да сменяте редовно маслото във вашия автомобил – толкова е важно, че повечето производители на коли препоръчват маслото да се сменя на всеки 3-5 хиляди мили, за да може автомобилът да работи по-ефективно. В противен случай маслото се замърсява, разрежда се и се обезцветява. Това може повече да навреди на двигателя, отколкото да го предпази.

Така също и вашето помазание ще се износи от горещината на духовната битка. Ето защо трябва ежедневно да отделяме време за молитва и изучаване на Библията. Това е единственият начин да създадеш и да поддържаш своята духовна гъстота и сила.

Няколко трудни въпроса

И така, колко прясно е твоето масло? Зареждаш ли се постоянно с прясно масло, или си служиш с престояло? Загубило ли е вече силата си Божието докосване върху твоя живот? Започнало ли е да се изпарява помазанието ти? Пропукан ли е съдът ти? Пропуска ли?

Знам, че някой от вас казва: “О-о-ох!” Надявам се тези въпроси да ви накарат да проверите състоянието на вашето помазание.

Освен личната молитва и изучаването на Библията (които са незаменими), ти се нуждаеш да слушаш думите на Божиите хора. Например, аз често слушам касети с послания на Кетрин Кулман и чета колкото може повече християнски книги. Важно е за твоето духовно естество и за твоя растеж да бъдеш хранен от други Божии служи-тели с добра духовна храна.

Във 2 Тимотей 4:13 Павел моли Тимотей да му донесе книгите, когато го посети отново. Не се стремя да преувеличавам значението на това да се поучаваш от зрели християни. Това е още един начин за подновяване на духовното масло.

Ако се опиташ да живееш върху вчерашната реалност, това само ще те доведе до бавна, но сигурна духовна смърт. Няма нищо по-лошо от това да виждаш как някой си въобразява, че е духовно жив, а в действителност е мъртъв. Най-ужасната духовна

смърт е да умираш, без да осъзнаваш, че твоята реалност се е превърнала в традиция и религиозна активност.

Много често съм наблюдавал християни, които винаги изглеждат много развълнувани и скачат и викат, когато хвалят Бог. Наистина, сигурно е имало време, когато Бог ги е докосвал толкова мощно, че те просто не са могли да стоят на едно място. Но сега това се е превърнало в религиозна активност или традиция, произлязла от тяхното минало преживяване. Когато Бог е Авторът и движещата сила, това е красиво. Но ако тези действия са само религиозна активност и ритуал, то в тях няма живот и реалност. Това са действия, “имащи вид на благочестие, но отречени от силата Му” (2 Тимотей 3:5).

Когато твоето помазание е свежо, то има прекрасен аромат. Но няма нищо по-неприятно от мириса на престоялото, гранясало масло. Помирисвали ли сте някога развалено масло? Направо ти се повдига.

Също както мирото може да мирише приятно в естествения свят, така е и с помазанието в духовния. Духовното ухание винаги се свързва с Божиите хора. Ако техният живот е изпълнен със свежото масло на Духа, вие ще доловите неговото сладко ухание. Когато маслото е застояло и плътта е започнала да надделява, от живота на човека се разнася миризма на гнилост.

Преобразяващо миро

В 1 Царе 10 глава е записано как Самуил помазва Саул с миро и Саул се преобразява. “И тогава ще дойде Господният Дух върху теб и ще пророкуваш заедно с тях и ще се промениш в друг човек” (ст. 6). Помазанието те превръща в друг човек. Аз съм изпитал това при евангелизационните походи из страната. Ти ставаш силен и смел. В твоя ум идва яснота. Духът ти става чувствителен. Ти започваш да имаш съзнание за невидимия свят около себе си.

Да, според ст. 6-9 Саул беше помазан и се промени в друг човек. Бог го използва да посече хиляди филистимци. Той стана цар на Израел.

Но за нещастие той допусна пукнатини и дупки да повредят неговия съд. Второ Царе 1:21 ни казва:

Хълмове Гелвуйски, да няма роса, нито дъжд на вас, нито ниви, доставящи първи плодове за жертви. Защото там бе захвърлен щитът на Саул, като да не е бил той помазан с миро (KJV).

Воините по онова време са имали специални начини за поддържане на своите оръжия. Например, техният щит, направен от кожа, е трябвало да бъде натриван с масло, което да го предпазва. Натриването с масло символизира помазването, защото когато животът ни е “натрит” с помазанието на Святия Дух, той става полезен за Божието царство. И въпреки това щитът на Саул беше станал като че никога не бе помазан с миро. Той бе загубил помазанието поради грях.

Първо Царе 3:11-15 разказва как Саул и войската му воюваха с филистимците. Самуил, който беше съдия и пророк, беше обещал да принесе всеизгаряния за тях пред Господ, преди битката да започне (10:8). Когато Самуил не пристигна на уреченото време, Саул глупаво си помисли, че може да увеличи шансовете на Израел в боя срещу филистимците, като сам той принесе всеизгаряния. С този акт на непокорство Саул престъпи Божиите постановления, като превиши авторитета си на цар. Единствено

пророкът имаше право да принася всеизгаряния. Саул съгреши и Бог погледна на него като на човек, който никога не е бил помазван.

Когато веднъж си познал силата и близостта на царското помазание, но си допуснал да го изгубиш, то от теб ще се вдигне и протекцията, росата и дъждът на Божието благословение.

След своето непокорство Саул се би с филистимците без Божието помазание и беше напълно разгромен. Бог нарече неговото действие бунт и го оприличи на греха на чародейството. Това беше мерзост пред Бог.

Освен това, след като Саул загуби царското помазание, той бе обладан от зъл дух. Царското помазание му даваше авторитет над сатана, но когато той загуби помазанието, те си смениха ролите – сатана вече владееше над Саул. Юда, както си спомняте, също загуби царското помазание. Исус беше казал на него и на единадесетте: “Вървете, давам ви сила, изгонвайте демони.” Когато Юда загуби помазанието, дяволът го обсеби и той предаде Исус.

Не спирай да се движиш напред

След като веднъж очистващото масло на спасение се е изляло върху теб и ти си преживял действието на помазанието на прокажения, не спирай до тук. Продължавай напред и нека свежестта на свещеническото помазание да те облива ежедневно, като те води в интимно общение със Святия Дух. Прекарвай време с присъствието Му и Му позволи да те изпълни със Себе Си и Своята сила. Тогава ти ще се придвижиш на високо ниво и ще влезеш в царското помазание, а то ще ти даде сила над сатана.

Пазете грижливо помазанието! “На който много е дадено, от него много ще се изисква” (Лука 12:48).

Запомнете, че вие не можете да разчитате на отминала слава, като се опитвате да оцелеете с вчерашното помазание. Божественият резервоар никога не се изчерпва. Затова не оставайте в застои и не се задоволявайте с това, което имате сега. Извикайте за “маслото” на Святия Дух да ви залее, да ви обнови и да ви освежи. На еврейски думата за помазвам е “масач”, което означава “втривам”. Гръцката дума е “кризм” и означава “намазвам”. Не е ли чудесно? Копнея помазанието да ме залее и да бъде втрито в мен – не да бъде само върху мен, но и в мен. Аз искам осезаемото помазание.

Овце и масло

Преди малко споменах във връзка със Саул “натриването с масло” и това, че той загуби помазанието. “Натриването” обаче е използвано в Библията и при други случаи. В Псалм 23 – един от най-обичаните Библейски Псалми, Давид каза: “Помазал си с миро главата ми, чашата ми се прелива.” Давид беше овчар, а в Средния Изток, там, където и аз съм роден и израснал, овчарите редовно помазват своите овце с маслиново масло, за да ги предпазва от насекоми. Можем да се досетим от къде идва този преобраз.

В Святата земя има много насекоми и единственият начин, по който овцете могат да избегнат тази напасть, е да бъдат натрити с масло.

За теб и мен това символизира протекция от тормоза на демони чрез силата на Святия Дух. Когато един човек се обърне и стане християнин, в него започва да живее Святия Дух и в него няма място за демони. Християните имат протекцията и мира на помазанието.

Сега ще се спрем на три поуки от Библията за това, как да опазим и увеличим помазанието.

Първо, Бог винаги те наблюдава, за да види дали пазиш това, което вече имаш. Помислете върху избличението към Давид, след като съгреши с Витсавее. "... и дадох ти дома на господаря ти и жените на господаря ти в скута ти, и дадох ти Израилевия и Юдовия дом и ако това ти беше малко, прибавил бих ти това и това. Защо презря ти Словото на Господ, та стори зло пред очите Му?" (II Царе 12:8-9). Разбира се, както четем в Псалм 51, Давид се покая и Бог го благослови, като поднови присъствието Си и силата Си върху него.

Запомнете, че преди Бог да даде повече, Той ще гледа какво правите с това, което вече имате!

Втората поука се намира в Лука 24:18-31, където е записано как възкръсналият Исус се яви на двама ученици по пътя за Емаус. Когато те пристигнаха в селото, Исус показа, че има намерение да продължи нататък, но учениците Го задържаха, казвайки: **"Остани с нас!"** Писанията разказват, че по-късно Той им се разкри, когато разчупваше хляба. Ако не Го бяха задържали, те щяха да изпуснат откровението.

Много хора днес пропускат откровението просто, защото *те не задържат Исус и не Го молят да остане с тях*. Те се предават твърде лесно. Той идва при тях в молитва, но те погрешно смятат, че когато присъствието сякаш се вдига, Бог е свършил с тях. Следващия път, когато това ти се случи, остани малко по-дълго и накарай Бог да не си отива още. Ти ще получиш откровение точно когато прекрачиш тази граница.

Трето, твоите *взаимоотношения* с хората са много важни. Свържи се с помазани хора, защото те ще донесат пряко "натриване" в твоя живот. Тяхното влияние върху теб ще произведе добри резултати. Помнете си, че когато една група отхвърлени от обществото хора се присъединиха към Давид (I Царе 22:2), те също станаха могъщи мъже и убиваха гиганти. Това стана поради тяхната връзка с Давид. Помазанието върху живота на Давид беше дошло и върху тях. Същото нещо се случи и с учениците. Те приеха помазание в резултат на това, че бяха с Господ Исус (Деяния 4:13). Могат да се случат учудващи неща, ако прекарвате време с Божии хора.

Копнеете ли още докато четете тази книга да познаете славата на присъствието Му и помазанието на Духа, което идва заедно с Неговата сила? Тогава поканете Го в своя живот точно сега! Даже и да знаете, че сте спасени и кръстени със Святия Дух, кажете: "Господи, помогни ми да се изпразня от себето, така че да бъда изпълнен с Теб! Изпълни ме с Твоето присъствие, така че да мога да позная силата Ти... да позная славата Ти... да позная скъпоценното помазание на Святия Дух!"

Когато се научите да познавате Неговото присъствие, Неговата Личност, Неговата слава и Той изпълни живота ви, тогава и помазанието на Духа Му ще бъде ваше.

Глава 16 - Вземане на двойна доза

Би ли искал не само да получиш помазанието на Святия Дух върху живота си, но да получиш двойна доза от това помазание? Помисли за това – присъствието на Духа всеки ден от живота ти и двойна доза от силата.

Историята за Илия и Елисей предлага вълнуващ пример за това, как можем да получим двойна доза помазание в нашия живот. Най-огромното желание в сърцето на

Елисей беше да получи двойна мярка от помазанието на Илия. Ние можем да се поучим от неговите стъпки на покорство, които го доведоха до този чудесен дар.

Нека започнем с това, че старозаветният Илия е преобраз на Господ Исус Христос, а Елисей е прототип на теб и мен. Уверил съм се, че всичко в Стария Завет е сянка на нещо, което ние реално получаваме чрез Новия Завет. Мойсей, Илия, Елисей и всички останали старозаветни пророци бяха в ролята на сянка и прототип, който да ни помогне да разберем как Бог иска да живеем и какво иска да правим.

Когато четете Библията, помнете, че Исус Христос е същността на Божието Слово и че пророците, които живеяха преди Него, само отразяваха тази същност. Пророците само прокламираха идването на същинското. Казано с други думи, *Старият Завет, макар и абсолютно верен, е само сянка на истината. Истината е Христос*. Затова, когато четете Стария Завет, трябва да помните, че вие гледате на сянката на истинската същност, която живееше на Небето по онова време. Един ден Този, който говореше чрез образи във времето на Стария Завет, наистина дойде на земята, но и преди това Той винаги е съществувал.

Убеден съм, че всеки детайл в Библията – и от Стария, и от Новия Завет, е твърде значим, защото той представя Исус. Няма детайли без определен смисъл.

Следователно вярвам, че няма нищо нереалистично в това да искаме двойната мярка, за която Елисей копнееше.

Приготвяне на сцената

Трето Царе 19:16 разказва как Бог дава следната заповед на Илия: “Иуй, Намесиевия син, помажи за цар над Израел и Елисей, Сафатовия син, помажи за пророк вместо теб.”

Илия се покорява на заповедта, тръгва и открива Елисей, който оре с 12 двойки волове пред себе си. Това прави общо 24 вола и показва, че баща му Сафат трябва да е бил доста заможен човек, защото за богати хора по онова време се считаха тези, които имаха шест вола. Така че при първата ни среща с младежа ние го намираме мръсен, потен и здравата работещ – това не се вписва много в представите ни за пророк, нали? Но Бог си знаеше кого иска и кого е избрал, за да довърши служението на Илия.

Библията казва, че Илия се приближи до Елисей и “хвърли кожуха си върху него”, което го постави в позицията на този, който ще наследи служението на пророка. Елисей без колебание и явно горящ от нетърпение да последва Илия каза: “Моля те, нека целуна баща си и майка си и тогава ще те последвам.” Той искаше да покаже голямото си уважение към родителите си.

След това Елисей “взе двойка волове и с приборите на воловете опече месото им и даде на хората, та ядоха. Тогава стана, та последва Илия и му слугуваше.”

Какво означаваше неговото действие? То изразяваше неговото самоотричане от досегашния му живот. Бог никога няма да ви доведе до двойната мярка, ако носите тежести от миналото, които трябва да бъдат забравени. Павел говори за това със следните думи: “...като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка” (Филипяни 3:13).

Единствено ако се освободиш от миналото си, ще можеш да получиш обещанията за бъдещето.

Бог не избираше просто един най-обикновен човек, но човек с вяра, който искаше да стане ученик на пророка. Днес ти искаш ли това нещо в своя живот? Това е първата стъпка по пътя към двойната мярка помазание.

Пътуване

В 4 Царе 2 глава ние откриваме, че Илия пътуваше и посещаваше няколко места. Те имат смисъл за нас в това, къде трябва да ходим с Исус Христос.

Първо, откриваме пророка и ученика в Галгал, където облакът денем и огненият стълб нощем бяха престанали да се виждат. Това символизира място на религиозна активност, но без духовна сила.

Това е място, където живееше Исус Навин, както е записано Исус Навин 5 глава, и мястото, където той трябваше да забрави за Египет. “Днес отнех от вас египетския позор. Затова онова място се нарича Галгал и до днес” (Исус Навин 5:9). Това е мястото, където забравяш стария си живот, като заявяваш: “Сега аз съм новороден, греховете ми са измити. Това е чудесно.”

Но в стихове 10-12 се казва, че след като пазиха празника на Пасхата в Галгал, “те ядоха от старото жито на земята” (KJV).

Вижте, децата на Израел бяха зависими от Бог както за тяхното избавление от Египет, така и за посрещането на ежедневните им нужди. Бог снабдяваше нуждите им по чуден начин всеки ден. Всяка сутрин, когато се събуждаха, те намираха прясна манна, която да им стигне за деня. Въпреки това те бяха престанали да бъдат благодарни и дори се оплакваша, че им е омръзнало да ядат все едно и също. Те не ценяха чудото, което Бог правеше за тях, и когато им се отвори възможност, те ядоха от старото жито на земята. На следващия ден манната престана!

Какво можем да се поучим от тук? Галгал за нас е място, където идваме след като се спасим - преобраз на спасението е излизането от Египет. Ние оставяме грешния живот и се затичваме в прегръдките на нашия Изкупител. Ние сме пълни с радост, че напускаме мястото, в което сме били държани пленници толкова дълго време.

Но скоро след като сме пристигнали в Галгал, ние забравяме ужаса на Египет и на робството и това, че сме се нуждаели от свръхестествена помощ, за да се измъкнем от там. Сега ние си живеем комфортно, вече не се чувстваме напълно зависими от Бог и ни се струва, че не се нуждаем от свръхестественото. Мислим си, че можем да се справим с нещата сами. Затова манната престава заедно със славата на Бог, изявена чрез облачния и огнен стълб.

Добре, тогава какви изводи можем да си направим от престоя на Илия и Елисей в Галгал? Както казах, Галгал е преобраз на религията без сила. Поначало никой от нас не иска да влезе в религията. Наистина никой не го желае, но много от нас свършват там. Много от нас започват да се чувстват толкова комфортно в Галгал, че цял живот не го напускат. Ние се радваме на новородението и сме задоволени от религиозната активност - достатъчно ни е да си живеем посредствено в “Първа Галгалска църква”, без каквото и да е растеж, без да се стремим към зрялост. Говорил съм с толкова хора, които казват: “Ех, да можех да почувствам пак това, което преживях, когато се спасих” или: “Ех, да можех да се чувствам така, както когато бях кръстен в Святия Дух”.

Въпреки тези неща, ние имаме едно утешение. Бог те довежда в Галгал с цел – да ти покаже, че животът без свръхестественото не е начинът, по който Бог е предопределил християните да живеят.

Приятели, ние трябва да продължим и след Галгал! Нашето отношение трябва да бъде като това на Елисей: “Няма да се застоявам тук. Ще продължа нататък, за да стигна до моята двойна мярка!”

На път за Ветил

След престоя в Галгал Елисей и Илия отидоха във *Ветил* (4 Царе 2:2), който е *място на съдбоносни решения*, място, където ти имаш възможност да се предадеш на Бог, място, където умираш за собствените си желания. Помислете за това. Ветил е споменаван много пъти в Стария Завет. Това беше мястото, където Авраам взе решение да живее за Бог. Това беше мястото, където неговият внук Яков обеща на Бог да Го следва и да Му служи. Това беше мястото, където Яков се върна, за да се бори с Бог и да бъде променен от Яков в Израел. Това беше мястото, където Самуил за първи път чу Божия глас. Това беше мястото, където Саул отхвърли Словото и загуби всичко, включително царството си. Някои, които пристигат в своя Ветил, успяват, а други се провалят.

Може да изглежда странно, но дори когато достигнеш Ветил и се предадеш на Бог, ти все още не получаваш двойната мярка помазание.

Във Ветил Илия каза на Елисей: “Остани тук, защото Господ ме праща до Ерихон.” Но Елисей веднага отговори: “Докато Господ живее и твоята душа живее, аз няма да те оставя!”

“Никога! - каза Елисей, - Няма да тръгнеш без мен. Тук няма двойна мярка помазание. То е някъде другаде. Отивам да го взема!”

Имаш възможност да решиш: Дали да останеш във Ветил, дали да се върнеш в посредствеността на Галгал или да продължиш напред и да се зарадваш в Божието благословение.

Ерихон - място на действие

Следващото място е *място на битка* - Ерихон. Когато Исус се срещна със сатана и беше изкушаван 40 дни и нощи, това се случи точно в околностите на Ерихон. Това беше мястото, където по времето на Исус Навиев стените рухнаха.

Когато отидеш в Ерихон, сатана ще ти се противопостави, като атакува твоите финанси, тяло, ум, твоето семейство. Тук ти воюваш с демони и с всички сили на тъмнината и ада, но това е и мястото, където ще се срещнеш с Господ на Войнствата. Можеш да бъдеш сигурен, че когато решиш да пожертваш себето и да последваш Бог, дяволът ще дойде да ти се противопостави. Но военачалникът на Господното войнство е тук със Своя меч, готов да ти съдейства. Можеш да си уверен, че победата не е далеч, защото битката е мястото, в което се раждат чудесата.

Не отлагай пътуването

В моя личен Ерихон сатана се опита да разконцентрира моето служение. Това стана през 80-те. Спомням си, че капаните на самодоволство, монотонност, досада бяха навсякъде около мен. Съществуваше ужасен риск да започна да се отнасям небрежно към помазанието, но през цялото време двойната мярка помазание беше само на крачка от мен. Винаги е така. Всичко, което трябваше да направя, беше да отворя очите си, за да видя как военачалникът на Господното войнство достига победата в духовната битка срещу разконцентрирането.

Посланието е много просто: Не се разконцентрирай, и то най-вече от плътта! Разконцентрирането е враг на душата ти.

Например, преди изцелителни събрания аз имам следното правило: не искам никой да ми говори. Казвам на хората: “Не ми говорете нищо, не искам да знам къде какво е станало, просто не ме занимавайте с нищо.” Ако в такъв момент се ангажирам с приказките на хората, моите емоции започват да играят и ми е трудно да се концентрирам и да бъда с ясен ум. Аз трябва да фиксирам ума си и сърцето си върху Бог и само върху Бог. Не мога да позволя на сатана да ме разконцентрира и ти не трябва да позволяваш! Когато срещу теб дойде такава атака, помни, че Бог ти дава сила да пробиеш в победа.

На път към Йордан

И така, какво ще се случи в Йордан – следващата спирка? Там Бог отваря очите ти и ти *получаваши духовно зрение*. Йордан беше мястото, където Йоан Кръстител видя Святия Дух да слиза като гълъб върху Исус. Това беше мястото, където Исус започна служението Си.

Йордан е мястото, където ти започваш да виждаш отвъд естественото и влизаш в областта на свръхестественото. Това е място, където Елисей получи своята двойна мярка помазание. Вижте този чудесен пасаж от Словото:

И като взе Илия кожуха си, та го сгъна, удари водата и тя се раздели на едната и на другата страна, така че двамата преминаха по сухо. И когато преминаха, Илия каза на Елисей: “Искай какво да ти сторя, преди да бъда отнет от теб.” И рече Елисей: “Моля, нека бъде в мен двоен дял от духа ти.” А той рече: “Трудно нещо поиска ти; но ако ме видиш, когато ме отнемат от тебе, ще ти бъде така.” И докато те още ходеха и се разговаряха, ето, огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг. И Илия възлезе с вихрушка на небето. А Елисей като гледаше, извика: “Татко мой, татко мой, колесницата израилева и конницата негова!” И не го видя вече. И хвана дрехите си и ги разкъса на две части. И като повдигна кожуха на Илия, който падна от него, върна се и застана на брега на Йордан (IV Царе 2:8-13).

В тези стихове е скрит велик преобраз на това, което се случва на Йордан, мястото на духовното видение. Елисей направи две неща. Той разкъса дрехите си, което означава, че скъсва с миналото си и се освобождава от стария човек. След това той вдигна падналата мантия и разбра, че е получил двойния дял. Когато идват нови неща, кажи сбогом на миналото. Освободи се от старото, така че Бог да върши нови неща в живота ти!

Ти не можеш да получиш своя двоен дял помазание, докато не си наясно с обещанията на Бог и не очакваш да ги получиш чрез вяра в Него. Авраам трябваше да уповава на Бог за сина, който му беше обещан. Упованието в собствените сили или в собствените дела не донесе обещания син. Авраам трябваше да види Исаак чрез вяра, преди да го е получил. Когато гледаш през очите на вярата, тогава обещанието започва да се приближава към теб с пълна сила.

В Лука 18:35-43 се говори за Вартимей, слепецът, който носеше традиционното облекло на слепите според еврейския обичай. За всеки, който носеше такива дрехи, се знаеше, че е сляп, безпомощен и се нуждае от помощ за най-елементарни неща като хранене, обличане и т. н. Когато Господ Исус го чу да вика, Той каза: “Доведете го при Мен.” Незабавно Вартимей захвърли дрехата си. Още преди да беше получил своето

чудо, той захвърли дрехата си, като с това показва своята пълна зависимост от Бог. Той остави старото, за да получи новото.

Когато чрез вяра видя себе си като дете на Бог, аз вече не ходя със сведена глава, с поглед в земята, мънкайки: “О, Господи, аз съм толкова недостоеен да ходя в Твоето присъствие.” Не, аз влизам в Светая Светих не с чувство на вина, а свободен от осъждане. Тъмнината, която някога ме е държала в робство, вече не затъмнява моите духовни очи. Аз виждам! Когато чета Божието Слово, аз го вярвам и влизам в тронната зала като дете на Бог.

Това е пътят, по който можеш да достигнеш до двойната мярка помазание.

Недей да оставаш в посредствеността на *Галгал*, продължи към *Ветил*. Там ще умреш за себе си и ще избереш Бог веднъж завинаги. В *Ерихон* ти ще воюваш с всеки демон, който идва срещу теб и ще победиш, защото Господ Исус е до теб. При *Йордан* ти ще започнеш да виждаш небесните обещания за теб и ще ги грабнеш. Ти ще се превърнеш в сила за Бог, която ще разтърси небето и ада.

Глава 17 - Готов ли си да платиш цената

Важността на помазанието е засвидетелствана по много и различни начини в Писанията, но в един от Псалмите това е направено с особено голям авторитет. Обърнете внимание на височината, дълбочината и широчината на обещанията за Месия, дадени чрез Давид. Месия е истинският Помазаник, от който ние черпим нашето помазание.

Намерих слугата Си Давид,
със Своето миро го помазах.
Ръката Ми ще го поддържа
и мишцата Ми укрепва.
Неприятелят няма да го изнудва.
Нито предаденият на нечестие ще го наскърби.
Но Аз ще съкруша пред него противниците му
и ще поразя ония, които го мразят.
А верността Ми и милостта Ми ще бъдат с него.
И с Моето име ще се издигне рогът му.
Също ще поставя ръката му над морето
и десницата му над реките.
Той ще извика към Мене: “Отец си ми,
Бог мой и спасителната ми канара.”
При това Аз ще го поставя в положение на първороден,
по-горе от земните царе.
Вечно ще пазя милостта Си за него
и Заветът Ми ще бъде верен спрямо него.
Също и потомството му ще направя да продължава до века
и престолът му като дните на небето. (Псалм 89:20-29).

Независимо какво се случва, ние трябва да търсим този чудесен дар, който ни принадлежи. Сила, протекция, победа над врага, вяръност, авторитет, мощ, вечен завет и още обещания, които са за теб и за мен чрез Царя на царете Господ Исус.

Помисли сериозно за това

Помазанието, което довежда тези обещания обаче, има цена, както споменах в първа глава. И тази цена е съвсем реална. Ти или ще постигнеш малко или ще се провалиш, ако действаш глупаво и с неискреност.

Тази цена е пълното умирање за себе си. И това може да стане само в молитва. Освен това умирањето става ежедневно, както пише Павел (1 Коринтяни 15:31). Не мога да кажа: “Но аз умрях преди 20 години.” Не, отричането от плътта трябва да става всеки ден. Плътта е под проклятие и тя трябва да бъде разпъвана на кръста всеки ден. Исус каза съвсем ясно: “Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и така нека Ме следва” (Лука 9:23). Това става единствено в молитва.

Разбери, че ти и аз нямаме сила да кажем “Не” на сатана; нямаме сила да се откажем от това, което той ни предлага. Силата идва единствено, когато Святият Дух е върху нас. Великани на вярата са падали, защото не са могли да кажат “Не”. Те са уповавали на своята сила.

Кетрин Кулман каза преди години: “Аз умрях преди много време.” И тя може би щеше да бъде разбрана погрешно, ако не беше продължила: “Но аз умирам хиляди пъти.” Това означава, че тя е взела решението много отдавна, но ѝ се налага да го отстоява отново и отново ден след ден.

Това е нещо важно относно присъствието на Святия Дух. Божието присъствие идва в живота ти много лесно. Просто трябва да вземеш решение пред Бог, да го кажеш, като наистина съзнаваш какво казваш, и напълно да се предадеш на Господ. Но имай предвид, че не можеш да заблудиш Бог. Той знае дали казваш истината или не.

Посвещение за цял живот

Помазанието и силата на Бог идват върху нас, когато прекарваме време с Бог и правим всичко, което се изисква. Но не е достатъчно просто да го направиш един ден, ти трябва да се посветиш на Бог за цял живот и напълно. Аз не смятам, че съм достигнал нивото на стопроцентово предаване, въпреки че това е искреното ми желание, и че Бог ме използва мощно, особено през последните години.

За себе си знам, че съм загубил всякакво желание да имам нещо общо със света. Светските желания в мен са умрели.

Трудно е да се говори за тези неща във времена, когато светът е толкова развратен. Може би звучи абсурдно, но поради присъствието и помазанието на Святия Дух върху мен, аз съм толкова погълнат от ходенето си и работата си за Бог, че това е буквално всичко, което имам. Ако Бог каже: “Бени, отиди да живееш в Китай”, аз ще остава всичко и ще замина. В мен не е останало никакво непокорство.

Липсата на материалистични желания не означава, че сатана е престанал да ме изкушава. Ежедневната битка със себето често е много трудна и на мен ми се налага да воювам.

Един откровен въпрос

Мой добър приятел наскоро ми зададе следния въпрос: “Смяташ ли, че Бог е могъл да те използва по този начин поради това, че в миналото ти си бил самотник и аутсайдер и не е имало много неща, за които да умираш?”

Като се замисля, това е един много важен въпрос. Вярно е, че от дете аз имах ужасен говорен дефект, бях дребничък и страшно притеснителен. Често се криех под леглото, когато у дома идваха гости.

Но когато Бог започна да ме използва, аз в действителност нямах какво да губя и не бях вързан от нищо. Разбира се, като всяко човешко същество, аз имах естествени желания и се стремях към определени неща, но Бог се справи с тях. Сега, след като сериозно обмислих този въпрос, аз вярвам, че Бог често избира хора като мен, за които знае, че няма да Му се съпротивляват. Но е истина, че когато влезеш в Божието присъствие и вкусиш от Неговата доброта и любов, ти си казваш: “Какво повече ми трябва?” Животът с Бог просто те завладява. Но съм открил, че когато се опитах да обясниш това на хората и да им кажеш колко много изпускат, някои те смятат за луд.

Най-учудващото нещо е, че Бог продължава да те обича дори когато пътят ти не е прав пред Него. Аз толкова често греша, толкова често Го наскърбявам, макар и несъзнателно. По-скоро бих умрял, отколкото да Го наскърбя съзнателно. Твърде много Го обичам, за да си позволя да го направя. Но дори и когато сгреша, Той нежно идва и се справя с моите грехове, слабости и грешки. Аз продължавам напред и знам, че ми е простено.

Моят приятел ми зададе един още по-труден въпрос относно служението, но отговорът беше съвсем прост: “Сигурен ли си, че не обичаш работата си за Бог просто защото ти се удава - попита той и добави, - и не би ли се справил с нещо друго по същия начин?”

Аз съм изпитвал сърцето си много пъти и всеки път съм се уверявал, че никога не бих разбил живота си и живота на семейството си, като изгубя взаимоотношението си с Бог и започна да служа на нещо друго. Може да звучи драматично, но както казва Павел във 2 Коринтяни 5:14, любовта на Бог ме принуждава.

Аз имам възможност да видя невероятната Божия любов. Когато заста на платформата на изцелително събрание и да видя хилядите нуждаещи се, инвалидните колички, душите на мъже, жени и деца, гладни за своя Създател, аз знам точно защо съм в служение. Аз се моля всеки път: “Помогни ми да платя по-висока цена, за да ги видя докоснати.”

И аз трябва да кажа: “Не знам защо не всички са докоснати и изцерени, но знам, че хиляди, хиляди получават своето изцеление. И също така знам, че пълният отговор е скрит в помазанието на Святия Дух и в желанието, което ние имаме за Него – желанието да платим цената.”

Уверен съм, че хиляди от вас също ще пожелаят да платят цената. Бог все още обича света и хората повече, отколкото можем да си представим.

Необходимо е голямо страхопочитание

Освен цената, която трябва да платим за присъствието и помазанието на Святия Дух, е нужно изключително да почитаме помазанието. Може да не звучи много духовно, но Бог предупреждава “да не си играем игрички” с помазанието. И аз ви съветвам, когато навлизате в живота в Духа, да внимавате никога да не презрете Божиите неща.

Предупреждение срещу неуважението на явното помазание на Духа откриваме още в ранната история на Израел. Числа 12 глава започва с това, че Мириам и Аарон говориха против Мойсей поради етиоптянката, която беше взел за жена.

Те предизвикаха Мойсей с думите: “Само чрез Мойсей ли говори Господ? Не говори ли и чрез нас?” (стих 2). На това място Писанието пояснява, че Мойсей беше по-смирнен от всички хора по лицето на земята. Той беше човек, избран от Бог, и Бог се съдеше с тези, които не го уважаваха.

Мойсей “е верен в целия Ми дом. С него Аз говоря уста с уста, ясно, а не загадъчно и той ще гледа Господния образ. Как, прочее, не се убояхте да говорите против слугата Ми Мойсей?” (стих 6-7).

Бог не одобри тяхното неуважително отношение към Мойсей и към помазанието. Библията казва: “И гневът на Господ пламна против тях и Той си отиде. И като се оттегли облакът от шатъра, ето, Мириам беше прокажена, бяла като сняг.”

Недоволството на Бог беше толкова голямо, че ако Мойсей не беше се застъпил пред Него, Мириам щеше да остане като “мъртво дете”. Аарон се извини, помоли за прошка и Мойсей извика към Бог: “О, Боже, моля Те, изцели я!” Тогава Бог наказва Мириам да остане затворена вън от стана 7 дена и после я изцери (ст. 11-15).

Поуката е следната: Аарон и Мириам излязоха извън призиванията си и се опитаха да бъдат Мойсей, презирайки мощното помазание върху него. Никога не се опитвай да бъдеш Мойсей, ако всъщност не си. Също обърнете внимание на това, че преди поразяването с проказа облакът се вдигна. Хора, които се движат извън помазанието си, рано или късно ще разберат, че присъствието си е отишло. Да, Бог ще им прости, когато се покаят, но ще има и определена цена.

Конят и магарето

Докато се подготвяте да се предадете на Святия Дух, като умираете за себе си и се движите в чудесното присъствие и помазание, което Той има за вас, искам да споделя с вас един стих, който винаги ще ви служи за ориентир къде стоите. Той е изобличавал и мен.

В Псалм 32:9 се казва: “Не бъдете като кон или магаре, които нямат разум, за чиито челюсти трябват юзда и оглавник, за да ги държат, иначе не биха се приближавали при Теб.”

Помислете върху това. Един ден Господ ми даде този стих и Святия Дух буквално ме разтърси чрез него.

Знаете ли какво прави конят? Той тича напред и е нетърпелив. А магарето? То се инати и не се помръдва. Единият тича твърде бързо, а другият въобще не иска да тръгва.

Сериозното послание е, че конят ще излезе извън помазанието и ще влезе в плътта, докато магарето умира в плътта. Жалко е, но има много мулета в църквата. Те не искат нищо от Бог – нито присъствие, нито помазание. Те са твърдоглави.

Ако не мога да имам в църквата си само овце, които вярно следват Господ, то предпочитам да имам коне пред мулета. Конете поне са се впуснали напред и имат шанса да ги обуздаеш.

Време е да се задвижиш

Както казах по-рано, ние живеем в славно време. Има много грях, но благодатта е преизобилна. За нещастие милиони хора се движат противно на Бог. Обществото се разпада. Младите хора се измъчват. Има милиони хора, гладни за Бог, които искат да се помирят с Него и да Му служат. Вярвам, че ти си един от тях, и се моля да ходиш в силата на Святия Дух и в Неговото скъпоценно помазание, което е за всички Божии деца.

Нека нищо не те възпира!

Моли се с тази молитва:

“Татко, аз Ти се предавам напълно сега. Давам Ти всичко - моето тяло, душата си, духа си, моето семейство, моята работа, моите финанси, моите слабости и моите таланти, моето минало, моето настояще, моето бъдеще, всичко, което съм - за вечността. Моля Те, Господи, да ми дадеш покаяно сърце за нещата, които съм правил и които са Те наскърбявали, за греховете ми, за прегрешенията ми, за студенината на сърцето ми, за липсата на упование. Моля Те да ми дадеш сила да се обърна, да тръгна по нов път, пътя, в който Ти благоволяваш. Свети Душе, аз Те каня в моя живот точно сега. Аз Те хваля и Те обичам. Моля Те да ми помогнеш да получа нещата, за които съм молил Отец чрез Исус. Помогни ми да вляза в общение и приятелство с Теб, защото аз наистина не знам как. Дай ми напълно да осъзная Твоето присъствие и да мога да чувам гласа Ти. Обещавам да се покоря. Господи Исусе, помажи ме със Святия Дух, докато вървя в покорство и се уча. Дай ми Твоята сила да докосвам хората, които са около мен и които срещам. Покажи ми какво трябва да правя по-нататък и ми помогни никога да не пренебрегна Твоето общение. Моля се в името на Исус, моя Господ. Амин!”

“И ще вложи Духа Си вътре във вас; и ще направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми и да ги извършвате” (Езекиил 36:27).

“Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен, както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария и до края на земята” (Деяния 1:8).

За автора

Бени Хин е един познат и почитан пастир, учител, изцеляващ евангелизатор и изключително продаван автор. Като основател и пастир на “Център за достигане на света” той служи на една процъфтяваща отвъд-деноминационна църква, посещавана от повече от седем хиляди души всяка седмица. Неговото учителско служение докосва на практика милиони чрез ежедневната му половин часова телевизионна програма “Това е твоят ден”, която се излъчва интернационално. Десетки хиляди души се събират за неговите месечни събрания на чудеса, провеждани навсякъде из Съединените Щати и по целия свят, за да засвидетелстват Божията спасяваща и изцеляваща сила.

Хин е написал няколко много продавани книги, включително: “*Добро утро, Свети Душе*”, от която са продадени над един милион броя; “*Помазанието*”; “*Добре дошъл, Свети Душе*”; и “*Библейският път към освобождение*”.

Хин и неговата съпруга, Сюзан, живеят в Орландо, Флорида, с техните четири деца – три дъщери: Джесика, Наташа и Елиша, и един син, Джошуа.